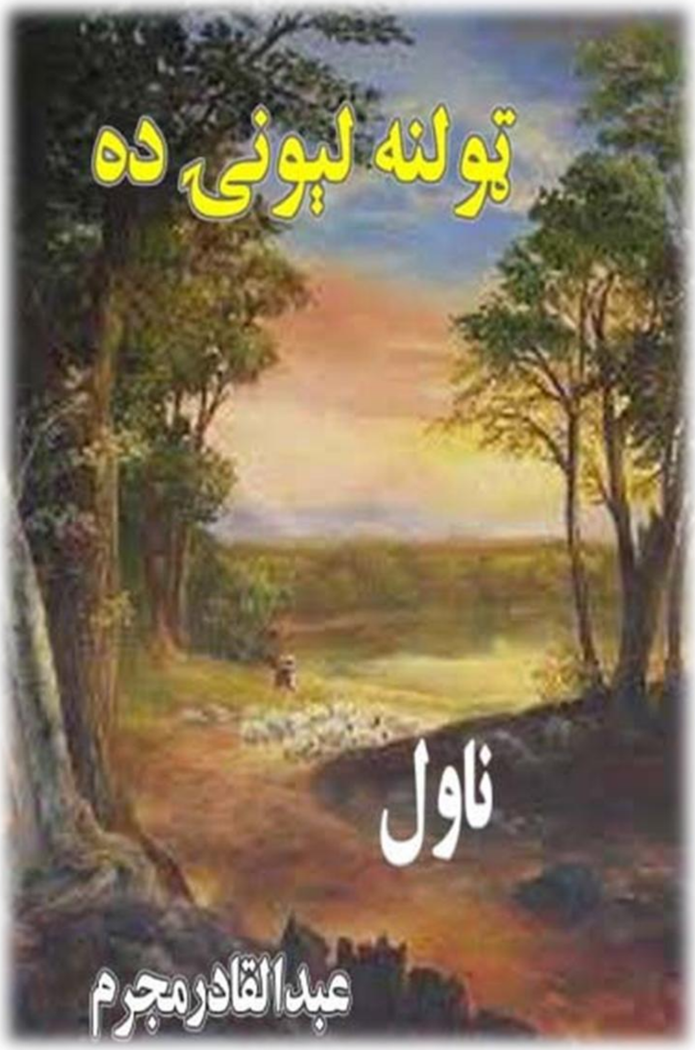

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دکتاب پېژندنه

د کتاب نوم :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: ::: تولنه لیونی ده

لیکوال نوم :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: ::::عبدالقادرمجرم

خپروونکی :: :: :: :: :: :: ::هیواد ادبي یون کلاسیف الله

چاپ کال :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: اپریل ۲۰۱۵م

کمپوزوونکی:: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: عبدالقادرمجرم

چاپ شمېر :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: (۵۰۰) ټوکه

بیه :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: (۲۵۰)روپی

اړیکه :- qmujrim@yahoo.com Facebook(search)

03023809538

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

خپلې ګرانې مورکۍ ته ، چې ما ته یې بېحده
مینه راکړې ، زما د پاره یې خوبه شوې هم یې
په هر حالت کې زما روزنه کړې او تل یې زما
دښه ژوند او روغ صحت غوښتنه کړې ده ، زه
یې د دعاګانو محتاجه یم .....

عبدالقادرمجرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا کتاب د قدرمن

نوابزاده عابدجوگیزی

ضلعي زکواة چېرمېن ضلع کلاسيف الله په مالي لګښت چاپ شو،

د زړه له تله ورته کور ودانی وايم ، داسي خلك دې تل ښاد او بريالي وي......

(عبدالقادرمجرم)

(c) ketabton.com: The Digital Library

(1)

په هوټل ورد ننه شوم، شا وخوا مې وکتل ـ يوه ټولۍ خلک يوې خواته ناست وو، له رنګه او خبرو تعليم يافته ښکاريدو ـ بلې خواته درې کسان چې په عمر پاخهٔ له رنګه کليوال ښکاريدو.

يو بل ګړدى صور تمن سړى دېوال ته پروت وو، څنګل يې پر مځکه لګولې وه، سر يې پر خپل لاس ايښى وو، پښې يې غځولې وې ـ لوڅ بېر سرچې په وېښتانو کښې يې ښخې له لرې ورې ورې خاشې ښکاريدې ـ بېره په تورا و سپين قمره ږيره هغه هم د سر په شان له خاشو ډکه، لاړې پکښې بندې وې ـ تور لنډ خيرن کوټ يې په غاړه وو.

د هوټل له چائينکې څخه يې په يوه لاس يو يو غوړپ چاى په پياله کښې اچولې چې هغه به يې غوړپ کړې بيا به يې بل غوړپ په پياله کښې ورو اچولو ـ سړى سم لېونى ښکاريدو.

زهٔ يوې خواته له لېوني څخه لرې کښېنستم ـ هوټلي ته مې د چاى ږغ وروکړ ـ دې بلې خوا ته د هغو ځوانانو تود بحث روان وو ـ لېوني چې خپلې چاى په يوهٔ يوهٔ غوړپ ختمې کړې ـ پر خپلو لړلو برېتو يې لاس تېراوو چې کله به ما تر سترګو لاندې ورو کتل د لېوني نظر به هم په ما کښې وو.

لېونى: "مرې که يې وژنې ! تاسو لس لس را واړوئ".

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه خلګ ټول خاموشه شو ، لېوني ته متوجه شول . چا و چا جېب ته لاس کړو لس لس روپۍ يې ورکړې .لېوني چې لس لس روپۍ تر لاسه کړې ويې خندل.

"مرې که يې وژنې ! ښۀ يې ويلي دي د سپيو په دنيا همېش د مېړو برېتو نه غوړ وي ".

په هغو ناستو خلګو کې يوۀ مخ ورواړاوو "ياره ! ښۀ يې ويلي دي (ښۀ مۀ کوه بد نۀ درځي) ".

لېونی را پورته شو ، پر ګونډو کښېنستو

"مرې که يې وژنې ! تۀ دا بې کاره خبرې پرېږده . تۀ دا راته ووايه قام لېونی دی که تاسو ؟".

هغو ټولو بيا په کټ کټ وخندل.يوۀ چې د خپلې خندا اوښکې يې له سترګو پاکولې

"ستا څۀ اندازه ده؟".

لېوني په هوټل کښې يوې او بلې خوا ته وکتل

لېونی:"مرې که يې وژنې ! که تاسو ټول په يوۀ شمار کړم نو زما په خيال هغه متل به شي چې

(کلی پر لېوني خندل لېوني پر کلي)".

دوی ټولو بيا په کټ کټ وخندل . هغه سړي بېرته ورغبرګه کړه

"ياره لېونيه ! تۀ ډېر هوښيار يې".

لېونی: "مرې که يې وژنې ! هو خو خلګ مې نۀ مني".

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه سړی چې له لېوني سره يې خبرې کولې هوټلي ته يې وررېغ کړو "ته ځراوړه دوې چائينکې"۔ بېرته يې لېوني ته مخ ور واړاوو "ستا په خيال څۀ کول پکار دي؟"۔
لېوني چې د هغه سړي ومخ ته پروت کتاب ور واخيست "مرې که يې وژنې ! زما په خيال دا تاسو چې په سلګونو کتابونه ويلي دي يوه معنا به نۀ لري۔ وما ته داسې ښکاري لکه‌له‌يوې لائبريري څخه چې بلې ته کتابونه وړې"۔
هغه له‌لېوني سره په خبرو اخته سړي چای په پيالو کښې اچولې "ستا په‌خيال څۀ کول پکار دي؟"۔
لېوني له ډکو پيالو څخه يوه ورپورته کوله
"مرې که يې وژنې ! تاسو داسې وکړئ پښتنو ته‌وواياست۔ د سېلاب په مخ کښې مو اړولي دي۔يو داسې سړی پيدا کړئ چې لاره ايستلای شي هم يې باره زده وي"۔
هغه له‌لېوني سره په خبرو بوخت سړي خپلې سړې چای ور پورته‌کولې "بل څۀ کول په کار دي؟"۔
لېوني تشه پياله په لاس کښې پورته کښته کوله
"مرې که يې وژنې ! بل که داسې سړی وي چې د جومات په کوڅه کې يوه شراب خانه خلاصه کړي بل پر هغه خالي مځکه داسې اداره جوړه کړي چې اول يو څوک ورشي ډېره ګټه پکښې کولای شي۔ سو که سو که يې له وخته سره ګټه کمېږي اخر دې ځای ته را ورسېږي چې ويوه روپۍ ته يې نفس خېژي

(c) ketabton.com: The Digital Library

بيا دي د دې کوڅې په سر کښې ورته کښېنې ګوري دې چې
څوک چېرې ځي او څوک چېرې ځي"؟
هغه سړي چې په سړو چايو يې نشه نۀ وه ماته په چائينکو
کښې يې نورې چای کتلې
"نور څۀ کول پکار دي؟".
لېونی چې سره وغځېدو ويې هم خندل
"مرې که يې وژنې !کارونه خو ډېر دي.دا يو کار که لا کولای
شې چې ملايان را وغواړې پر پښ،پښور،موڅي او نايي په
داسې نومونو ونوموي کوم چې دوی ارځي بل به داسې
وکړې يو څۀ اوبه ورته راوړې دوی به غوړي ځينې جوړ
کړي".
هغه سړي په کټ کټ وخندل
"لېونيه !دا به زما په خيال نۀ کړي وه".
لېوني يوار هغه سړي بيا ماته، په اخر کښې هغو کليوالو
خلکو ته ښۀ په غور وکتل و يې خندل
"مرې که يې وژنې !ولې ملا عثمان له اوبو غوړي جوړولای
شو.دوی خو يو مولويان دي او بل ډېر دي".
لېونی د خبرې له ختمېدو سره سم پريوت.د هوټل په منځ
کښې يې پښې وغځولې.په دې وخت کښې ټولو يو بل ته په
حېرانی سره کتل. اذان و شو.هغه کليوال خلک ولاړ شو، يو
بل ته وويل

(c) ketabton.com: The Digital Library

"درځه د جمعې شريفې لمونځ دی بيا د اودس موقع نهٔ پيدا کېږي".
لېونی چې ژر راپورته شو
"مرې کـه يې وژنې ! پـه دې ښـارکښې د جمعې لـمونځ نـهٔ کېږي".
هغه ساده خلګو ځواب څهٔ شاته يې لا نهٔ را وکتل.بېرته هغه لهٔ دهٔ سره په خبرو بوخت سړي وويل
"ولې؟".
لېونې د ولاړېدو پـر مهـال د هغه سـړي د خبـرې ځـواب څـهٔ داسي ورکړی
"مرې که يې وژنې ! دوی وای په ښارکښې چې هرډول خلګ نهٔ وي،په هغه ښارکښې د جمعې لمونځ نهٔ کېږي".
هغه سړي چې په ناسته يې د لېوني و مخ ته کتل
"ياره لېونيه ! هر قسم خلګ خو شته هم".
لېونی چې روان شو،مخ يې شا ته را واړاوو
"مرې که يې وژنې ! ماتـه معلوم دي پـه دې خلګو کښې يو بې غيرتـه بـل نـاپوه نشتـه.دريـم د لمانځهٔ د پـاره پـاکې جامې ضروري دي.دلتـه د چا د حلالـې روزۍ جامې پـه غـاړه دي؟.مزدور پـه مزدوري کښې ، استاد پـه استادي کښې ، ډاکټـر پـه ډاکټري کښې ، ملا پـه ملايي کښـې ،خان پـه خاني کښـې غـلا کوي.شته يو څوک چې خپله ذمه واري يې پوره کړې ده؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دې خبرې سره لېوني په زوره زوره چيغې کړې درې ځلور واره
"مرې که يې وژنې !"
"مرې که يې وژنې !"
"مرې که يې وژنې !".
بد يې شروع کړل .دلته په هوټل کښې ناست خلک هم ټول راغلو.په ټولو مو لېونی تکيه کړی.په دې وخت کښې زما خولۀ له وينو ډکه وه چې د نيولو په وخت کښې لېوني يو کافر سوک پر خولۀ راکړی.د دۀ هم سر په ديوالۀ کښې ټک وهل شوي ميختبلې سره ولګېدو، ببخې ډېر مات شو-وينې پر تو يدې هم بې هوښه شو.پر مځکه را پرېوتو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

○
(2)

ژر ژر مي شيخ استاد ته زنګ ووهلو- ښه وو چې هغه نژدې د موټرو په اډه کښې ولاړ وو- بېخي ژر راغلو- لېونی مي هسپتال (روغتون) ته يوړی.
اوس نو د هسپتال خلکو ته وګوره- موږ په وينو لړلي يو، دوی پوليس والا ته فون (زنګ وهي) کوي چې "د جنګ کېس دی تاسو ژر راشئ".
دلته ما د ډاکټر په خوا خوله ور خلاصه کړه چې څه پر خوله راتلو هغه مي ورته ويل
دا چا درته وويل چې موږ جنګ کړی دی- په شناخته سترګو نه شرم، نه حياء لرئ- ژر ژر د دې سړي علاج وکړئ".
ډاکټر يوه اوږده ساه واخېسته
"خدای به يې خير کړي- موږ څه وکړو، مجبوري ده چې پوليس خبر نه کړو بيا نو موږ يو، عدالت او پېښانې وي بيا له پېښيانو ځان نه شو خلاصولای".
ډاکټر د ليوني په درملنه بوخت شو او کمپوډر يې زما خوله له وينو راپاکه کړه چې لېوني پر خوله په سوک وهلی وم چې بېرته راغلم د ډاکټر له څنګه ولاړ وم-

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاکټر ته مې کيسه کوله چې پوليس ماما راغلو، يو څو نور پوليس هم ورسره وو. د ښار پوليسو اکثرو د ماما په وجه زۀ پېژندلم. پوليس والا خو زۀ پېژندمه خو ايس ايچ او نوی اوس اوس له بله ځايه راغلی وو هغه څۀ ځان دلي دوري کاوو.

څۀ زۀ هم په ځان کښې خالي (ملامت) وم. ما لېونی نۀ پېژندو چې څوک دی او د کوم ځای دی؟ خو بيا ما او پوليس ماما په څۀ سختړو (خوارۍ او زارۍ) لېونی داخل کړ او د ليوني هره ذمه واري مونږ په خپل سر واخيسته. له ليوني سره نۀ شناختي کارډ، نۀ يې بل داسي کاغذ په جېب کښې وو چې نوم يا يې د کور درک پرې کېدو.

په هسپتال کښې مې د ليوني د پاره ځان له ځای (يوه شخصي خونه) وموندله. د لېوني علاج شروع شو. پوره درې ګنټې (ساعته) پس ليونی په هوښ کښې راغلی. ورو ورو يې سترګې خلاصې کړې. يو وار يې چت ته بيا يې پنکې ته او ورسته يې ما ته وکتل.

زما په زړۀ يو خدای ښۀ خبر وو. زما دا وېره کېده چې بله دوره پرې را نۀ شي. پر خولۀ بل سوک در نۀ کړي.

لېونی: "مرې که يې وژنې! دا راته ووايا ست چې زۀ دلته څنګه او چا راوستم؟".

ما لېوني ته کتل. په وېره وېره مې تپوله کېسه ورته وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېـونی را پورتـه شوـ شـا و خـوا يـې وکتـل بيـا ولاړ شوـ لاړو اودس يې تـازه کړـ پـه لـوخ سـر، په هغـو خيرنـو جـامو کښـي پـر لـمانځـۀ ودرېـدو چې لـمونځ يـې سـم وکـړو ـ دلتـه زۀ هم لږ څۀ مطمينه شوم.

لېـونی: "مـرې کـه يـې وژنـې ! پـوليس، قـانون او عـدالت اوف ! اوف ! توبـه توبـه کـه مـه خپلـې خبـرې درتـه وکـړې .

حېران به پاتـه شې.

مرې که يې وژنې ! نسوار راکړه".

زۀ: "نسوار نۀ کوم".

لېونی: "سګرېټ راکړه".

زۀ : "سګرېټ هم نۀ څکوم".

لېـونی:"هاهاهاهاـ مـرې کـه يـې وژنـې ! سـګرېټ هـم نـۀ څکـوې ؟ـ بـاوو هاهاها څـه سمه ده . دغـه رنګـه خمـاري مـې پرېږده.چای خو نو راوغواړه منا چې کيسه درته وکړم".

زمـا پـه زړۀ يـو خدای شـۀ خبـر ووـ يـوازې زۀ او لـېونی ووـ له ځان سره مې وويل

"ځه اوس خو هسې هم کښېو تی يې".

زمـا دغـه خبـره پـر زړۀ وه چې کيسـه پرېـږده ځـان را وپېژنـه چې مـا بـه دا خبره کولـه ـ پـه دې وخت کښـې ور خـلاص شوـ نرسه راغله چې لېوني ته (ستن) پېچکاري ور ولګوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ليـوني خپـل لاس نرسـې تـه نـهٔ ورپرېښودو۔ هغـې غريبـې سوالونه ورته کول چې
"دا ستا د روغتيا د پاره درلګوم".
لېـــــونی: "مـــرې کـــه يـــې وژنـــې ! د روغتيـــا د پـــاره ؟ هاهاهاهاهاهاها.په ما څهٔ شوي دي ؟".
نرســه: "چې څـهٔ نـهٔ دي درباندي شـوي بيـا پـه هسـپتال کـي ولي پروت يې؟".
لېونی: "مـرې کـه يې وژنې ! خوره ! زهٔ پـه تـا ستن نـهٔ لګوم . مـا تـه بـه نـر ستن را لګوي .کـه نرشتـه بيـا خو سمه ده ګنـي زهٔ ستن نهٔ لګوم".
دلته نو ما ته هم خښم راغلو چې
"دغـه کم عقلـه وګـوره ، هغـه غرېبـه پـه دومـره خـوږه او پسـته ژبـه ورتـه ږغـېږي .والله کـه مـوروورتـه ږغـېدلې وي"۔ پـرېږغ مې کړ
"لاس ورښـکاره کړه چې ستن درولګـوي۔دا غرېبـه خـو بـه تپولـه ورځ وتاتـه نهٔ تېـروي .دا ستاپه شـان نـور هـم ډېردي .د هغو چوپړ به هم وهي".
ليوني برګ را وکتل
"مـرې کـه يې وژنې ! تـهٔ خپلـه خـوردې تـه پرېـږدې چې پـه دې هسـپتال کښـې ولاړه وي .د دا سـي لېـو نيـا نـو چـوپړ وهي.نارينه وته ستنې ولګوي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما د سر په ښورولو د نۀ جواب ورکړ.
ليوني کلک (په کټ کټ) وخندل
"مرې که يې وژنې ! خورکې ! وينې زموږ ښۀ مېړونه خپله خوردي ته نۀ پرېږدي چې داسې د تولنې خدمت وکړي.ما ته وايي لاس ورښکاره کړه".
نرسې له ورې خندا سره زما په خوا سترګې را واړولې.
ويې ويل
"هو دي خو هم دغسې". ليوني لاس ور ښکاره کړ.
لېونی: "مرې که يې وژنې ! خوره ! خپله ستن ولګوه".
نرسې ستن ولګوله او ووته .ليوني کراره د هسپتال څادر پر ځان ورکش کړ، پرېږتو-زۀ ووتم ، هوټل له لاړم . خپلې چای مې دورې ښې په تسلي وڅښلې بيا مې د ليوني د پاره هوټلي ته د چای وويل .خونه مې وروښوده . سګرېټ او نسوار مې را اخيستو- په لاره را روان وم د نرسې او ليوني پر خبرو مې فکر کاوو چې
"دا دواړه څنګه خبرې وې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

3

هوټلي چای راوړي ،ما لېونی را ویښ کړ ـ دهٔ چې سر تر څادر را بهر کړ

"هاهاهاها.مرې که یې وژنې !چای دي،چای دي".

ژر ژر له کټ څخه راکوز شو ـ ما نسوار او سګرېټ هم ورکړو.

لېونی ولاړ شو ، په ټوپونو شو ـ اتڼ یې شروع کړ ـ وی تر دین دي وګرزم او په اوچت رېغ یې وویل

"چناره !چې په سر ،وی چناره !چې په سر کې دي ګل نشته.

چې زموږ په اتڼ ګډ وو

له هغو ځوانانو یو را سره نشته".

ما په ډېره ویره ورته وویل

"راشه شور مهٔ جوړوه.هسپتال (روغتون) دی وروره !".

لېونی: "هاهاهاها ـ مرې که یې وژنې !ما نو کله ویل چې سامینا (سېنما) ده" ـ راغلی څنګ ته مې کښېنستو ،پوري یې وهلم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"وځکېږه کـه زمـا د پـاره هسـپتال دی نـو سـتا خـو هـم د پـلار کور نهٔ دی".

زهٔ هم ژر ژر وځکېدم.

وروړ ته مي زنګ ووهلو چې

"د غرمې ډوډی له کوره څخه راوړه".

لیـونی پـر را غوتـه شـو ، پـه مـخ یـې مـچ کـړم ـ "ډوډی ډوډی ، خبره یوه ها د مړی ده بله ها د مړی ده"

بیا پر را وغور زېدو

"هله وښ چا را کړی دی؟".

زهٔ نور هم ځیني ووېرېدم.

لېـوني یـوه چینکـه چـای پـه نـیم سـاعت کښـي وغورپلـه ـ لـه غرو او غونډیو خپت وو.

وروړ مــي ډوډی را ورســولهــ لیــونی ولاړ شــو ، بیرته پــر کټ وغځېدو.

د وروړ مـي هـم خـاص خوښـه نهٔ وه چـې لـه دې لېـوني سـره دي اوسم ـ خو ځهٔ مي کړي وای له یوې خوا انسـانیت ، لـه بلـې خـوا مسـلماني او دریمـه پښـتونوالـه وه ــ پـه دې هـره رشـته کښـي زمـا فـرض وو چـې د دې سـړي خدمت مـي کـړی وای چـې وروړ مــي ووت ، لېــونی بېرتــه را کــوز شوــ پــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډوډۍ خوړلو يې شروع وکړه ـ د ډوډۍ خوړلو پر وخت خاموشه وو خو چې زما په لوري به يې وکتل، سر به يې وښوراوو ـ دا سې ښکاريده لکه زما پر حال چې افسوس کوي. زۀ هم په ډوډۍ خوړلو ورسره بوخت وم.
چې ډوډۍ وخوړل شوه ـ هغه نرسه بيا د ستني لګولو په غرض راغله خو ليوني بې له څۀ زحمت کولو لاس ورښکاره کړ ـ نرسې بيا زما په خوا وکتل له وړې خندا سره يې ويل "لالا ! د دې سړي ښۀ خيال ساته"
روانه شوه، ووته.
لېوني ما ته وکتل
"مرې که يې وژنې ! الف مد ها (ب) ماکوپ ودي ليده؟".
بيا ولاړ شو، پر پونده وڅرخېدو.
"لېلو لښته ده".
ما په قهر ورته وکتل ـ دی ژر ژر خاموشه شو ـ راغلو پر کټ کښېنتسو
"مرې که يې وژنې ! هو هو دا خو هسپتال (روغتون) دی ـ ما خو ويل چې هغه خېرن هوټل دی".
ما له ځان سره وويل

(c) ketabton.com: The Digital Library

"یا خدایه !دا اوس په څهٔ بلا واوښتم-کاش !چې زهٔ په هغه ګړۍ په هوټل کښې مهٔ وایه-یو خوا د کور کارونه را څخه پاته دي او بل یې ډاکټر هم ژر نهٔ رخصتوي-کله به له دې لېونې خلاص شم.لیونی نهٔ سمه دمه ډرامه ده".
زهٔ لا په دغه سوچ کښې وم چې ډاکټر راغلی-لیوني منډه کړه په څادر کښې یې ځان پټ کړ.په زوره زوره یې ویل
"مرې که یې وژنې !زهٔ نه وم، په خدای که زهٔ وم".
ډاکټر بېرته څادر ځیني لرې کړ-ماته یې اشاره وکړه چې "راشه".
زهٔ ورغلم لیوني وخندل بیا راغلې "لچې ملایې".
ډاکټر په غصه ورته وویل
"خاموش !".
لېونی: "مرې که یې وژنې !ډاکټر صېب !تهٔ خو به د پولیس والا نه یې چې دا سې غړومبې دي جوړ کړې دی-ترتا خو هغه ترکۍ نرسه ښه ده-غصه خو نهٔ راته کوي-تهٔ خو سړی وېروې.
دا کیسه خو به دې او رېدلې وي(که به مو رېدو وېروي) نور نو تهٔ په خپله سر خلاص کړه.مرې که یې وژنې !".

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ د لېونــي پــه دې خبــرو ډېــر و ځورېــدم خــو ډاکټــر خندل،باک يې نه په کاوو.

زۀ: "ډاکټرصېب ! موږ ته رخصتي کله راکوې".

ډاکټــر: "پــه هغــه ورځ چــې لــرا و بــريــو شــي يــا يې تــر مــنځ پاسپورټ او ويزه نۀوي".

ما ورغبرګه کړه "علاج يې شته يا کېږي؟".

ډاکټــر: "هــو شــته خــو ما تــه دا ســي ښــکاري چــې د دې ســړي علاج به وخت کوي.زۀ او تۀ يې نۀشو کولای".

له دې خبرې سره ډاکټر ووت.

زۀ حېران غوندي کښېنستم.پر دې مي سوچ کاوو چې

"يــو ځــاي د کــور کارونــه پاتــه دي بــل ځــاى د هســـپتال (روغتــون) خرڅــه ده بــل د ليــوني فرمايشــونه ،دال نـۀ خــورم ، ببنــډى نـۀ خورم،ولاکــه يــې وخــورم ــخامخــا بــه د پســه غوښې وي".

مــا يــې هــم هــر فرمــايش پــه وريــن تنــدي منلــو ځکــه خــو مــي بارخوګان د دۀ له مچو پړسېدلي وو.

دا يــو عجيبــه اتفــاق وو چــې دۀ بــه کيســه راتــه شــروع کولــه ـ لا بــه ډاکټــر راغلــو ،لا بــه پــر دۀ دوره راغلــه ، بــې هوښــه بــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوـ زما هغه خبره په زړه کښې وه چې دۀ راته وويلې وو
چې
"زۀ د پوليس او عدالت کيسه درته کوم".
زۀ په دې تلوسه کښې وم ـ کېداى شي په کيسه کيسه
کښې خپل ځان راته معارفي کړي نو مې څکه غوښتو
چې په خپله کيسه پيل وکړي او زۀ له دې اغزنه باره ځان
خلاص کړم. نو مې ورته وويل
"هغه د پوليس او عدالت کيسه؟".
لېونى: "مرې کـه يې وژنې ! سګرېټ راکړه ـ مفته کيسه
غواړې".
ما له ځانه سره وويل
"واقعي چې لېونى دى ـ د دومره شو برسېره دى کيسه په
سګرېټ يا د چاى په غوښتلو درته کوي".
زۀ: "سګرېټ نه سګرېټونه وغواړه خو کيسه شروع کړه".
لېونى: "مرې که يې وژنې ! زۀ خو لېونى يم ـ که تۀ نۀ وايې
ټول جهان وايي ـ که کيسه غواړې بيا نو ټولې کسې
درته کوم خو کله که هم په کيسه کښې دمه راتله بيا به ما
ته کيسه بېرته راپه ياد وې ـ ولې چې زما په دماغ کښې
بيا دا کيسه نۀ وي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه: "هو که وروره! زه به ستا کیسه د رپه یادوم".

لیوني: "مرې که یې وژني! بیا نو را ته غوږ شه – د مني وخت وو – نرۍ شمال ډېر بد لګېدو خو دا ښه وو چې د عدالت وخنګ ته ډېر ښه لمر څېکی وو – عدالت ته ور ښېرمه لمر ځرېکی ډېر ښه لګېدو – په مني او ژمي کښې به کله کله زه هم هغه لمر ځرېکي ته کښېنستم.

دلته یو وړوکی چائینکي هوټل هم وو نو دې لمر ته به په دې موسم کښې د خلګو ګڼه ګوڼه ډېره وه – زما بیا دا عادت وو چې د خلګو پر خبرو به مې غوږ نیولی وو – د دوی پر خبرو به مې خوند اخیستو.

د لیونتوب دا لویه ګټه وه چې ما ته یې را رسولې وه – هغه په دې چې خلګو زما ترمخ هر څه ویل – هغه که به څه د کور کهول خبره وه، هغه یې لا هم نه پټوله – زه به کرار کرار ور څکېدم، د دوی په خرخښه مې چای څیښلې – کله کله یې خرخښه لا هم راکوله – ما به د دوی پر پالتو پالتو خبرو هم کلک کلک خندل – که به یوه بل ته ویل خیال کوه، په زوره مه ږغېږه – دا سړی خبرې اوري بل به وخندل دا لیونی دی. دی نو څوک پېژني؟.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه رنګه یو ورځ د عدالت ګېټ ته نژدې د پوال ته ناست وم ـ د دوو کسانو پر غیبت مې خوند اخیستی وو چې ناري بغارې شوې ـ شرنګی مې تر غوږ شو ـ تا ته خو مالومه ده.

مرې که یې وژنې !شرنګی خو مو پر ته ډېر خوند راکوي چې سترګې مې ور واړولې ـ پولیسو یو سړی را روان کړی وو په پښو کښې یې بېړی او لاسونو کښې یې زولنې وراچولې وې ـ هغه پر شا تالی وهلې، دوی په زوره کشاوو. یو بل پولیس پر ملا په ډنډو وهلی.

له ما سره نژدې یو سړی ناست وو ـ هغه یو پولیس ته ور ږغ کړ. پولیس راغلی.

سړی: "کښېنه چای به هم وڅښې او ګپه به هم راته وکړې".

پولیس: "جج په دې سړي د پهانسی حکم کړی دی، جېل ته یې وړي. دی ځکه زوروونه وهي نه ځي".

سړی: "ظالیمانو وهی یې ولي؟".

دې خبرې پر ما دومره بد تاثیر وکړ چې زما له خولې بې اختیاره دغه نارې ووتې

"مرې که یې وژنې ! جج لیونی دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرې که يې وژنې ! جج ليونی دی

مرې که يې وژنې ! جج ليونی دی

مرې که يې وژنې ! جج ليونی دی".

ورمنډې مې کړې-د سرې د خلاصېدو هڅه مې کوله-ور سره مې دغه ناري بغاري وهلې-پوليسو پر ما لرګي وګرزول.

د عدالت د رخصتی وخت وو-په ګېټ کې ګڼه ګونه وه-د جج موټر پر راوتلو وو-جج را کوز شو ،په ډډن ږغ يې وويل "پرېږدئ څه دي؟".

ټول پوليس خاموشه شول-يو برېتو پوليس ورمخ ته شو-زما د لېوتوب کيسه يې ورته وکړه.

جج وخندل بيا يې هغسې په ډډن ږغ وويل

"ها ليونو !دا سړی دي څه وو چې تا دومره شورجوړ کړی دی؟".

وما ته د هغه جج په خبرو کښې يو اثر ښکاره شو-خلک هم حيران دريان ولاړ وو-اخر جج راغلی پر اوږه يې لاس را کښېښودی،ويې خندل

"ليونو !ليوني په خدای به تولـه يو خو څوک ښکاره شي،څوک پټ.ته څه وايې-څه دي وشي؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما چې شا و خوا و کتل ـ ټول خلک منډه (چوپه) خوله ولاړ وو ـ ما ورته ویل مرې که یې وژنې ! دې سړي به خود لوی جرم کړی وي چې د مرګ غوندې سزا دې ورته مقرره کړه ـ ډېر و ته به دې مخکې ور کړې وي او ډېر و ته به یې په را روان وخت کښې ورکوې.

زما په خیال که داسې وشي چې هغو خلکو او علتونو ته پهانسی ور کول شي کوم چې په ټولنه کښې خلک پر داسې جرم کولو مجبوره کوي ـ ښه به نه وي؟

جج سر ښوراوو ـ جېب ته یې لاس کړ، پنځه سؤوه روپۍ یې راکړې بیا چې خبر شوم هغه جج استفا ورکړې وه".

وروتکېدو زه ور ولاړ شوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

(4)

چې ور مې خلاص کړ، لېوني ترسه ولیده ویې خندل "مرې که یې وژنې! بیا راغلې-راشه تا دې الله راولې- هسې ستن رالګوه".

ترسې هم واړه واړه خندل-د ستنې له لګولو سره سمه وو ته.

لېونی: "مرې که یې وژنې! ما او تا څۀ سره ویل؟".

ما کیسه ور په یاد کړه.

لېونی: "مرې که یې وژنې! یو وخت مې یو لېونی په غاړه کښې ولوېدو-داسې په کښېوتم لکه زۀ چې ستا په غاړه کښې لوېدلی یم.نن په ځان حېران یې.

زما په خیال دا د لېونتوب رنګ هم یو اخېستونکې رنګ دی-ولې چې دا ناروغې ماته له هغه لېوني را پېښه شوه.اوس پردې وېرېږم چې له ما څه دا ناروغې تاته نه شي در. خیر دا خبره به هم پردې ځای پرېږدم.

دا کیسه چې درته کوم-دا د هغه لېوني ده -اوس په کیسه کې لېونیان دوه کېږو-زه به لېونی یم هغه چې زه یې کیسه درته کوم هغه به لېونی جانان وي

له هغه لېوني سره مې ورو ورو شناخت ډېرېدو-تردې چې زۀ هم ور سره لېونی شوم چې لېونی به په ښار کښې نۀ وو، ښار به خوند نۀ راکاوو.په هغه مغزي ماتې پسې به لېونی ګرځېدم -د کور،یارانو، دوستانو او ملګرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبرې مې پر ځان ورلې خو لېوني مې نهٔ شو پرېښودلای ـ بې له لېوني د هیڅ خبرو خوند نهٔ راکاوو ـ هغه ځکه چې کومې خبرې هغه لېوني کولې ، هغسې خبرې هیچا نه کولې.

یو ورځ د لیوني په لټون پسې په بازار کښې کښته پورته تلم را تلم لکه دا څینې غټان خلک چې یکې یواځې په موټر کښې دلې دورې ځې راځې.

د ناستې پاستې څوک یې نه وې ـ د دوی له اولسه بد کېږي، د اولس له دوی.

"مرې که یې وژنې ! د غرمې خوا ته مې لېوني جانان پیدا کړ ـ پر وغورېدم لکه د سرې چې ورک ورور پېدا شي ـ موږ یو هوټل ته دننه شوو ـ په هوټل کښې تر ډېره ولاړ وو ـ دهٔ شا و خوا کتل ـ په اخر کښې یو سړي چې په عمر پوخ له خلګو لرې یوې خوا ته ناست وو ، هغه ته نږدې کېښنستو ـ د چای ږغ مې ور وکړ ـ لېوني چې د سړي په خوا کتل ، سړیې وښورا وو چې مخ یې زما په خوا راواړاوو ، سترګې یې له اوښکو ډکې وې چې دا خبره یې کوله ـ مرې که یې وژنې ! په ناروا کښې څومره خوند دی".

ما چې د دهٔ وډکو سترګو ته وکتل

"هو".

لېوني جاجان اوښکې په خپله لمنه پاکولې .

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ته زما رنګه ناروا وي او زيناوي دي نه دي کړي. تا کله خپله مور او خور يا لور ته لاس وراچولی دی؟".

د لېوني جانان خبره لا نه وه خلاصه، هغه سړي وما ته را ږغ کړو

"پر خوله يې لاس ور ونيسه. دا څه غول خوري؟

ما مخ د هغه سړي پر خوا وروا ړوو، خبره مې ور پرېکړه.

"کاکا! لېونی دی او وايي چې دا مي خوب ليدلی دی".

هغه سړي بېرته د ېوال ته شا ووهله.

سړی: "ښه ښه بيا خو مي نو شپيان در وکړه".

لېوني چې له جېبه روپۍ را وکښې، تر خالي چائينکه يې لاندي کولې، واړه يې وخندل له ځان سره يې وويل.

"مړې که يې وژنې! لوی استاذ يې".

ولاړ شو، تر هوټل ووت. په تلو تلو کښې يې مخ پر شا را وا ړاوو.

لېونی جانان: "دا سړی پېژنې؟".

زه: "نه".

لېونی جانان: "دا هغه سړی دی چې لور او ښځه يې د خان په کور کښې ناستي وې. خان ته يې لور ويلي وو چې ما ته دې خپل پلار لاس را واچاوو. ما ته د ښځو هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبره را په یاد شوه چې وایې (خدایه! ته مې شرم پر بازار مه کړې)".
په دې وخت کښې ما او لېوني جانان په تلو تلو کښې لاس هم سره ورکړي وو.
زه: "پېژندلی مې نه او ربدلي مې وو".
لېوني چې زما لاس پرېښودو، پر خپلو سترګو یې ونیوو-په زوره یې چیغې کړې، کښېنستو-څه وخت پس چې څه کرار شو-ما یې پر اوږه لاس کښېښودو.
زه: "خیر دی! پر څه دې دومره په زوره وژړل"؟
دهٔ سر را پورته کړو، زما پر خوا یې راوکتل-ما یې بادامي غتې سترګې له اوښکو ډکې لیدلې، په ژړانده رږغ یې وویل.
"مرې که یې وژنې! ته په دې څه خبر یې چې په دې تولنه کښې څومره حقیقتونه تر پښو لاندې کېږي (پټېږي)-څه ناروا او ناجایزې پر خلکو لګېږي (تپل کېږي).څه بې ګناه د ګناه ګارو سزاګانې تېروي.
کوم زورور ګناه کوي او څه بې ګناه مظلومان د هغو ګناهونو سزاګانې تېره وي؟
وماته داسې ښکاري لکه یو حرموني ماشوم چې تر مرګه د هغه خپلې ګناه ګارې مور او د مورد یار سزا تېره وي".
په دې وخت کښې یې زهٔ تر لاس ونیولم، د روانېدو هڅه یې کوله ما یې لاس ونیوو-د ښار خلګو ته مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

فکر شو چې حېران حېران يې راته کتل-خود به يې دا ويل چې
"د دهٔ له لېونې سره څهٔ پاته دي"؟
لېونی جانان: "مرې که يې وژنې! درخه
زهٔ: "زوی مرې اخو چېرې؟".
لېونی جانان: "مرې که يې وژنې! د هغه سرې لور ته-تهٔ به يې په خپلو سترګو ووينې، هم به يې خبرې په خپلو غوږونو واورې".
لېونې لاس پر يوه کشاوو ما يې په بله- لېونې د تلو هڅه کوله، ما د نهٔ تللو. اخر مې لېونی پردې سخ کړ چې پرېمېږدي.
بېرته هوټل ته راغلو،هغه سرې نهٔ وو. د هغه پر ځای مورِ کښېښستو-د چای ږغ مې وروکړ-لېونی يو څهٔ وخت خاموشه ناست ووچې کله هوټلي چای راوړلې، ما چای په پيالوکې اچولې.
دهٔ په هوټل کې شاوخوا کتل چې مطمينه شو، په هوټل کښې بل څوک نژدې نشته،يو هوټلي دی هغه هم لرېدی ، په قهرېې را وکتل ،په تونده لهجه يې وويل
"مرې که يې وژنې! دا خوار په دې تولنه کښې اوس چا چا ته ځان سپين کړي-په دې تولنه کښې نور هر څهٔ کېږي او کېدای شي خو دا کار لکه پر دې سرې چې خلګ وايي ،دا زهٔ په دې تولنه کښې نهٔ شم منلی-

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولي چې دا هغه څوک هم نهٔ کوي چې مور، لور او خور ته خلګ راولي او نهٔ يې هغه مور،لور او خور کوي چې بېشمېره پردي ورته راځي".
هوټلي خالي چائينکه پورته کوله، ما په قصد وويل
"تهٔ څهٔ خبر يې چې دا ټول حقيقت دي؟".
زهٔ پوهېدم چې پردهٔ دا زما خبره ډېره بده ولګېده په قهر يې را وکتل.يو څو دقيقې چوپ ناست وو بيا يې سر را پورته کړی ويې ويل
"مري که يې وژنې ! تهٔ نه وينې چې ښار او علاقه دي له حراميانو ډکه شوه-ورځ دي له حرموني نهٔ ده خلاصه.پردي وېرېږم چې دا علاقه له حرمونو ډکه نهٔ شي چې بيا به حلالوني دومره په زحمت د ژوند شپې او ورځې پکښې تېره وي لکه اوس چې يې حرموني تېروي.
تهٔ خبر يې چې دا خلګ له خلګو سره دښمني کوي-هسې دا ښځه او دا کور بدنامه کوي چې د خانه منصوبه بندۍ اسباب په هر دکان کښې موجوده دي- و دې ښځو ته حېرانتيا وړی يم چې د منصوبه بنديو دا دومره سنتېرونه.....
بل حېران ودې ته يم،دا نور قامونه چې تعليم وکړي قام ته لاړښوونه کوي- موږ چې تعليم په وکړو هغه هم د نهٔ سري زوی شي چې په ښځه يې وکړو هغه هم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوار خو خلک د خدای په روی دې لارې ته نهٔ راتلو چې یو څه راغلو، هغه بیا زموږ تعلیم یافته ځوانان ودونه کوي او پرېږدي یې. ښځې مېړونه کوي پرېږدي یې. دا سې نور بېشمېره ناوا ړه کارونه. کوم غلط کار دی چې تعلیم یافته نهٔ دی کړی. نالوستي او ساده کلیوال کړی دی؟.

تهٔ دا د ښار دوکانونه وګوره، ټول د ځایي ښځو په عکسونو او وېډیوګانو ډک دي. دا هم هغو غېر ملکي خلګو راوړو، په کومو پسې چې دې سپین کالیو خولې خلاصې کړې دي چې وایي "مور، خور او لور یې نه ده معلومه" که موږ خپله یو؟".

ډاکټر راغلي، لیونې بیا منډه کړه. په شړی کي پټ شو "

مرې که یې وژنې! بیا راغلی. لچې ملایې".
ډاکټر هم وخندل. ما ته یې مخ را واړوه "دا لیونی دي چیرې پیدا کړی؟".
لیونې ناره کړه
"مرې که یې وژنې! په جومات کښې".
ډاکټر په خندا خندا کښې له کمرې ووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(5)

چې ډاکټر ووت، ما ژر ژر دروازه بنده کړه ـ ولې زما د لېوني و زړه را کښونکو خبرو ته تلوسه وه ـ ما ویل چې نوري نا تراشې هم راته وکړي ـ کله کله خو به یې داسې خبره وکړه چې زما به له ډېري خندا څخه پر تشو درد شو.

کیسه مې ور په یاد کړه، دهٔ لاس راته ونیوو

"مرې که یې وژنې ! یوه خوږه خو راکړه".

زهٔ: "یاره ! اوس خو دي زهٔ هم لېونی کړم ـ که لېونی نهٔ یم دا سره چپ خو په خدای به یم".

لېوني وخندل، ویل یې

"مرې که یې وژنې ! خو اول مې درته وویل چې لېونتوب اخیستونکې ناروغي ده ـ خیر خپله کیسه به شروع کړم . یو وخت زهٔ لا ماشوم وم، کلي ته د بېزو والا راغلی وو ـ بېزو چې به یو تماشه وکړه، مالک ته به یې لاس ورمخ ته کړو ، هغه به یوه خوږه ورکړه. هغه وخت را په یاد شو.

زهٔ: "زوی مرې ! تا هم له ما هغه د بیزو مالک جوړ کړی دی؟".

لېوني وخندل ویې وویل

تولنه لېونی ده .... عبدالقادر مجرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

"خو تا هم له ما هغه بيزو جوړه کړې ده، ځنځير دي را اچولى دى، تماشې درته کوم چې خوړه نه وي والله که کيسه درته وکړم".

ما هم جيب ته لاس کړو ـ د ۵ لاس را اوږد کړو، ما خوږې ورکړې ـ ورته و مې ويل چې

"ته نوري کيسې مه په ګډوه ـ ليونيه! هغه د ليوني کيسه کوه".

له دې واره يې له هغه ځای څخه کيسه شروع کړه چېرته چې يې پرېښې وه".

زه: "دا عکسونه او وېډوګانې خو ما نه دي ليدلي، نه تر اوسه دغه دوکانو له ورغلی يم".

لېوني جانان: "مرې که يې وژنې! راځه چې اوس دې وروولم".

په دې وخت کښې په جومات کې علان شروع شو چې شاه ګل د بادام ګل زوی په حق رسېدلی دی، په لس بجې يې د کوز کلي په هديره کښې خاورو ته سپاري ـ که څوک ورځي ـ د اعلان د اورېدلو پس لېوني سندره شروع کړه

"تن يارا سکول ته نه تلی ول هلکان مې تنګوي
چې کښېنم په کلاس کښې ماستران مې تنګوي
راته تسه يې بستې کړه
تبرېږې راو اخيست دړې وړې يې تختې کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېر سخته په غوسه وو خپري ويري يې کاپې کړه
يو سړی خو نۀ دی ټول جهان مي تنګوي.........
مړې که يې وژني ! دا دوکانونه خو بله ورځ هم درباندي کتلای شم خو دا هديره ضروري ده چې شرکت پکښي وکړو۔ ډېر ثواب لري۔ نور نو موږ ګناه کارانو کوم ښۀ کړي دي۔ زۀ چې خبر شم د هر چا جنازې ته ورځم۔ هغه ځکه چي هغه سړی بيا موږ په ټول ژوند نۀ شو ليدلای۔ زۀ او لېوني هديرې ته ورغلو۔ هديره يې کورته دومره نږدې وه چې ببخي يې د سرای له دروازې د زوی قبر ښکارېدو۔
پۀ هديره کښې هغه ښايسته بادام ګل چې نن يې تر مخ خاوري توهېدې، که به هر څومره خلګو پوښتنه ځيني کوله چې څۀ وجه وهږ؟
د دۀ خوار تر مخ که څۀ هم خاوري توهېدي خو و خلګو ته يې دا کيسه کوله
"وروره ! د دۀ په زړۀ به يو خدای خبر وي چې څۀ ور پېښه وه ؟
يوه هفته به يې کېږي چې له سبقه راغلی وو، بېرته سبق ته نۀ تلو۔ داسي هم نۀ ده چې دا يې اول وارد ی چې سبق ته نۀ تلو۔ په وار وار مي بوتلو بېرته به راغلو۔ زۀ مدرسې ته نۀ ځم۔
مابه ورته وويل

(c) ketabton.com: The Digital Library

"چې لـه مدرسـې دي راوباسـم، د اسـکول د فـيس روپـۍ له کومه کړمه.؟
د دۀ دغـه يـوه خبـره وه ـ زۀ سبق نـۀ وايـم کـه مدرسـه وي کـه اسکول.
لـه دې واره چې راغلـی مـوږ هـم پرېښـودی ،کـار مـو نـه پـه لرلـی ـ پـرون سـهار زۀ تـر سـرای د بانـدي ولاړ وم، دی چې راووتـو خولـۀ يـې لـه خندا ډکـه وه ،غېـږ يـې را باندي وګرزوله ،پرتندي يې مچ کړم.
بابا !لـه دې واره معـافي راتـه کـوه بيـا قـول دی چې تـر څـو سـتا عمـر وي زۀ بـه دي نـه خفـه کـوم ـ زۀ هـم ډېـر خوشـاله شـوم، پـر تنـدي مـي مـچ کـړ ـ دی ښـار تـه روان شو او زۀ کورته.
څۀ خبروم چې دی بەدا سې کوي"
بيا بەيې و ژړل، نوره کيسه بەپاته شوه.
هـديره ختـم شـوه، دعـا وشـوه، مـوږ سـره روان شـو.لـس پـنځلس ورځـې بـه زۀ او لېـونی جانـان ښـار تـه راغلوـ د صـمد اکـا پـه زوی پسـې بـه ګرځېـدو چې کلـه مـو د صمد اکـا زوی پيدا کـړ، هوټـل تـه مـو بـوتلی ـ د چـای تـر راتلو لـه مخـه مـو کيسـه وريـاده کـړه ـ هلـک يـو کـانې لـه بله مات کړو که هيڅ هم درته ووايم.
اخر لېوني په قهر وروکتل
"مرې که يې وژنې !دا راته ووايه نوم دي څۀ دی؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلک چې کوز کتل سرېې راپورته کړو- په ډېره خوارہ خولۀ یې وویل
"صالوجان".
ما ترلېوني وارمخته کړو
"زویه! وېرېږه مۀ- مور نۀ د چا عزتونه اخلو، نۀ له چا ناجائزه کار اخلو".
صالوجان چې به ماته وکتل ښۀ به ډاډه شو چې لیوني ته به یې وکتل بیرته به خاموشه شو خو اخر مې دومره مطمینه کړو چې مور ته حال ووایي.
لېوني زما پر ځنګانۀ لاس کښېښودی او صالوجان ته یې وویل
"مرې که یې وژنې! اوس مې را په یاد شو- تۀ هم په دې هوټل کښې په هغه کونج کښې له دې ښاهسته طالب سره ناست وې- ما ستاسو خبرې اورېدلې- شاه ګل مسکین درته ویل چې هغه سړي غوږ راته نیولی دی- تا ورته ویل دی په بجو کې نۀ دی".
صالوجان وخندل
"هوکه، ما دغسې ورته ویل بیا خو به دې نو ټوله کیسه اورېدلې وي؟".
لېوني جانان: "مرې که یې وژنې! هو کیسه خو مې اورېدلې ده چې پل مې په تا پسې راوړی- اوس نو پکار دی چې هر څۀ هر څۀ صفا صفا راته ووایې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

صالو جان: "شاه گل مسکین زما ډېر نږدې ملګری څه، د
ورور په شان وو. زموږ او د دوی کورونه هم سره نږدې
وو".
د صالو بې اختیار پر مخ اوښکې راغلې. لیوني ژر ژر
له جیب څخه دسمال ورا وکیښی. دهٔ اوښکې پاکې کړې
"کورونو مو سره نږدې وو. زهٔ او دی به هر وخت دې
هوټل ته راتلو. دی به له مدرسې راتښتېدلی وو او زهٔ
به له اسکوله څخه. دغه یو هوټل خو تا سو ته معلوم
دی چې د ښار خلک کم او د سارا خلک زیات ورته
راځي نو موږ هم په دې وجه دې هوټل ته ځان رارساوو.
د شاه ګل مسکین به په تا کښې هر وخت پام وو خو
زما به دغه خبره وه چې یو لیوني دی بل خدای خبر د
کوم ځای دی؟ شاه ګل ډېر حساسه وو. هره کیسه به یې
په ځان بوج کوله. بس! له دغې حساسي ورځې یې سر
وخوړ.
ما به هر وخت تسلي ورکوله چې کومې لانجې له تا
سره کېږي، دا له ما سره هم کېږي او له نورو سره هم. ته
یې ځان ته مهٔ ډېروه. دا وخت به هم تېر شي. ژوند ښهٔ
دی، ژوند له لاسه مهٔ باسه! خو دهٔ به هر وخت ویل چې
نور ژوند راته ګران دی. په مدرسه کښې مې ملایان او
طالبان نه پرېږدي چې کور ته ځینې لاړ شم هلته بیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

بابک وایي چې تهٔ به علم کوې ،زویه !چې د اخرت توښه مو شي.

اوس نو څوک څوک په دې خبر کړم چې له ما سره داسي کېږي. زهٔ چا ته نهٔ شم ویلای ، له بدنامۍ څخه ډېر وېرېږم. زهٔ نور ژوند نهٔ غواړم بس.........

ما که به هر څومره زارۍ ورته وکړې چې مهٔ کوه. ولې مور او پلار غمجنوې. ما هم په سکول کښي ماسټران او لوي هلکان تنګوي بیا به نو زهٔ ځان وژنم. همت به ورته کوو چې دا رنګه ظلم له دې لوستځایونو څخه وباسو خو هغه ډېر معصومه او خاموشه هلک وو دا دی چې یو ورځ یې خاوري په سر شوې او زهٔ یې یوازې پرېښودم".

له هغه ورځې صالوجان هم داسي شو لکه زهٔ چې لېونی به نهٔ وو ، دی به هم داسي بې کراره وو لکه زهٔ خو دا وو چې لېونی به نهٔ وو بیا به مو د لېونی کیسې کولې او خپل وخت به مو پر تېراوو او د ښار خلګ خو نو تهٔ هم پېژنې. که زوي د رسره وو هم دوی شک د ربانده ي کوي
.

د صالوجان پلار ته به خود یو چا ویلي وو چې "زوي دي هم لوچه شوی دی. تر ځان له لویانو سره ګرځي".

وروتکېدو. زما کشر ورور د ودې راوړله. لیوني اتڼ شروع کړی او خپله خېټه به یې وتکوله

(c) ketabton.com: The Digital Library

"بیا ډوډۍ درروانه ده".
کشرورور مې حېران وو چې
"لالا او دا لېونی؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

O

(6)

ورور مي ووت.ما چې د دېگ سر پورته کړی

"دا خو چولې دي.گوره لېونی بیا کومه برغزو وايي؟

لېوني چې چولې ولیدې په کټ کټ يې وخندل.

لېونی: "مرې که يې وژنې !چولې ، چولې ،چولې دي ،چولې دي".

زه: "راشه ډرامې مهٔ کوه ،ډوډۍ وخوره".

لېونی: "مرې که يې وژنې ! د چولو يوه ډېره پخوانی کیسه را یاده شوه .زهٔ چې ماشوم وم د سکول(ښوونځي) مخ ته به د چولو رېړۍ ولاړه وه، مونږ به چولې ځيني اخیستې.یو ورځ مونږ چولې ځيني واخیستې زما په چولو کښې مچ وو. ما ورته ویل

"کاکو ! په دې چولو کښې مچ دی، نورې راکړه".

کاکو: "د يوې روپۍ په چولو کښې خو چرگ نهٔ شم درا چولای".

له دې خبرې پس لېونی په سوچونو کښې ډوب شو.ما بیا ږغ پرې وکړ

"راشه ډوډۍ وخوره، ډوډۍ دي سړه کړه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دۀ په چوپه چپتیا ډوډۍ خوړله.ما یې هم چپتیا نه ورماته وله.
لېوني چې ډوډۍ وخوړه ماته یې د حېرت په نظر وکتل. لاړی پر
کټ وغزېدی.رونې اوښکې یې پر مخ را روانې وې.
څۀ وخت وروسته مې ورته وویل
"څۀ کیسه ده؟".
دۀ اوښکې پاکې کړې را کښېنستو.
لېونی: "مرې که یې وژنې! ډېرو پخوانیو یادونو په مخه کړی وم،
له ځانه نۀ یم خبر شوی. ښۀ یې ویلي دي چې(ښۀ که کوې په ژوند
کښې یې له چا سره کوه پس له مرګه ښۀ هیڅ مانا نۀ لري).
ما ته له دې چولو څخه که هغه د خندا خبره را یاده شوه خوور سره
سره مې هغه ګران دوست هم سترګو ته ودرېدو چې له ما سره به له
سکوله (ښونځي) څخه راووتو او د کاکو د رېړۍ چولې به مو
خوړلې.یو ورځ په هسې خبره را څخه خفه شو.ما ویل پروا نلري
خپله به پخلا شي.زۀ څۀ خبروم چې دی به موټر وهي، مرې به.
بخښنه به کوې، زۀ خاص برابر نۀ یم.تۀ لاړ شه کورته ماشومان
به وویني.زۀ به وېدۀ شم چې ماغزه مې لږ څه په کراره شي نو به بیا
کیسه مخ په وړاندې بوځو".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی مي په هسپتال (روغتون) کښې پرېښود او زۀ لاړم کورته يو څۀ واړه واړه د کور کارونه مي هم وکړو.

د ليوني خبرې مي په مغزو کښې ګرځېدې.له ليوني سره مي دومره ترون پېدا شو چې له هسپتاله(روغتون) به را وتم بېرته به مي د تللو تلوار وو.

ماخيګر لمر او غر سره ورتلو ما د ليوني د پاره يو څۀ مېوه را واخېسته.په رکشه کښې کيښېنستم ، رکشه روانه شوه.ما له استاذ سره ګپه شروع کړه .شا ته د موټرسيکل هارن شو.استاذ رکشه ګوښه کړه.د پوليس موټرسائيکل مخ ته ودرېدو.خدای خبر چې استاذ څۀ کړي وو.

پوليس: "د رځه تهانې له".

زۀ هم عجبه سړی وم.تا خبره د مرکې لېوه وي.زۀ نۀ خبر نۀ اتر له پوليس افسر سره مي د استاذ پر سر دعوه شروع کړه.

پوليس: "تۀ څوک يې؟.تۀ دا سړی پېژنې؟".

زما ځواب په نۀ کښې وو.پوليس بله رکشه ودروله.زۀ يې پکښې سپور کړم او بخښنه يې هم وغوښتله.زۀ حيران وم چې "دا څۀ رنګه پوليس دی چې غصه هم ما ورته وکړه او بخښنه هم دی غواړي"؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا مي يقين شو چې د رکشې والا قصوروار ده دی .هسپتال (روغتون) راوسېدی .د رکشې والا ته مي روپۍ ورکولې هغه قسم وکړ چې
"د صيب له خاطرو يې والله که يوه ټکه هم درڅخه واخلم".
هسپتال (روغتون) له چې ورغلم ليوني له چېرا سي سره جنجال کړی وو.ډاکټر ور وغوښتم.
ډاکټر: "که ستا خاطر مه وای دغه لېونی خو مي والله که يوه ورځ هم داخل کړی وای.زه منم چې د دهٔ علاج کول زمونږ ذمه واري ده ليکن بل وخت به دا خپل لېونی يوازي نهٔ پرېږدې.نن مي د دهٔ په وجه د کلو کلو را سره نوکر وشړلو".
زهٔ: "ډاکټره !څنګه يې کوې .زهٔ هم د خدای د پاره مرسته ور سره کوم.زهٔ يې خپله هم نهٔ پېژنم.
تهٔ هم عجبه خبره کوې .ستاسو کار دغه دی که لېونی دی که پرسود درملنه يې ستاسو ذمه واري ده.نوکر به غريب سړی وي هغه دي ولي شړلو؟. تهٔ چې د ډاکټرۍ ډګر ته را تلې تا په هغه وخت کښې سوچ نه وو کړی چې زهٔ ولې ډاکټر جوړېږم ؟ چې د ملازم ختمول،غصه کول او باداري کول دي خوښ وو بيا به ډي سي ، ايس ايچ او يا تحصيلدار جوړېدې. تهٔ څنګه د ليوني

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګیله وماته کوې. په خدای عجبه ټولنه ده چې د حیوانانو هسپتال
(روغتون) له پیشي یا سپی ورولې دوی وخاندي چې
"مردار شي یې راوستلی دی.دلته مونږ د غوا ، مېږي یا وزې
علاج کوو".
د ډاکټرې په کوم کتاب کښې راغلي دي چې د خرۀ، سپی،پشي،
ګیدړې او چغال علاج مۀ کوئ".
ډاکټر سر کښته ځړولی وو، هیڅ یې هم نه ویل.زۀ د لیونې خونې
ته راغلم.د لیونی سترګې سرې را ختلې وې.
لیونی: "مرې که یې وژنې !چیرې غایب شوې.اوس را روان یې.
دا سې پینټ مه کش کړی پوزه او خولۀ مې دواړه ورونې کړېد
مور ښکنځا کوې.په مورکې مې خوا بدېږي".
زۀ خو په ټوله کیسه خبر وم خاموشه وم .مېوه مې پر کټ
کښېښوه.دۀ یوار مېوې ته بیا یې ما ته وکتل.پر کټ کښېناستو و
یې خندل
"د مور ښکنځا کوې.ګرنګ یې کښته څڅېدل.د مور ښکنځا
کوي"
بیا په خورک بوخت شو چې ښۀ یې ساه سمه کړه.د ماخوستن
ډوډۍ مو وخوړله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه: "هغه کیسه".

لېونی: "مرې که یې وژنې ! کومه کیسه؟".

ما بیا کیسه ور په یاده کړه. دهٔ پېل په وکړ.

او د ښار خلګ خو نو تهٔ هم پېژنې. که زوې د رسره وو هم دوی شک د ر باندې کوې. د صالوجان پلار ته به هم خود یو چاویلې وو چې زوې دې هم لوچه شوی دی. تر ځان له لویانو سره ګرځي.

لیونې له جیب څخه مېمورې را وکښه ویل یې

"مرې که یې وژنې ! تهٔ دغه په جیب کښې واچوه. تهٔ او صالوجان دواړه په ما پسې راځئ".

موږ هم په پسې شوو ، د موبایلونو مارکېټ د څرک وهغه بل اړخ ته په زېرزمینې کښې وو. دی مخ ته موږ په پسې وو. دی او صالو د مارکېټ په ورهٔ کښې ودرېدل. ما ته یې ویل

"تهٔ ورشه د ننه ټول د موبایلونو دوکانونه دي. مېمورې ور کړه ورته ووایه چې

"د ځایي ښځو او هلکانو عکسونه او وېډیوګانې ور واچوه بیا بېرته د لته راشه".

زهٔ په خپل شناخته ښار کښې دغه مارکېټ ته نهٔ وم ورغلی چې ور ننوتم ټولو د اسې راپسې کتل لکه کله کله چې په ښار کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو كليوال سړى خپله خوريا لوردا كټر ته روانه كړې وي، د ښار ټول خلك ورپسې ګوري. زه چې اول دوكان ته ورغلم په هغه دوكان كښې يو سړى ناست وو. ښه شنه زري لونګۍ يې تړلې وه، تسبې يې هم په لاس پېچلې وې. ما چې سلام ورواچاوو، دى لكه غلا چې يې كړې وي، ژر ژر يې د كمپيوټر سكرين بند كړ.

دوكاندار: "كاكا! ته څه شي غواړې؟".

ما په ډېر مات زړه او شرم ورتل وويل

"د ځايي نجونو، هلكانو او ښځو ويډيو ګانې او عكسونه غواړم".

ده خود زما پر هغه ګډه خبره وخندل بيا يې راته وويل

"زه دا سې عكسونه او ويډيو ګانې نه لرم".

ټول ماركېټ مو دوكان پر دوكان وكوتو خو ويډيو ګانې مې نه كړې پيدا، كه يې نه راكولې. بېرته راغلم.

لېونى جانان: "مرې كه يې وژنې! څنګه شوې؟".

زه: "ياره! هسې لګيا يې په خلكو پسې تهمتونه وايې. په يوه دوكان كښې هم دا سې عكس او ويډيو نه وه چې هغه دې د ځايي خلكو وي. ټول د انګليسي او هندي فلمونونه او ګانې وې".

لېونى جانان: "مرې كه يې وژنې! ډېر ساده يې په تعليم يافته ورځ. اوس تندا ره ګوره. مېموري راكړه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما مېموري ورکړه.دۀ مېموري صالوجان ته ورکړه.

لېونی جانان: "مرې که يې وژنې ! ورشه دغه مېموري ډکه کړه.يو وار په ټولو دوکانونو کښې مالومات وکړه په اخر کښې يې ډکه کړه او ورته وايه نوکې کاکړی هم پکښې واچوه".

ما ته يې ځادر راکړی."دا پر سر کړه، په صالو پسې شه.ورته ګوره چې څۀ کېږي".

صالوجان چې څنګه په مارکېټ ورګډ شو ، مارکېټ داسې شو لکه لمر چې پرې وخېژي.ټولو عجيبه عجيبه ګانې ولګولې لکه کرنټ کرنټ زۀ د بجلی يمه............

مۀ وهه لاسونه په ما وبه شې اټېک+دېکه تماشه دېکه .چرسي هلکه سترګې دي سرې دي. دبنګو بوټيا خمار دي کړم.

کټ مې وباسه دالان ته ادم خان چرسي...............

يار مې شرابي په نيمو شپو راځي+غېږه ته زما په زنګېدو راځي
خود کشه دهماکه يم
تا سره مې پيار دی

داسې ښکارېدو لکه چې دا هر څۀ د صالوجان په استقبال کښې کېږي.دی پر ټولو دوکانو وګرځېدو.هر دوکاندار به ورته ويل چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

"له ما سره نوي لوكل عكسونه او وړه يوګاني دي.يو ځل چې راشي باربار به راځي .تا ته يې ارزانه دراچوم .خبره دى كه مېموري نه ډكوې چاى خو راسره وكړه.مور به ستا مننده يو".
اخر صالو په يو دوكان كښې ميموري ډكه كړه .هغه دوكاندار روپۍ نۀغوښتې، دۀ په زوره وركړې.هغه ورته ويل چې
"اوس مې ګيراك يې منا ، كه دي وخت نه تېرېدو كله نا كله راځه دا ستا خپل دوكان دى".
زۀ سوچونو واخيستم چې
"يا خدايه !دا عجبه خلګ دي.ما ته يې ميموري نۀ را ډكوله،نۀ يې سمې خبرې راسره كولې او صالو ته وايي كله نا كله راځه".
صالو را رېغ كړ ، راځه.
لېوني به د خپل لېوني جانان كيسه مخ په وړاندې بوله چې دورۀ درب شو، نرسه راغله.ليوني اتن شروع كړ.
لېونى: "مرې كه يې وژنې ! شين خالى بيا راغله".

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

(7)

نرسې ستن ورولګوله ، ووتـه. دا واريې بيا له هغه ځايه کيسه شروع کړه چيري چې يې پرې يښې وه "مرې که يې وژنې ! صالو را دېغ کړ ، راځه".

ليونی پر هغه ځای ولاړ وو چرته چې موږ پرېيښی وو .لېونی مخ کې موږ ورپسې وو.شاته يې راوکتل

"مرې که يې وژنې ! اوس مو يو داسي سړي له ورولم. دۀ که هر څۀ ويل تاسو به څۀ نۀ ورته وايا ست،نۀ به خبره ورغبرګوئ. ما او دی سره پرېږدی تاسي تماشه کوئ".

يو موڅي چې د سړک پر غاړه يې د يو دوکان پر تړه يو وړوکی کالی هوار کړی وو.خپل وړکی صندوخ يې مخ ته پروت وو.برسېره د پالش ډبي او بروشونه پراته وو. دی په سوچونو کې ورک ورته ناست وو. لېونی هغه موڅي ته راغلو ، د سلام او روغبړه پس ور سره کښېنستو.

موڅي: "لېونو ! دا ځوانان څوک دي؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېونی: "مرې که يې وژنې ! تهٔ يې نه وينې چې دوې يې سترګې، دوه غوړونه لري۔ انسانان دی".
موڅي له خندا شين شو ، په خندا کښې يې وويل
"دغه لېونی لا ښهٔ دی چې راشي لږ مې وخندوي۔ يو څو ناتراشې دی راته وکړي او څو زهٔ ورته وکړم۔ دواړه د يو بل پر خبرو يو څهٔ ساعت سره وخاندو۔
زما نوم عجب ګل دی خو خلک راته ماما موڅي وايي۔ اوس نو د ماما موڅي په نامهٔ مشهوره يم".
ماما موڅي لا خپله خبره پای ته نه وه رسولې چې يوه سړي بل ته په غصه وويل
"دا خپل زوی پر کونه کښېنوه۔ تولـه ورځ يې دا زما زوی په کونه پسې کړی وي".
ماماموڅي وخندل
"ياره ! عجبه خلک دي په دې کې د کونې څهٔ کار دی" ؟
زوی پر کونه کښېنوه پلانی د پلانې په کونه پسې وي پلانی د پلانې له کونې نه بېلېږي پلانی مې دا سې پر کونه کښېناوو پلانې له ځانه لويه کونه جوړه کړېده اوس که مو له ده کونه خلاصه کړه پلانی ډېر بې کونې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی پلانی یې په کونه کې نه دی پلانی هم په کونه کې سره شوري پلانیه کوني ته زور مه ورکوه ....

ما او صالو ورته حیران وو۔ دۀ او لېوني په زوره زوره خندل۔

موڅي ماما له جېب څخه د نسوارو سکمی(ډبلی) راویستی، نسوار یې خولې ته واچول۔ هینداره یې د سرک پر هغه بله غاړه (اړخ) د هوټل والا پر مخ واچوله۔ هغه هم پوه شو چې چای غواړي۔ چای راغلې موڅي ماما پیالې را ډکې کړې۔

لېونی ولاړ شو پر پونده وڅرخېده و(پریوه پښه) بېرته کښېنستو، پیاله یې ور پورته کړه۔

موڅي ماما د صالو په لور اشاره وکړه

"دا دي زوی دی؟"۔

لېونی جانان: "نۀ"۔

موڅي: "بیا څوک دی، د چا زوی دی؟"۔

لېوني جانان "مرې که یې وژنې! شناخته یې دی۔ له خلګو د هر شي پوښتنه مۀ کوه لېوني کېږې۔ خپل برش وهه خیرنه"۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

موځي ماما بيا له خندا شين شو
"اوس و دې لېوني ته څهٔ وايې؟".
په دې وخت کښې يو ځوان چې ږيره يې خريلې، غونډ
تور برېتونه، تورپټکي، څپلۍ يې په پښو کښې
کشولې تر موږه تېر شو.
موځي ماما موږ ته وويل
"دې سړي ته غوږشئ چې څهٔ وايي؟".
هغه د دوکان تر مخ ناستو کسانو ته يې ويل
"تا سو خو د خپل سګرېټ لـه دبـي څخـه يـو زربـرخ
راکړئ".؟
په هغو ناستو خلګو کښې يوه ورته وويل
"ځه منا ، تهٔ خو پوډر پکښې څکوې.دا خو ګناه ده".
دی ورته کښېنستو، هغه سړی يې پر ځنګانهٔ په
څاپېره وواهه
"سرو رنډيانو چې موږ مو په اخته کولو نهٔ وه
ګناه،اوس چې زربرخ درڅخه غواړو نو ګناه ده".
تېولو په کټ کټ پر خندل.په ناستو خلګو کښې يو بل
ځوان چې خولهٔ يې له خندا ډکه وه، ورته يې وويل

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ښادي ! تۀ کښېنه موږ چای درته راغواړو".
ښادي د هغه سړي وخوا ته په ناستې ورنژدې کېدو
"چـاي نـۀ څيښـم ـ لـه دې رنـدۍ دا زربـرخ راواخلـه، ځم خماري يم".
هغه سړی چې د ښادي د کښېنولو هڅه يې کوله
"نـه تـۀ دا راتـه ووايـه دوی تـۀ پـه دې بـلا څنګـه اختـه کړې؟".
ښادي چې د تلو هڅه يې کوله
"تـۀ دا نـه پېژنـې مـوراو پـلار چې کـوم نومونـه پـرايښـي دي، دوی بـدل کـړي دي ـ يـو وايـي زۀ دلګيـريـم بـل وايـي زۀ خمـاري يـم بـل وايـي زۀ ځيګرخـون يـم ـ دا ستاسـي شـاته وينـې دغـه دوه ځوانـان لـه مـوږ سـره يې بـدی کـولې ـ اوس يـايې(وايـي) مـوږ شـاعران يو ، کـاکړی هـم جـوړوي بيـا د کېسـټ پـرپـوښ د خپـل ټليفـون شـمېره هـم وليکلـې ليـا (لا)و سـندرغاړې تـه دا رنګـه کـاکړی ورولیکـي چـې په غاړو کښې د ټلیفون نمبر ووايي ـ
الله وی ماسـتېره ! پـه خـدای کـه درواغ درتـه وایـم ـ دا د کـاکړی غـاړو والا دونـې د بـري پېسـې وګټلې ـ پـه لـس زره

(c) ketabton.com: The Digital Library

روپی د یوهٔ شاعر کاکړی غاړې یایي- زمونږ بیا ږغ هم نه دی د کار- خاص دا سي ږغ مي دی لکه د خرې توخی- څوني روپی به مي کټلګي وي- دوی چې یوه بدل جوړه کړي وایي زهٔ د قام سترګه یم چې دوې جوړې کړي وایي زهٔ د قام سترګې یم- هغه یې ځان د قام دماغ بولي چې دا رنګه بدل جوړه کړي.

یار مې شرابي پر نیموشپو راځي

یا

ادم خانه چرسي کټ مې وبا سه دالان ته

یا

خودکشه دهماکه یمه

بیا یې و ښایسته نجلی یا هلک ته ورکړي- هغه یې ووایي بیا نو دا زما رنګه رنډیانې سګرېټ ډک کړي پرلار روان شي یوې او بلې خواته ځنګېږي- په دې اسره وي چې نن به څوک جانان راته ووایي نن به څوک جانان راته ووایي چې د چرسو په نشه کښې جانان نهٔ ورته ووایي نو پوډر شروع کړي— هاهاهاها ماسته! نور خو نو تهٔ هم ښهٔ پوهېږې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغـه سـړي چـې ښـادي تـه يـې حېـران حېـران کتل،جېب ته يې لاس کړيو څهٔ روپۍ يې له جېبه ورته را وکښې
"دا واخله،ورشـه چې څـهٔ پـه اخلـې هغـه پـه واخلـه ـمـوږ يـو هـم دغـسـي خلـګ لکـه دا تـهٔ چې وا يـې ـ کلـه مـو هـم پـر دې فکـر نـهٔ دی کـړی چـې دا اوس ښـو تـه څـې کـه بدو ته".
ښـادي چـې روپـۍ تـه لاس ور اوږد کړو ـ هغـه سـړي ورتـه وويل
"اوس به يو څو کاکړی راته وايې".
ښادي : "هـو خـود يـې درتـه وايمـه ـ نـوي کاغـذ پـېچ کـاکړی دي ـ پرون مي واوربدلې ، تاسو بـه لا نهٔ وي اوربدلې
ويه وينم ښاهسته
که راچوتی سوه مدرسه
ټلېفون د پېرنګي
ډېره اسانه که ياري
يوزيروبل د بل تري
په پسې اونيس اوپچاسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

پــه دې وخــت کښــې ښــادي وخنــدل ماســتره ! دا رنګــه کاکرۍ خو په خدای زۀ هم جوړې کم(کړم).

ماسټر: "ښــادي ! تــا تــر اوســه يــوه يــا دوې کــاکرۍ جــوړې کړې دي".

ښادي: "بابا پــه خــدای کــه مــې جــوړه کــړې وي ــ د کــاکرۍ جوړېــده څــۀ زور غــوړي اوس اوس بــه يــوه درتــه جــوړه کړم".

ماسټر: "څه ښادي ! تۀ يوه جوړه کړه".

ښادي وخندل "دا يې کاکرۍ جوړه

زيړوتين سو چرمښکۍ

څلور يې پښې يوه لکۍ".

ټولــو پــه کــټ کــټ وخنــدل ــ هغــه ســړي چــې د ښــادي د کښېنولو هڅه يې کوله

"ښــادي ! تــۀ دا راتــه ووايــه دا پــودر تاســو پــه خپلــه راوړی".

ښادي وخندل، ولاړ شو

"يــا منــا دا زورور راوړي ــ زمــا غونــدي ګيــدړان دا ســې چيري کولای شي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم له دې خبرې سره کوړ کوړ روان شو، ځادر پسې څکېدو.

لېوني وخندل، ولاړ شو

"درغلی بازاره!".

ښادي تر شا وکتل، لړتم شو چې لېونی یې ولیدو بېرته روان شو.

موځي ماما لېوني ته وویل

"دا ګوتونه را وباسه چې درته پالش یې کړم".

لېوني یو ګوټ وکیښ بل یې لا په پښه کښې وو. په دې وخت کښې یو لوی موټر خاص د موځي ماما مخ ته ودرېدو پر هارن یې ګوته کښېښوده. زۀ او صالو ولاړ شو، څنګ ته کښېنستو. لېونی خو وو ولاړ.

موځي: "دغه بیا راغلی. هره ورځ دا رنګه هارن وهي، نۀ زۀ له مخه وزم نۀ دی شرم لري. زۀ خو خان خکه ملامت نۀ بولم چې دا تېره د دوکان په مخکه کښې ده او بل دوکاندار ماته اجازت راکړی دی خو دغه سړی مې هره ورځ له دې ځای څخه لري کړي. موټر دې تېرې ته پاس راوخېژوي. نن یې سم خواب کوم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

موخي ماما لا خبره پای ته نه وه رسولې سرې را کوز شو. موخي ماما يې پر مخ په څپېړه وواهو. ګرېوان ته يې لاس ور واچاوو، تولې تې يې ور پرې کړې.

موخي ماما چوپ ولاړ وو، څه يې نه ويل. کله چې هغه ورته وويل

"ستا د مور څه او څه". دلته د لېوني رنګ سور او شين شو ور حمله يې کړه

"مرې که يې وژنې! د مور بشکنځا د مور بشکنځا".

پر سرې ور غوټه شو. پوزه يې ور وينې کړه، ګرېوان يې ور څيري کړ. هغه وخت لېوني او موخي ماما دواړو جنګ کاوو.

سرې ناري وهلې

"و يې نيسئ، و يې نيسئ د خره زوی لېونی دی".

دا وخت موړ او خلکو لېونی او موخي ماما دواړه نيولي وو. لېوني به دا ويل

"مرې که يې وژنې! د مور بشکنځا، د مور بشکنځا
مرې که يې وژنې! د مور بشکنځا، د مور بشکنځا
مرې که يې وژنې! د مور بشکنځا، د مور بشکنځا".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته خلک پر لیوني را تول شو لېوني یې قابو کړي. ما هم له خلګو سره د خپل لېوني په قابو کولو کښې همت کاوو.

د موڅې ماما دا خبره مې لا تر غوږ شوه چې هغه خوان ته یې کوله

"اوس نو ښه یې چې څېري ګرېوان کور ته لاړ شې. خود به ورته وایې ګریوان یو موڅي را څیري کړو. ښځه به څه درته وایي؟.

زه خو به هر چا ته وایم خریې په واک نه وو، پر خل یې وګرزولې".

په دې وخت کښې لېوني بې هوښه شو مونږ هسپتال (روغتون) ته یووړی.

زما لېوني چې د خپل لېوني یار کیسه کوله سترګې یې له اوښکو ډکې شوې.

ما له ځان سره سوچ وکړ چې پردهٔ د لیونتوب بله دا سي دوره رانهٔ شي کومه چې په هوټل کښې پرې راغله نو خکه مي ورته وویل

(c) ketabton.com: The Digital Library

"وروره! ناوخته شو، زۀ به نرسه را وغوارم ستن دي نا وخته کېږي".

دۀ د سر په ښورولو کښې د هوخواب را کړ.ما نرسه را وغوښته، دی خاموشه وو.نرسه راغله، دۀ هيڅ هم نۀ وويل.

نرسې زما په خوا وکتل

"ولي خاموشه دی.ما نه وو درته ويلي چې خاص خيال يې ساته".

دی موسکی شو.د روغتون په څادر يې سرپټ کړ، ويدۀ شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

○
8

لېوني د هسپتال (روغتون) په څادر مخ پټ کړ ویده شو. ما هم اودس او لمونځ وکړ. قران شریف مې را واخیست تلاوت مې وکړ بیا ویده شوم. سهار ور وتکېدو، زۀ هم له خوبه را ویښ شوم. نرسې د لیوني د پاره کېک او چای راوړې.

زۀ دې خبرې ته ډېر فکر یوړم چې

"زموږ د کوټې په څنګ کښې خو څلور نورې نرسې هم اوسي بیا ولې دا یوه نرسه د لیوني دومره خدمت کوي؟".

ما هم ډېر په ویره ویره لیوني را ویښ کړ. د نرسې د چای او کیک کیسه مې ورته وکړه.

لېوني مخ ومینځلی را غلی. پورته یې پام شو

"مړې که یې وژنې! دا قران شریف چا را اخیستی دی؟".

زۀ: "ما ولې؟".

لېوني: "مړې که یې وژنې! ښه خبره ده. قران شریف وایه ډېر ثواب لري. عمل پرې کول ډېر ضروري دی. دا سې نه وي چې تۀ کاروبار پر شروع کړې لکه زموږ ځینې ملایان". کلک یې وخندل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه: "ته څهٔ پوه شوې چې قران شریف چا را اخیستی دی؟".

لېونی: "مرې که يې وژنې ! ته څهٔ خبر یې چې ته نهٔ يې بیا زهٔ څهٔ کوم. په کومه طریقه چې ما ابښی وو هغه رنګه نه وو. ځکه مې درڅخه وپوښتل چې دا قران شریف چا را اخیستی دی".؟

ما کېک او چای را واخیستلې. لېوني دخندا په حالت کښې راته وویل

"مرې که يې وژنې ! اوس مې منې چې ترسه هم زما چوپړ وهې (خدمت)".

لېونی بیا ولاړ شو، وڅرخېدو. دا سندره يې په لوړ ږغ پورته کړه.

لیلا قمیص دې تور ما به مړ کړې".

بېرته کښېنستو.

"مرې که يې وژنې !یاره ! ته خو هم سم دم لېونی یې. هسپتال (روغتون) اوس د اتڼ او بدلو ځای دی. ولې مې نهٔ پوه کوې".

لېوني چې پیاله یې پورته کوله

"مرې که يې وژنې ! کیسه مو تر کومه ځایه پورې ورسوله".

ما کیسه ور په یاد کړه او دهٔ هم داسې په کیسه شروع وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېونی : "مرې که یې وژنې ! نیم ساعت پس لېونی په هوښ کښې راغلی.ما ته یې برګ برګ کتل بیا یې په وارډ کښې شا و خوا وکتل.مرې که یې وژنې ! زۀ دلته چا راوستم".

ما کیسه ورته وکړه.

لېونی جانان: "ښۀ ښۀ.مرې که یې وژنې !".

څپلۍ یې په پښو کړې او ما ته یې وویل"

درځه مونږ هسپتال (روغتون)ته څۀ خلاص یو.صالوجان څۀ شو؟".

له دې خبرې سره سم صالوجان هم هسپتال (روغتون) ته راغلی .مونږ درې سره له روغتون څخه راووتو.

لېونی کښېنستو پر مځکه یې څلور لیکې وکښې.یوه یې د ختیځ په لورې چې د ښار په خوا تللې وه بله د لوېدیځ په لورې چې د کلي په لور تللې وه بله د سهېل چې د دښت په لور بله د غرۀ خوا ته تللې وه چې د قطب په لورې د اوبو د بند خوا ته وه بیا یې اکوبکو پر وویله.ما او صالوجان پر خندل .

دۀ اکو بکو پر هغه لیکه ختمه کړه کومه چې د بند په لورې تلله وه.

لېونی جانان: "مرې که یې وژنې ! بس دې خوا ته ځو".

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ خو وو د لېونې په لاس. دی مخکې موږ ور پسې شو. چې بند ته ورسېدو، ما خپل څادر خور (هوار) کړ، درې سره پر کښېنستو.

لېونی جانان: "موبایل راکړه". له صالو څخه یې هغه میموري کارډ طلب کړ کوم چې یې د موبایلونو په دوکان کښې ډک کړی وو. میموري یې موبایل ته واچوله ما ته یې وېل

"مړې که یې وژنې! راشه ویې ګوره".

مسلمانه! میموري نه وه سمه ورا وه. ټول د علاقې د ښځو عکسونه وو. یوې به وره اغږل، یوې به ډوډی پخه وله، یوې به اتڼ کاو.

لېونی صالو ته وویل

"ته ولاړ شه دا یو څۀ شیان ستا د کتلو نۀ دي"

بیا یې یو دوې درې ویډیوګانې په را وکتلې بیا یې د هغه سړي د لور ویډیو او عکس هم را ښکاره کړ کوم چې موږ په هوټل کښې لیدلی وو.

ویډیو څۀ دا رنګه وه چې یو سړی نجلۍ ته وایي چې

"ته به د خان کره ځې او خان ته به وایې چې ما ته خپل پلار لاس راواچاوو".

نجلۍ زاری ورته کوي چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

"مۀ کوه، خدای ته وګوره-هر څۀ مې ستا و منل-دغه ناجایزه مۀ را باندې کوه"

.خو هغه خوان ورته وایي چې

"ستا عکسونه او وېډیوګانې په بازار کښې رسوا کوم-نوره ستا خوښه ده".

نجلۍ ورته وايي

"اوف !زۀ څۀ خبره وم چې تۀ به ما رسوا کوې-ما چې له تا سره هر څۀ کول په دې وجه مې کول چې تا را سره د وادۀ کولو قول کړی وو".

په اخر کښې يې نجلۍ دې ته مجبوره کړه چې د خپل ګران پلار په خلاف د مشر کور ته لاړه شي.

يقين وکړه چې لاس او پښو مې کار پرېښودی-حق حيران پاتې شوم چې يا خدايه !دا څۀ وينم. د ستي مې ورته ووېل

"بس بس بند يې کړه".

ولاړ شوم.

لېوني موبايل پورته کړی له مځکې يې وويشتو-موبايل توټې توټې شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېونی جانان: "مرې که یې وژنې !
مرې که یې وژنې !
حقیقت د ېر ترخهٔ وي. دلته دا سې هم کېږي".

بیا کښېنستو.زما خو یو د تولنې په کرهٔ ورهٔ او بل په موبایل هم زړهٔ شین وو خو لېونی دومره راته ګران وو چې په هیڅ وخت مې نهٔ شو خفه کولای. ولې چې لېونی زما په زړهٔ را ننوتی وو- بې لېوني مې ځان یواځې ګڼلی.

لېونی بند ته ورځرمه غرهٔ ته وخاتو. صالو حیران حیران راته کتل.خود به یې دا سوچ کاوو چې موبایل یې ولې مات کړ- موږ لیدو چې لېونی د غرهٔ څوکې ته ورسېدو.

زهٔ او صالو سره کښېنستو.صالو ته مې وویل چې
"زړهٔ مهٔ تنګوه.لېونی دی څنګه یې کوې".؟

صالو په کم عمر د ېر پوخ وو.د ژوند په ترخو او خوږو ښهٔ پوهېدو.دومره باکماله او هوښیار انسان وو چې ما او لېوني ته یې د ورونو غوندې عزت راکاوو.

لېوني په غرهٔ کې په زوره نارې وهلې
"مرې که یې وژنې ! تولنه لېونی ده،
مرې که یې وژنې ! تولنه لېونی ده،
مرې که یې وژنې ! تولنه لېونی ده".

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ او صالو ورو ورو د ښار په لوري را روان شو چې موږ ښار ته نژدې کېدو دی هم را ورسېدو. ساه يې لنده لنده کېده. پر ما يې غبږ وګرځوله

"مرې که يې وژنې ! خوا مۀ بدوه بيا زۀ بل موبايل در اخلم".

زۀ: "زۀ د موبايل په کيسه کښې هم نه يم خو په تا مې زړۀ شين وو.ما ويل چې دا سې نه وي بيا بې هوښه شې.دا سې مې هم نۀ يې پرېښې.تۀ چې له غرۀ څخه راکوزېدلې موږ درته کتل".

لېونی بيا په تو پونو شو

"مرې که يې وژنې ! ياران زنده باد

،ماران مرده باد".

ښار ته ورسېدو.دۀ چې دا خبره لا سر ته نه وه رسولې ور خلاص شو.نرسه بيا راغله.دۀ اتې واچاو.

د لېوني په کيسه کښې دومره خوند وو لکه سړی چې هغه شيان په سترګو وينې.د نرسې را تګ به دا سې بد رابانده لګېدو لکه ناګهانه چې يو څوک چيغې کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

(9)

زه: "یاره! یو خو دا باجي هر وخت ستا خبره ګډه کړي او زما په نشه کښي تېشه ووهي".
لېوني په قهر راته وکتل او نرسه په خندا له خونې ووته
.
لېوني: "مرې که یې وژنې! هغه خوار کې او ته بیا له کومې خوا ګډ شې)
د څه خاموشۍ وروسته یې بیا په خپله کیسه شروع وکړه.
لېوني: "مرې که یې وژنې! مور ښار ته ورسېدو، موټې ماما پر خپل ځای ناست وو، خندل یې، روغبړ وشو، دهٔ د چای د پاره بیا د خپل سکمي هینداره د هوټل والا پر سترګو برابره کړه.
ما پوښتنه ځیني وکړه چې هغه ورځ بیا څهٔ وشو؟".
موټې: "موټر یې ځای پر ځای وځرخاو، په غصه روان شو. ما ته دوکاندار وویل
"وروره! اوردي توی کړې، تا دا څهٔ کاو، دغه شکر وکړه چې هغه خلګ نه وو کوم چې پر دوی ځان ګرانوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس به هغو سوکان او لغتي درکولې هغه ځوان به له سړیو سره راشي. خان خو دي په بې عزته کړی او اوس مونږ په بې عزته کوې".

چا به راته ویل چې
"غورزه خان باسه اوس به خلک در پسې راشي لاس ترلي به دې یوسي".

ما د دوی په خبرو غوږ نهٔ نیوو. لاړم هوټل ته مخ مې ومینځلی. پوره یو ساعت پس یو سپین ږیری سړی په موټر کښې راغلی، زهٔ یې د لاس په اشاره ور وغوښتم. زما د زړهٔ درب شو چې دوکاندار خو سم ویل چې ورې دي بیا مې بېرته له خان سر سوچ وکړی اوس خو هسې هم کښېوتی یې چې څهٔ وشي بیا به یې د حل لار لټوې.

زهٔ په دې سوچونو کښې وم چې په موټر کښې ورسره کښېنستم. سپین ږیري موټر سوکه سوکه روان کړ، تر بازار ووتو.

سپین ږیری: "زویه ! څهٔ کیسه وه".؟

ما ټوله کیسه ورته وکړه. دهٔ ویل چې
"ناصالح اولاد دې خدای چا ته نهٔ ورکوي".

موټروان: "هیڅوک ناصالح له موره نهٔ پیدا کېږي. تهٔ اختیار مهٔ ورکوه. موټر ځیني ودروه چې دی غربت او در پدري وویني په خپله به صالح شي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپین پېغلې: "څۀ ووايم ـ بچيه ! خبره خو دي سل په سله کښې سمه ده ـ زمونږ له بې غورۍ زمونږ اولادونه ناصالح شوي دي ـ څۀ وکړم هرچا ته خو نشم ويلای چې زما زوی دا نورو له کاره ايستلی دی ـ وروره ! دا (لويې) مو دلته له غاړې ده اوس مې ستا پر سر په کور کښې جنجال وکړی ـ ټول څوانان سرۀ او شنۀ کېدل چې موڅي وګوره او مونږ ته لاس را اچول وګوره ـ په څۀ خواستې او زارۍ مې کښېنول ـ ورته ومې ويل د خدای بندګانو که مو دغه حال وو په خدای چې سبا به دغه د موڅيانو زامن پرتا سوخانان وي.

زما زوی غلط کار کړی دی ـ تا له دغه ځايه والله که د چا پلار هم ولاړ کړي. زۀ به خپل زوی پوه کړم".

موڅي: "تۀ يوار ستا په موجودګي کښې ستا زوی له ما سره کښېنوه".

سپین پېغلې: "هو خو د خودا خبره به زما او ستا تر منځه وي راځي به له تا څه به معافي غواړي".

بېرته يې هم پر دې ځای کښته (کوز) کړم. دی روان شو.

دلته چای هم راغلې، موڅي ماما پيالې ډکولې.

لبونی جانان: "مرې که يې وژنې ! دا خو د پر بنۀ شوي دي خو دا يوه خبره در څخه پاته شوې ده".

موڅي: "لکه کومه خبره؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېونۍ جانان: "مرې کـه يـې وژنـې! هغـه دا چـې کـوم کارونـه زمـوږ وو، هغـه اوس تا سـو کـوی او کـوم چـې ستا سـو وو، هغـه مـوږ کوو ـ د دۀ پـه خپلـه پـه نـوره کيسـه سرخلاسېدو".

موخې ماماوخندل

"لېونو! تۀ نه وې چا پوه کولم".

لېونۍ جانان: "مرې کـه يـې وژنـې! د دې تـولنې خلـګ ولـې تول شکې غوندې دې؟".

موخې ماماوخندل او لېونې ته يې وويل

"لېونو! کوم ستېشن دې په ونيوو".؟

لېونۍ جانان: "مرې کـه يـې وژنـې! هغـه مخـامخ کوڅـه کـه دې پـه يـاد وې ـ د هغـه د ېـوال سـايې تـه چـې پـه تـک سـرۀ ژمې يوه سرې ښځه کښېنوله".

موخې ماماوخندل بيايې ماته مخ را واړاوو

"دا سـې نـه وې چـې تا سوشـکيان شـې ـ دادا سـې کيسـه وه ـ يـو وخت مـې يـو سـړی لیـدو تېـر شـو، ښـځه ورپسـې وه ـ لـه جـامو د ېـره خـواره ښـکارېده ـ دوه واړه ماشـومان ورپسـې وو ـ يـو هلـک بلـه نجلۍ وه ـ يـو ماشـوم يـې پـه غـوځې (غېـږ) کښـې وو ـ پـه هغـه مخـامخ کوڅـه کـې يـې ښـځه او ماشـومان پـه سـارۀ ژمـې وسـايه تـه کښـېنول ـ دې په ښار کښې روان شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای شته خوا مې ډېره بده شوه ـ له ځان سره مې سوچ کاوو چې
"ته دې خرۀ ته ګوره ـ ښځه غریبه یې له ماشومانو سره په یخ کې وسایه ته کښېنوله دی روان شو" ـ ما چې مخ را وا ړاوو د لېوني هم نظر په هغه ښځه او ماشومانو کښې وو.
زۀ لا په دې سوچ کښې وم چې لېوني ته به وایې ته دې خرۀ ته ګوره چې د لېوني ږغ مې تر غوږ شو.
وهغه غټېوکې ماشوم ته یې ور ږغ کړ ـ هغه ترکې وچکې ماشوم، پوزه یې بښېدله، په کړپېدلو زامو راغلې ـ لېوني یو څو خوږې ورکړې ـ دا واخله ته او هغه بله ماشومه به یې وخورئ او مور دې ولاړه کړه د هغه بل دېواله و پیتاوي ته یې کښېنوه.
بیا یې ما ته وویل
"مرې که یې وژنې! څومره بې سوچه او بې پروا خلک دي ـ هغه ښځه او ماشومان یې په هغه سایه کښې کښېنول ـ دومره عقل ورسره نشته چې لمر ته خو یې کښېنوه ـ نه په ښځه کښې دومره زړۀ شته چې له دې ځایه څخه ولاړه شي لمر ته کښېني ـ د لېوني لا خبره په خولۀ کښې وه چې هغه سړی راغلی
"دا خوږې زما و ښځه ته چا ورکړې؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېوني جانان: "مرې کـه يې وژنـې! ښځې تـه نـۀ، ماشـومانو ته".

سړي لاس له خولې واخيستو

"دلګانو تا سو مورا و خور نۀ لري؟".

څۀ چې يې پر خولۀ ورتلو هغه يې راته وويل.

خلـک را تـول شو ـ هغـه سـړی يـې پـه زوره بو تلو ـ تولـو لېـونی ملامتـاوۀ ـ سـړی خلګـو روان کـړی وو، دۀ پـوچ ردويل.

لېونی ولاړ وو ويې خندل

"تۀ اوس له دې راندۀ اولسه ګيله څنګه کوې".؟

نـۀ د هغـه سـړي چـې پـوچ رد يـې ويل، نـۀ د ښـارد خلګـو دې تـه فکـر وو چـې دا خـو لېـونی دی ـ پـه دې خـو خـر هـم پـوهېږي چـې لېـونی دی ـ تـۀ د دۀ بيـر سـر، بيره ږيـره، څيـري جامې بيا هغه پوچ رد وايي. دی خاندي.

پـه دې وخـت کښـې هغـه څـوان هـم راغلـی چـې لـه مـا سـره يې جنګ کړی وو. له خلګو يې پوښتنه وکړه.

يو څوان کيسه ورته وکړه.

څوان: "دا خـو دونـې کيسـه ده هـم نـه ـ دا لېـوني خـو ښـه کـار کړی دی".

مـوڅې مامـا ماتـه سـترګه ووهلـه ـ مطلـب دا چـې دۀ تـه ګـوره ـ پـه دې وخـت کښـې هغـه څـوان هـم راغلـی پـر مـوڅې

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې لاس وګرزاوو روغبړ يې ورسره وکړ۔ موږ هم روغبړ ورسره وکړو۔دی کښېښستو موڅي هم ښۀ عزت ورکړ.
تول دوکانداران حيران وو چې دا کومه کيسه ده۔ موڅي ماما د دۀ پاره چای را وغوښتې۔ دی خاموشه وو موږ ته يې حېران حېران کتل.
موڅي: "تر دې کيسې پوري يوه بله د خپل کور کيسه درته کومه۔زموږ يو نژدې قريب وو۔ هغه ته زما سکه د اکا لور ناسته وه۔ د وادۀ يوه مياشت پس نجلۍ کور ته په شپو راغلې وه،مور ته يې ويلي وو
"ددې سري خو پر ماشک دی وايي تۀ په موڅي توره يې".
مور يې راغله ما ته يې ويل
"تازکه !له ځانه سره پام کوه۔د نجمې مېرۀ د پر تور زړی سړی دی۔دا سي نه وي څۀ تاوان در وه نه رسوي".
ما ورته وويل
"خدای به هر څۀ خېر کړي۔تۀ کور ته لاړه شه او نجمې ته اطمنان ورکړه۔ځان مۀ پرېشانه کوه".
په سهار مې د نجمې مېرۀ چې زما اخښي کېدو پيدا کړو ورته ومې ويل
"نجمه که زما د کاکا لور ده خو خور مې هم ده۔دا تا اوس کوم دول شروع کړی دی۔بل وار چې دا سي خبرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وا نه ورم ـ هر څوک خور او مور لري ـ که دي نجمه نه ده خوښه طلاق ورکړه خو پر لمن به تور داغ نۀ ورېدي.
هر څۀ چې مې ورته وويل د سړي تر خولۀ يوه خبره نۀ را ووتله".

موځي ماما چې دا کيسه پای ته لا نه وه رسولې چای راغلې ـ هغه ځوان هڅه کوله چې د چای روپۍ ورکړي خو موځي ماما ورته وويل
"تۀ مېلمه يې".

ځوان په ځان کښې ورک وو لکه چې بل ځای يې دا سې مجلس نه وي اورېدلی ـ ليوني چې د چای د راتلو په وخت کوم ټوپونه وهل ـ ځوان دومره وخندل چې له ډېرې خندا يې په سترګو کښې اوښکې راغلې ـ په دې وخت کښې صالو له ځوان څخه د نامۀ پوښتنه وکړه.

ځوان: "نوم مې بريالی دی. ستا نوم؟".

صالو: "صالو جان".

بريالی: "ماما ! د لېوني ټوپونو خو ستا کيسه سره پرې کړه خو دا نجلۍ ستا ترله ده، خور دې نۀ ده ـ دا سړی خو نه دی ملامت ـ دا خو مور تول په سترګو وينو چې ترېرونه و ترلو ته څرخېږي (نڅېږي) ـ د جهان خلګ د اکا له لور سره واده کوي ـ دا ستا څۀ رنګه کيسه ده؟ ـ زۀ نۀ شوم پوه".؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسوشې: "زما بابا دوه ودونه درلود ـ زما د مور او پلار ژوند سره تریخ وو ـ زما پلار زما پر مور هیڅ کله هم تهمت نهٔ وایو ـ یو ورځ یې زما مور ته ویلي وو چې ښځې! ښهٔ سره پوهېږو چې زما او ستا نهٔ سره لګېږي ـ قسم در سره کوم ـ طلاق درکوم خو په یو شرط ـ پر هر سړي چې ته لاس کښېږدې هغه سړی به تا په ورین تندي قبلوي.

زما مورکۍ د جومات پر خادم لاس ېښې وو ـ بابا په هغه وخت د مولوي صېب په حضور کښې له خادم سره مخامخ کړې وه ـ د دواړو خوښه وه ـ بابا مورکۍ ته طلاق ورکړی وو.

مورکۍ یو څهٔ وخت زموږ د یو بل همسایه په کور کښې اوسېده ـ اخر یې مولوي صېب له خادم سره نکاح ور تړلې وه ـ زهٔ یې هم د جومات د خادم کور ته ورسره وړی وم.

کله چې زما اکا د نجمې پلار خبر شوی وو نو یې زما پلار ته دېر پېغورونه ورکړي وو چې

"د پښتو ماینه څوک وچا ته کښېنوي ـ پوزه دې را پرې کړه. دغه هلک دې ولې ورکاوو"

بیا یې زهٔ خپل کور ته وړی وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بابا زه ځکه له ادې سره پرې ېښې وم چې زۀ پرتې وم- دوی وای چې

"کله کاکا تۀ له مورکۍ ځخه ورې نو هغې د ېرې چیغې وهلې.د خدای رویونه یې ورته ګرزول".

د هغو چیغو باوجود هم کاکا ظالم له ادې ځخه جدا کړی وم بیا د نجمې مور ما او نجمې دواړو ته خپلې شیدې راکولې-دغه رنګه زۀ او نجمه په یوه غېږه او یو ځای کښې سره لویان شوي یو-اوس خوښه ستا سو ده نجمه زما خور که ترله بولی؟".

بریالی: "ښۀ ستا بابا خو کمال کړی دی-دا سې خلګ خو د ېر کم پېدا کېږي".

دروازه خلاصه شوه،نرسه راغله،زما او د لیوني کیسه یې بیا سره را پرې کړه.

لیوني: "مرې که یې وژنې!بیا راغله.لچې ملایې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

10

نرسي ستن ولګوله لېوني ته يې ويل چې"ډېر مهٔ ږغېږه. پر دماغ بوج مهٔ راوله".

په حقيقت کښې مې نرسي ته ډېره خوا بده شوه چې"تهٔ دغه وګوره. په ستړی زهٔ يم. لارې دا ورښيې"؟

تر ورهٔ د وتلو په وخت کښې يې راته ويل"ډېر يې مهٔ ږغوه. دی که لېونی دی تهٔ خو پرسود يې. د نشې ستن مې ورلګولې ده. ډېر يې مهٔ تنګوه. تا ته هم لکه چې جوړه مېله په لاس درغلې ده". دروازه يې په زور سره بنده کړه.

ليونی را ولاړ شو اتڼ يې شروع کړی. پر پُونده وڅرخېد و"ليلو لښته ده".

لېونی: "مرې که يې وژنې! تهٔ د دې خبرې پرېږه. د نشې ستن مې ورلګولې ده، له ما خپلې کيسې وغواړه چې درته کوم يې. مرې که يې وژنې! ما څهٔ ويل؟".

ما د کيسې پای ور په ياده کړه.

د دهٔ کيسه شروع کړه.

لېونی: "مرې که يې وژنې! دبرياليې له خبرې سره موږ ټول له هغه ځايه څخه را ولاړ شو. خپلو کورنو ته لاړو او لېونی په بازار

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښېږ پاته شو.ماخوستن ور وتکېدو چې ورو تم د صالو پلار وو. د مېلمنو خونې ته مې بوتلی.ډېر غصه معلومېدو.چای مې ورته راوړې دهٔ وویل "خوانه ! زهٔ خو د بازار خلکو او خپلوانو دومره ستړی کړی یم چې زوی دې تر ځان لویانو سره ګرځي او بل له هغه لېونې سره؟.

صالو ته چې ووایم هغه ستاسو صفتونه راته شروع کړي. وروره!دغه هلک پوه کړه او له ځان سره یې مهٔ ګرځوئ".

زهٔ: "کاکا !تهٔ دا راته ووایه چې صالو مخکې بنهٔ وو که اوس؟".

کاکا: "خوانه! که حقیقت درته ووایم د اسمان او مځکې فرق یې کړی دی. پر وخت سکول له ځي پر وخت راځي. مور،خور او ټول کور ځینې خوشاله دی".

زهٔ: "کاکاقسم نهٔ درسره کوم خو دا باور درکوم چې مونږ که ستا زوی ته بنه نهٔ ور رسولو، بد هم نهٔ ورسوو. ته چې په دې پوهېږې صالو تر پخوا ښهٔ دی بیا راتلې ولې".

کاکا: "زویه دخلکو دي زوی مړشي تېرېږې ایستم! ما ستا اخلاق او خلوص ولیدو،زه بالکل مطمئنه شومه. خلګ چې څهٔ وایې، و دي وایي".

د صالو پلار مې ښهٔ په خلوص رخصت کړ.کور ته راغلم ویدهٔ شوم. سهار چې مې چای وڅیښلې ښهٔ په تسلې بازار ته لاړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

صالو د موځي ماما پر تړه ناست وو.د موځي ماما پښتې پرته وه دی نۀ ښکارېدو. مورې راغلو د دۀ انتظار مو کاوۀ. ناګهانه د لېوني ږغ شو.

لېوني جانان: "مرې که یې وژنې ! راغلی راغلی هغه دی ماما".

ماما هم راورسېدو چې خپل وړوکی کالی یې خوراوۀ خندل یې"لېونو ! بیا دي څۀ تماشه جوړه کړې ده". ؟

له ماما سره د روغبړ کولو ورسته سره کښېنستو.

لېوني جانان: "مرې که یې وژنې ! له ما سره تر را روانې جمعې پورې کار مۀ لرئ.ما په ښار کښې بد شروع کړي دي.کله یو په سوک وو هم کله بل، کله د یو موټر شیشه ورماته کړم کله د بل ،کله څۀ وکړم کله څۀ".لېونی د دې خبرې له کولو پس بې له رخصته روان شو.

مونږ یو ساعت لا هلته ناست وو بیا را ولاړ شو. په لېوني هم پرېشانه وو چې خلک یې خوږنه کړي یا له خلکو ور پېښه نه شي ؟

د جمعې تر ورځې پورې زۀ او صالو د موځي ماما ترې له هره ورځ راتلو. کله کله به بریالی هم راغلی خو لېونی نۀ ښکارېدو. د جمعې په ورځ چې زۀ او صالوجان هوټل ته لاړو ،ما د لېوني ګپې ورته کولې دۀ خندل.اذان وشو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

صالوجان: "د مولوي صېب ګرى غلطه شوې ده که وخت د اذان دی؟".

زه:چېګرى ته مې وکتل."نهٔ د مولوي صېب ګرى نهٔ ده غلته نن جمعه مبارکه ده".

صالوجان وخندل"درځه چې ولاړ شو داسې نهٔ وي لېونی راشي بیا مو نهٔ پرېږدي وایي به په دې ښار کښې د جمعې لمونځ نهٔ کېږي".

له دې وروسته موږ هم ماجت ته لاړو ، لمونځ مو وکړ،را ووتو په ښار کښې روان شو. سوکه سوکه تلو په ښار کښې به د جمعې د لمانځهٔ پس ډېر رش وو د موټرسائیکلانو،موټرانو،رکشو هارنونه او د خرهٔ تانګو به اکثره سړک بند کړی وو. د ښار زوړ زوړ به ورته پوچ رد ویل دوی به پر خپلو خرو نارې بوغارې جوړې کړې وې، خپل خرهٔ به یې وهل،هلې ځلې به یې جوړې کړې وې .د خرو په غاړو زړنغو او بل خوا د ریړی والا ږغونه هر شی په پنځهٔ پنځهٔ . چا به ویل ارزانه شوې کېلې،چا به د یوهٔ شي نارې وهلې چا به د بل شي.

له بلې خوا به د موسیقي ږغ وو ،ډېر خوند یې کاؤ. د دې تولو ږغونو اجتماع ځان له ساز جوړ کړی وو ،زهٔ پکښې ورک وم .و

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې ته ودرېږه له بل سره ودرېږه تر څو چې د موټر اډې ته ورسېدو.يوې او بلې خواته موکتل د لېوني په انتظار وو.

دلته مو لېونی په نظر شو راروان وو. د لېوني تررارسېدو له مخه يو سړي را ږغ کړ"پام ورسره کوئ ډبره يې په لاس کې ده".لېوني د دۀ له ناري سره سمه ډبره راخلاصه کړه. له موږه لرې ولګېده

لېونی چې تر موږه راورسېدو، له موږ سره يې روغبړ وکړی.

لېونی جانان: "هغه ورځ چې يې ښادي ته پېسې ورکړې، هغه سړی شاعر دی.هغه شاعر له څو".موږ ورسره ومنله.

لېونی جانان: "مرې که وژنې !هغه سپين وېکن وينې سرچې يې د وورولـه ګونيـو ډک دی، هغـه تـه و خېـژئ .ورتـه ووايا ست موږمنوجان کلي ته څو.له بندوال سره مو کار دی".

موږ هم هغه وېکن ته وختو،وېګن روان شو.تلو تلو په دې کلي کښې سواري کوز کړه،ودې کور ته وروګرزېږه ګوني کوزه کړه ، دې کور ته ودرېږه ښځه کوزه کړه . لمرلوېدو چې استاذ وېګن ودراوو پرموږ يې ږغ کړ.

استاد: "هغه دی د بندوال کور".

تولنه لېونی ده عبدالقادرمجرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ راکوز شو.لېونی بیا د وېګن له دروازې سره ولاړ وو،و یې خندل.

لېونی جانان: "مرې که یې وژنې !دوی خو هم له ښاره راغلو".

زه: "موږ؟".

لېوني جانان: د وېګن دروازه ته لاس ونیوو.

"مرې که یې وژنې !دغه هوښیاران چې په ښځو یې د وېګن له خلګو مخونه پټ کړی وو، درسته ښار ته ښکاره وو".

ټولو خلګو وخندل.ما د وېګن دروازه بنده کړه، وېګن روان شو.لېوني لږ له وېګن سره منډه کړه،بېرته راوګرځېدو ویې خندل.

لېونی جانان: "مرې که یې وژنې !استاذ په خدای چې ماښام ښځې ته ووایې چې نن مې یو لېونی په چل چل کښې داسې پرېښودی، موټر مې وخغلا وو".

لېونی جانان له مخه شو موږ ور پسې چې ورسېدو ،بندوال ولاړ وو.خونې ته یې بوتلو په خونه کښې ناست وو، شا وخوا مې سره کتل له ځان سره مې وویل"په دې سارا کښې دومره ښایسته د مېلمنو خونه.تک سپین دېوالونه،چار پېره عکسونه پکښې ځړېږي .لاندې چارپېره سرې نالی

تولنه لېونی ده عبدالقادرمجرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

خورې، سره بالښتونه پرې پراته دي. په دروازو يې تکې سرې پردې ځړېږي".

د بندوال د دوباره راتلو سلام زۀ د خونې له ننداريې راغبرګ کړم.

زۀ: "چې د دۀ لـه کښېنستلو سره سم مې دا خبره وکړه .يـاره بندواله! پـه دې سـارا کښـې دا عکسونه دا سپين ږيري او ملايان پرېږدي؟".

بندوال: "ياره ! يو څۀ وخت د پېر ور سره په تکليف وم بيا څۀ ښۀ شوم چې ملايان خداى را وشرمول .يو سپين ږيرى پـلار لـرم هغـه دې خونې تـه نـه راتلو.يـو ورځ مې پلار ښار تـه بوتلى هغه په ښار کښې لګېدلې د ملايانو غټ غټ عکسونه مې ورښکاره کړو چې هغه يې وليدو بس په کراره شو".

زمونږ خبره لا نـه وه خلاصه د بندوال پـلار چې لکـړه يې لګوله خونې ته راغلى،مونږ ټول ورولاړ شو.له روغبړه پس بندوال ترلاس ونيوو ،بالښت ته يې کښېناوو.کاکا چې ساه سمه کړه دوباره يې بياله هر يوۀ سره روغبړ وکړو.په کاکا پسې د ستې ډوډۍ راغله.له ډوډۍ پس په ګپه ګپه کښې،هغه وخت چې کاکا خپلې چشمې له سترګو راکښلې وې، د خپل پټکي په څاک يې پاکولې.

بولنه لېوني ده عبدالقادرمجرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

لبوني جانان: مخ ور واړاوو.

"مرې که يې وژني !کاکا !دا ملايان وايي دا څيني تولنې مور خور نه لري،نه تر له مالومېږي.ستا څه خيال دی؟".

کاکا: چې خپلې چشمې په سترګو کړې."زويه !څه خبر يم.خدای دې په دوی کوي، مور،خو نه دي ليدلي".

زه: چې ورغبرګه مې کړه ."کاکا !بيا هم ستا زړه منې چې که مور،خور يا لور په لاس ورغله لاس نه تراړوي".

کاکا: چې و بالښت ته څنګ وهلی وو راپورته شو.

"زويه !زمونږ يقين دی.ولې ملايان دروغ نه وايي.ملايان چې هره خبر کوي هغه له کتابه کوي".

لبوني جانان: د خبرې وار له مخه کړو."مرې که يې وژني !مونږ کله ويل چې دروغ وايي . مونږ وايو چې دوی په خپله نه په پوهېږي که خلک پوه کول نه غواړي.دا مونږ منو چې ملايان څه وايي هغه حقيقت دي.ليکن دوی مونږ دا سې نه پوه کوي لکه دا اوس چې زه په دې خبره اولس پوه کول غوارم".

زه: چې خبره بله خواته واړوله."کاکا !د دې غاړې به څومره وختونه کېږي چې وايي

تولنه لېونی ده عبدالقادر مجرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر دراوی یې بل کړی اور
یوارېږلور راسې بیا مور

کاکا: موسکی شو."زویه! دا غاړه به زیام (زۀ وایم) زما تر پلار هم مشره وي".

زۀ: "کاکا! تۀ دراوی ښۀ کار بولې که بد"؟

کاکا: "زویه! دراوی که ښۀ کار نه دی بد هم نه دی. هغه بیا تاسو پرګوری ما په خپله کړې ده، زۀ خو یایم ښۀ کار وو. اوس په دې هم پوه شوم چې تاسو خبره کوم ځای له بېول غواړی. په هغه وخت کښې به ضرور یو دوه داسې دلګان وو لکه دا اوس چې درسته زمانه ده. زۀ د خپلې دراوی ذکر ځکه کوم چې تاسو د هغه وخت د خلګو او د اوس د خلګو فرق وکړی. کومې پېغلې ته چې به زۀ ورتلم هغه یو کال کېږي وفات شوه. زۀ چې به ټاکلې ځای ته ورغلم د روغبړ لاس به مې ورکړو بیا تر سهاره لاس وروړل پر ما داسې دي لکه له موره سره زنا. پخواني خلګ څۀ لېوني نۀ وو، نۀ دومره بېغېرته ووچې لور یا خور به یې له بله سره شپه تېروله، دی به په خبر هم وو څۀ به یې نه وویل.

زویه! زما په خیال د دراوی اثر به نورو خلګو ته هم له موره څه ورغلی وي. ستاسو که نه دي په یاد زما خو داسې په یاد دي

بولنه لېونی ده عبدالقادر مجرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه دا اوس اوس . په یوه خونه کښې به دیوې زیږې کور پروت وو په هغه بله کښې به د بلې زیږې کور پروت. څوک د نر زوی وو چې ودې کور ته به یې په بد نظر کتل.

بل دا چارد یوالي نه وې نه د اوس په رنګ پردې وې . زموږ ښځو له مېړو، پلارو او ورونو سره سم کار کاوه . لوڼه، واښه او بوټي، لـه بېخـي لـري لـري بـه یـې اوبـه راوړلـې . پـردې ښـځو چا پېرداري کوله . دا یې ښکاره مثال دی چې زموږ د کوچیانو ښځې اوس هم هغسې ګرځي . شته د نر زوی چې په کږو ورو ګوري.

دا اوس زمانه په چارد یوالي او په پردو ښځې راګرځوي. زه هره ورځ له دې خپله سره اریم چې په د یوالو ښځې نه راګرځي . لـه خانه د سـري زامـن جوړ کړی ـ دې تـه بېخـي حېـران یـم چـې دا ناروغي زموږ تولنې له چا راوړه؟".

له دې پس یو څه ګړی چوپ ناست وو

کاکا: واړه وخندل. "زویه ! دا زما تجربه ده چې د مېړه په ښځه بروسه نه وه . د ښځې په مېړه بیا ښځه په پردو او د یوالو نه راګرځي دا یاد ولرئ.

زه حېران ودې تـه یـم چـې دا بـلا دودونـه لـه کومـه راغلو، چا راوړو؟.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خیر دا خو دي اوربدلي دي چې پخواني خلک ډېر مینه ناک خلګ وو،وسیله یې درلوده. هغه د دې دراوی برکت وو چې هر سړي به یې وکوم کار ته مخ کړو هغه به یې دومره په مینه کا وو لکه له هغې پېغلې سره ناسته .په دراوی کښې نورې هم ډېرې داسې ګټورې خبرې وې .دا څو خبرې چې درته کوم دا زما خپله تجربه ده لکه حوصله ، وسیله او ایمانداري.دا په دراوی کښې وې.

دا کوم څۀ چې په ما کښې وینې یا شته دا ده هغې دراوی برکت دی".

د دې خبرې له ختمېدو سره سمه

کاکا: خپله لکړه ورکش کړه ."زویه ! ماته رخصت راکړئ زۀ زیاته ستړی شوم".

بندوال تر لاس ونیوو کورته یې بوتلی.له هغې خوا چې راغلو زموږ د پاره یې د اغوستلو کالی(بسترې) راوړې،دی بېرته لاړی.

لبونی: "زۀ ستړی شوم یوار اتڼ کوم".

دۀ چې اتڼ ختم کړی نرسه هم راغله د نشې ستن یې ورولګوله .دی ځای پر ځای ویدۀ شو ، زۀ هم ویدۀ شوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

(11)

سهار د هسپتال د کمرې ور وټکېدی،ورمې ور خلاص کړ.
د نرسې له راتلو سره لېونی هم را ویښ شو.
لېونی: "مرې که یې وژنې !لچې ملایې بیا راغله بلبله ده .
مرې که یې وژنې !کیسه چېرې پاته شوه".
ما کیسه ور په یاد کړه.
لېونی: "مرې که یې وژنې! سهار چې را پورته شو اودسونه لمنځونه مو وکړل.بندوال ښې د شید و مستې چای،کوچې ښه توده ډوډۍ راوړه.چا اوله پیاله څښلې وه،د چا لا هغه پیاله په لاس کښې وه . د لېوني جانان پر برېت لوړه د کوچو خاشه پروته وه.بندوال دا هڅه وکړه چې د لېوني جان له برېته هغه خاشه لرې کړي ،لېوني یې لاس ونیوو.
لېونی جانان: "مرې که یې وژنې ! څهٔ کوې؟".
بندوال: "پر برېت دې د کوچو خاشه پروته ده".

(c) ketabton.com: The Digital Library

لبونی جانان: چې ويې وخندل."مرې که يې وژنې ! ګوره ګوره چې برت ته مې لاس ور نه وړې. خدای دې وکړي چې غوا پر ولاړه وي".

پر دې خبره مورې ښېخې ډېر وخندل. وروسته

لبونی جانان: بندوال ته مخ ورواړاوو.

"مرې که يې وژنې ! ستا څۀ خيال دی زموږ مور، خور مالومه ده؟".

بندوال: چې پياله په لاس کښې وه، ويې خندل.

"تۀ بل کار هم لرې. دومره وار خو وکړه دا چای وڅښو يا يو سګرېټ وڅکوو".

لبونی جانان: "مرې که يې وژنې ! موږ ولاړېږو توله ورځ خو به تا ته نه يو ناست. ژر زما د خبرې ځواب راکړه".

بندوال: پياله کښېښوده.

"ښۀ نه مې پرېږدې. خبره دا ده چې خور، مور هغه توليز هم لري کوم چې دا ازادي بنيادي بشري حق ګڼي. مور او خور هلته هم محترمه ده څوک چې د ګناه تصور دماغي ناروغي ګڼي. دا خو هسې زموږ خيالات دي چې په کومه ټولنه کښې چې سائنس او نوښت وده وکړي هلته د مور او خور تصور ختم شي. زما په اند هلته نور هم دا تصور وده کړې ده، هلته نور هم مضبوط شوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی،هلته سائنس او فطرت په خپله د یو مضبوطې عقیدې شکل اختیار کړی دی.

هان یوه خبره ضروري ده چې په هغو ټولنو کښې په ښوونځیو او پوهنتونونو کښې له ښځو سره پر ترون زده کړې ورکول کېږي. ښځه او بد ارخ یې دواړه ورته ویل کېږي.هلته د راوی بې عزتې نه ګڼل کېږي. ځکه یو پلار او یو زوی په دې نه شرمېږي چې یو بل ته څرګنده کړي چې د پلانکي له پلانکۍ سره یاري ده چې یو بل ځان ترې وژغوري.

زموږ په ټولنو کښې خو بدمرغي دغه ده زده کړې خو بیخي لرې خبره ده.د شرم،حیاء او د عزت پردې مو هم پر عقل پرتې دي او هوس پرستۍ مو هم سترګې ړندې کړې دي.ټوله ورځ مو د هر عزمند خلګ په ښار کښې د هلکانو په لټون کښې وي.موږ یې وینو پورې خاندو دا هم وایو پلانی خو هم د ښکار په طلب دی. یو د بل لونې او خوندې تښتوو،پردې خاندو دا دومره کیسه نه ده.غل که غلا وکړي پر وخاندو.

کاش! چې د دې ټولنې غلۀ غلا ځان له کولای،د بل د پاره مۀ وای یا بدماش بدماشي د ځان د پاره کولای،د بل د پاره مۀ وای .د دې ټولنې د غلۀ په غلا کښې ډېره حصه د زورورو وي. بدماش یې هم دغسې وګڼه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مونږ پر خاندو ،ستا پرېږه دا خو یو دی نه دی خو پلاني او پلاني هم غلا کړې ده. یو د بل سره په نفاق کښې یو د بل په بې عزتي پسې یو.

ملایان مو هم د دین په روح نه پوهوي. دوی په دا نۀ پوهېږي چې خلګ څنګه پوه کړي که څۀ هم د دوی مقصد دا دی چې یو د بل دروازې مۀ ټکوئ. یو د بل عزت مۀ اخلئ. زۀ خو وایم هغه ټولنې که له مذهبه لرې شوې، د ساینس د ترقۍ لارې خو یې خپلې کړې دي. ساینس خو یې د ژوند لاروي وکړه. مونږ خو نه د دین شو نه د دنیا شو.

دا مو هم زړۀ نه مني چې زما خور، لور او ورېندار دي نه بې عزته کېږي او د بل له لوره، خوره او ورېنداره دي هم نه را ګرځو.

ستا څۀ خیال دی دا د تورو شپو په دراوۍ کښې به بیا زمونږ وبچیانو ته خور او ورور درک ورکړي؟".

لبونی جانان: ولاړ شو څپلۍ یې په پښو کړې.

"مرې که یې وژنې ! د دې یوۀ سوال ځواب لا راکړه. دا ملایانو چې د سکول مخالفت کولی. اوس څۀ وشو چې په خپله یې سکولونه خلاص کړو. د جمعې په ورځ پر ممبر ناست وي او خلګو ته وایي خپل ماشومان راولئ په سکول کښې یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

داخله کړئ.له دې سره سره دا خبره هم وکړي چې ما سکول خلاص کړی دی په هغه کښې موږ له نورو دنیاوي مضمونونو سره سره اسلامیات هم وایو".

بندوال: خالي پیالې سره یو ځاې کولې.

"یاره! ته ملایان خواران څۀ کوې؟ هغه وخت د دوی ګټه پکښې نه وه. اوس یې هم هغه ملایان نه دي مخالفه چې خپل سکولونه یې خلاص کړي دي. دا نور یې اوس هم مخالفت کوي. ګنی که د اسلامیات خبره شي خو چې د سکولونو بنیاد ښودل شوي دي اسلامیات پکښې ویل کېږي. ور سره سره عربي ژبه هم ور ښودل کېږي او د عربي استاذان هم ملایان وي.

زموږ د قام خو بد مرغي دغه ده چې ملا، مشر، خان، تعلیم یافته ټولو د نس ومنل ځکه خو ورځ تر هغه بله تیاره جوړېږي".

لېونی جانان: د روانېدو هڅه کوله.

"مړي که یې وژني! بس هم دومره مې در څخه پوښتل غوښتل. بندواله زه خووایم هغه وخت چې ملایانو د اسکول مخالفت کولی. چې په دې پورې یې لاس نیولې وای. او ستاذ، استاذه، ماشوم او ماشومه ټول به په دې خپله جامه کې اسکول ته راځي ښه به نه وه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

بندوال د ېر راته وویل چې پاته شئ نن شپه لا را سره تېره کړئ. ښۀ به د زړۀ غوټې سره خلاصې کړو خو دا خبره په لېونې چا منله.له بندوال څخه مو رخصت واخیست. ښار ته راورسېدو.

لېونی جانان: "مرې که یې وژنې ! زۀ له مخه کېږم تاسو څو قدمه وروسته پسې راځئ".

زۀ: "څۀ چل به کوؤ؟".

لېونی جانان: "مرې که یې وژنې ! زۀ به وسرې سرې ته درېږم ورته وایم به چې ملایان وایي د ځینو تولنو مور،خور نه دي مالوم. زموږ خور،مور مالومه ده که نه؟.

تاسو یو څو قدمه شاته راځئ که یې ښکنځل راته کول یا یې پر ځان بده لګوله، تاسي به ورته وایاست"لېونی دی".

زۀ:چې ومې خندل. "یاره !نورې ورځې که نه وې لېونی نن نو په خدای به سم دم لېونی یې.دغه رنګه خو دي والله که زموږ پلار هم له خلګو خلاص کړي. په دې پورې کلې کښې نن وادۀ دی زۀ یې ورا له غوښتی وم نه وم ورغلی،دوډی له به ورشوو،عذر به مو هم جوړ شي.هغه خلګ خو ما پېژني،تۀ که چا پېژندلی هم کېدای شي خو دا ستا پوښتنې زۀ له خلګو څخه په خپله طریقه کوم.تۀ به خاموشه کېږې".

لېوني جانان سره ورښوراوو چې هو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په حقیقت کښې زما د ټولنې دې خبرو ته پام نهٔ وو چې څهٔ کېږي څهٔ نهٔ خو دې لېوني زوی مري زهٔ په دې بلا اخته کړم .
ورغلو ،د سترخوانونه خوارهٔ وو ،ډوډۍ شروع وه . موږ لاس ومینځل په ډوډۍ خوړلو مو شروع وکړه.ډوډۍ وخوړل شوه . د کور مشر د روغبړ په وخت کښې راته وویل"په ورا کښې نه وې چې ډوډۍ له راغلی یې هم دې ښهٔ وکړل.ګني سلام مې در څخه بندولو". ټولو خلګو وخندل. څوک رخصت شول،ځیني اتڼ ته ووتل. زهٔ، صالو ،لېونی جانان او یو څو سپین ږیري او ځوانان په خونه کښې پاته شوو ګپه شروع شوه . ما هم خپل هډ ور ورغورزاوو. که مې څهٔ د لېوني له هغې مهمې پوښتنې څخه شروع وکړه خو زما طریقه له لېوني څخه بېله وه.
ناني اکا چې بالښت ته شا وهلې وه.
زهٔ: "ناني کاکا ! دا څو ورځې مې په دې کښې سودا اړه ده بېخي تر ډېره د شپې خوب نهٔ راځي".
ناني کاکا: چې له بالښته را پورته شو"لکه څنګه؟".
زهٔ: "دا د عمرګل زوی چې نجلۍ وتښتوله په دې خو دا ټول کلی هم خبر یو هم ماخوذه یو چې د نجلۍ له موره سره یې د پلار یاري وه".
ناني کاکا: پر ږیره لاس تېر کړي ویې خندل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"تهٔ لېونی يې دا کوم اول وار دی،داسي کيسې خو په موږ کښي بېشمره شوي دي.د تورې تيارې د ياری خو دا نقصان دی.هغه خواران په دې څهٔ خبر دي".

په دين ګل اکا کښي زما نظر وو چې ناکراره وو کله به ماته د خبرې وار راشي چې کله د خبرې وار ورغلی نو په خبرو يې داسي پيل وکړو.

دين ګل: "تانيه ! هغه خو به په تياره کښي وو.اوس چې يې د پلار له موره سره ياري شي لور يې وزوی ته وغواړي په دې خاطر چې بيايې کورته په سپينه ورځ ورتلای شي".

وارد ملک کاکا شو.

ملک کاکا: "هلکه نانيه ! داسي له خدايه وېرېږي ځکه يې په دې کښي سودا اړه ده .موږ دې مشرانو او ملا يا نو قام ته بېخي شاورته کړه.د دهٔ تردې خبرې پورې يوه خبره راپه يادشوه.

هغه ورځ مې په ښار کښي ملا تاجک وليدي".

نانی کاکا: "کوم ملاتاجک؟.

ملک کاکا: "ياره ! هغه ملا تاجک د ېر ښايسته اذان چې يې کاوو بيا ورک شو.هغه ورځ مې په ښار کښي وليدو.ما څهٔ پېژندلی دهٔ روغبړ راسره وکړو.ما پوښتنه ځيني وکړه سړيه چېري ورک شوې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملا تاجک وخندل"ملک کاکو ! موږ دي خدای له مشرانو خلاص کړي".

ما ورته وویل"ولې مشرانو څهٔ ګناه کړې ده؟".

دهٔ وویل"ملک کاکو ! څهٔ درته ووایم؟".

"ما ورغبرګه کړه بیا هم".دی یو څهٔ وخت چوپ ناست وو سریې ځړولی وو.ما بیا پرېږ کړو "ولې ملاجانه !"

دهٔ وویل"یاره ملک کاکو ! دلته درې قانونه دي.یو ستاسو دود و دستور بل د ملایانو شرع،دریم د حکومت قانون چې په کوم یوهٔ کښې ستاسو ګټه وي هغه ته لاس واچوی.

مثال: که لور ورکوی یا زوی ته واده غواړی له یوهٔ هم پوښتنه نهٔ کوي".

ما ویل"دا خو څهٔ بده خبره نه ده".

دهٔ ویل"که بده خبره نه وایه نو زهٔ به نهه کاله نه وایه ورک".

ما ورغبرګه کړه"زهٔ نهٔ شوم پوه".

دهٔ وویل"زما پلار ما له واده زمابېخوښې غوښتی وو. هغه نجلۍ چې د هر وخت یې زما له موره سره یاري وه. که دهٔ له ما پوښتنه کړې وای دا پېښه به نهٔ کېده".

ما ورته وویل"بیا دي څهٔ په وکړو".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دۀ ویل"پرې مې ښوده . پلار مې هغه بل ورور ته کښېنوله".ما
ویل"بیا خو مې هم خاص فرق نۀ دی په کړی".
د دۀ سترګې له اوښکو ډکې شوې.د دې خبرې له کولو سره ولاړ
شو"خدای خو دې هغه وخت راولي چې زموږ خوندې او لوڼې
په خپلو حقوقو خبرې شي چې پر خپلو حقوقو پلار او ورور څۀ،
هر څوک تر مړوند نیولای شي".
دروازه وتکېده زۀ ورولاړ شوم..........

(c) ketabton.com: The Digital Library

○
(12)

لېونی: "مرې که یې وژنې ! یو خو دغه ترسه لېونی زموږ ګرده کیسه راګډه وډه کړي. ښهٔ نو ما ویل چې د وادهٔ څخه راغبرګ شوو نو لېونی تر موږ مخکې چابک چابک روان وو. داسې ورک شو لکه تا چې نهٔ دی لیدلی بیا موږ هم نهٔ دی لیدلی.

پوره نولس ورځې لېونی نه وو. موږ به موځي ماما ته راغلو د لېوني بې دیده به بېرته رخصت شو. موځي ماما به یو څهٔ د لېوني څهٔ به یې خپلې خبرې په ګډې کړې. داسې کیسې به یې کولې چې سړي ببخي یقین نه شو په کولای.

مثال لکه دا کیسه

"زهٔ یوه ورځ له دوبی څخه په جهاز کښې را روان وم. دا زما اول وار وو چې په جهاز کښې مې سفر کاوو. ښایستو ښایستو نجونو په جهاز کښې خذمت کاوو. یوې وماته ببخې د برخوند را کړې. وار به نه وو ما به

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې په خوا وکتل. د دې هم په ما کښې سودا اړه شوه هر ساعت به راغله سرجي څۀ خذمت؟".

زۀ: "کوروډان".

د جهاز والا ټول مسافر ماته د بېر حېران وو چې دا ښکلې نجلۍ هر وخت د دۀ خوا له څنګه راځي ـ ما هم د نجلۍ د خوشالولو د پاره غوښتو چې دا سې کارنامه وکړم چې دا راته حېرانه شي بس خداى راجوړوله په جهاز کښې اعلان وشو چې د جهاز د مخ ټائر پنچر شو ـ ټول مسافر وار خطا وو ـ چا ژړل، چا کلمې ويلې ـ ما هغه ښکلې نجلۍ ته وويل "په جهاز کښې رسۍ شته؟".

نجلۍ: "هو سرجي ! څۀ په کوې؟".

زۀ: "تۀ ورشه رسۍ را واخله".

دې رسۍ راوړه، ما رسۍ په ځان کښې غوټه کړه ـ پاتې رسۍ مې پېراوړه وا ړوله، په جهاز کښې سوکه راروان شوم ـ ډرائيور ته ورغلم چې دا ټائر پنچر ولي شو. د دۀ په خولۀ کښې لاړې وچې وې.

ما ووېل "ول پانه چيرې ده؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهٔ د صندوخ خوا ته اشاره وکړه ـ رنګ یې تک تور شوی وو.ما ول پانه را واخیسته.

نجلۍ: "مهٔ کوزېږه".

"چې تول مري یو زهٔ دي هم مړ شم".

دروازه مې خلاصه کړه، کښته شوم ـ نورو خلګو رسۍ تینګه نیولې وه ـ په رسۍ مې ځان ترلی په هوا هوا کښې مې د ټائر پنچر ولګاوو چې بېرته راغلم ـ وروره ! هغې نجلۍ په غېږه کښې ونیولم، تول خلګ راغلو داد یې راکړی ـ جهاز روغ رمټ پر هوایي ډګر کښته شو ـ ماته یې کرایه بېرته راکړه ـ افسرانو نورې پیسې هم راکړې ـ سواریانو هم روپۍ پر راغوځولې او هم یې دعاګانې راته کولې ـ عکسونه یې را سره اخیستل ـ په اخر کښې هغې ښکلې نجلۍ ځلور، پنځهٔ عکسونه را سره واخیستل بیا یې له ما ځخه ادرس طلب کړو.

بېخي ډېر وخت پس د چا هغه د جهاز کیسه په یاد وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سنګین دوکاندار را ږغ کړو "هلکه! راشه ستا یو لیک راغلی دی".
ما چې لیک راوخیستو خلاص مې کړ، د هغې ښکلې نجلۍ وو چې زما او د دې پریو ځای عکسونه یې هم پکښې رالېږلي وو - اوس هم د جاني استاذ د وېګن پر ښیښه زما او د هغې نجلۍ عکس لګېدلی دی".
دا عکس خو ما او صالو د جاني استاذ پر وېګن لېدلی وو - مونږ پوهېدو چې موځي ماما په عکسو والا جوړ کړی دی - د دۀ سریې د یو بل سري پر سر لګولی دی.
د ډېرې خندا څخه د صالو په سترګو کښې اوښکې راغلې - موځي ماما ویل "اوس زۀ د لېوني پر ځای در پاته یم. دغه رنګه به مو خندوم".
مونږ له موځي ماما څخه د رخصتېدو په حال کښې وو چې یو چا پر سترګو لاس راونیول - ما پر مړوند وپېژندی چې لېونی دی.
زۀ: "ها لېونو!".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهٔ زما له سترګو لاس لري کړو- دومره کلک یې مچ کړم چې کله مور هم نهٔ یم مچ کړی.

زهٔ: "چېري وې لېونو ای اوس کار دی چې تا وکړی؟".

لېونی جانان: "مرې که یې وژنې! بس نور مې مهٔ ژړوئ، ملامت، ملامت، ملامت یم".

چای مو ورته را وغوښتې دی بیا یو وار پر پونده وڅرخېدی- مور د ماما د جهاز کیسه ورته وکړه دی پر مځکه غزېدلی پروت له خندا شین شین کېدو- په دې وخت کښې بریالی هم راغلی- مور هم ښهٔ په تپاک له بریالي سره روغبړ وکړی.

بریالی: "ماما! که ستاسو خوښه ده درځئ نن صحرا ته لاړ شو- چکر به ووهو، ښکار به هم وکړو- یو ساعت به سره وخاندو- په څهٔ بلا مو کښېستم بې له تاسو په خدای که نهٔ کور خوند راکوي، نهٔ بازار، نهٔ نور یاران- د اکا زامن او نور خپلوان پېغورونه راکوي وايي چې لېونی شوی یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ ورته وایم ښۀ دی چې لېونی یم - چرسي او شرابي خو نۀ یم - دوی وایي بس پرېږدی یې دغه خپل ژوند خرابوي".

موڅي ماما ورسره خوښه کړه - زۀ، صالو، لېونی او موڅي ماما له بریالي سره په موټر کښې سپارۀ شو - زما پکښې خیال وو چې د بریالي پلار مور ته کتل چې مور له بریالي سره موټر ته وختلو - د دوی او بریالي پام ورته نه وو.

موټر چې ځنګه روان شو بریالي مېموري ورواچوله وېل یې "دا ښۀ په غور واوری" چې ځنګه بدله شروع شوه

.

لېوني جانان: ورغوټه شو مېموري یې بېرته را ویسته "دا پرېږدئ - د دۀ تر ږغ خو زما د اربي ږغ هم ښه دی".

لېوني ناتراشه غاړې شروع کړې - د یوې غاړې سر د بلې پاي.لکه.

که له کښې یې که له پاسه

ګرانه مرۀ دي زورور دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه رنګه یې نورې هم وویلې ـ واقعي هم د لېوني ښځه ډېدن ړوند ووه ـ مورې خندل دي لګیاوو خپلې بابولالي یې شروع کړي وې.

ما د قدرت د نظارو ننداره کوله ـ پر اسمان نرۍ نرۍ وريځ د غرونو پر سر چې به لمر ښکاره شو د باران په نري پشم ناوده کاڼي به ځلېدو ـ ښځې د پر خوند يې کاوو خو لمر پټ او ښکاره کېدو ما د خپل اړخ د کړکۍ ښيښه خلاصه کړې وه، تازه هوا ښه پر را لګېده.

له لري به ځای په ځای شنېغزيان ښکارېدو ـ اوښان، کوچيان او رمې د پر خوند يې کاوو ـ يو ځای يو شپانه پر ډبره ناست و، شپېلۍ يې ږغوله .

لېوني جانان: "موټر ودروئ".

بريالي موټر ودرولی ـ مورې هم راکوز شو ـ لېوني له شپون څخه شپېلۍ واخیسته ـ دا سې شپېلۍ يې وږغوله چې مورې حېران حېران ورته کتل ـ شپانه په شا یوه د شمسي وره ښيښه هم اخستې وه.

بريالي: "دا ښيښه څه کوې؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپانه: "موبایل په چارجوم".

بریالی: "دلته موبایل کار کوي؟".

شپانه: "نهٔ !".

بریالی: "بیا نو څهٔ د پاره موبایل ګرزوې؟".

شپانهٔ وخندل ـ زمونږ سر خلاص شو چې شپانهٔ د عکسونو ویډیوګانو د پاره اخیستی دی.

بریالی: تهٔ ښکاره کړه چې ویې ګورو ـ څهٔ رنګه موبایل دې دی".

ساده شپونکي خپل موبایل بریالي ته ونیوو.

"ها دغه دی ویې ګوره".

په دې خبرو خبرو کښې یې له ساده شپونکي سره داچل وکړو.

بریالی: "دادې په څو رانیو؟".

شپانه: "یو څهٔ ساتلې مګ مې پې ورکړو".

بریالي په دې وخت کښې د ساده شپونکي مېموري تو له خپل موبایل له را اړولې وه ـ بریالي بېرته خپل موبایل شپون ته ورکړې.

لېونی پر پونده وڅرخېدی "واوره راواوره په بشتره کښې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور له شپون سره خدای په اماني وکړه. بېرته موټر ته وختو. هغه ورځ چې مو څومره خندلي دي بیا مې تر نته پورې دومره نۀ دي خندلي. ماخوستن بېرته راورسېدو په ښار کښې د بریالي له موټره کوز شو. ټول له موڅي ماما سره شپې ته لاړو. دا بله ورځ کورته سره لاړو.

دوې ورځې ښار ته نه لاړم. کور مې څۀ کار وو. دریمه ورځ صالوجان کورته پسې راغلی، زۀ هم بازار ته ور سره راغلم. موڅي ماما هم ګیله من وو. ما هم خپله حال ورته بیان کړ. موڅي ماما د هینداري په رنا هوټلي ته د چای ووېل. چای راغلې مور وڅیښلې. ټوله ورځ مو پر بریالي او لېوني خندل. ماخیګر کورو ته سره لاړو.

د شپې یو د موټر سایکل والاد موڅي ماما کورته ورغلی وو.

سړی: "د خدای د پاره را سره لاړ شه بل د هغه لېوني زوی مړي یاران څوک دي چې له تا او له دۀ سره یې ناسته پاسته ده".؟

موڅي ماما: "خیر خو دی؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړی: "هو خبر دی ـ زهٔ د هغه لېوني زوی مړي ماما یم ـ نن مې د زوی وادهٔ وو ـ زما له یاده وتلي وو، لېوني ته مې د وادهٔ ست نه وو کړی ـ خدای خبر له کومې خوا راغلی، د انا کوټې ته تللی وو توپک یې را اخیستی دی وایي چې "زهٔ که دي نه وای را غوښتی پروا نه وه ـ دا زما یاران دي ولې نه دي غوښتي.

تر کومه وخته پورې چې زما یاران نه وي راغلي په والله که یو هم ډوډۍ راځخه وخوري ـ کوم نر شته چې زما مخ ته ودرېږي یا مې ونیسي"ـ وروره! په عالم کښې یې رسوا کړم ـ دغه یاران به یې راښیې".

د ستي یې بریالي ته تیلیفون وکړ هغه هم راغلی ـ بریالی له مخه ماما یې راپسي وو ـ موږ یې له خپلو کورونو را واخیستو چې کله یې د ماما کورته ورسېدو.

لېوني جانان: چې موږ ولیدو توپک یې وغورزاوو ـ پر یوه پښه وڅرخېدو "ماما! کارتوس خو راکړه ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

په توپک کښې کارتوس نشته ـ مرې که یې وژنې
! یاران زنده باد".
پـر دوی هـم لکـه لمـر چـې راوخېـژي خوشـاله شوـ
لېوني موږ لـه خلکـو لېـري پريـو هوارخای بې کالي
کښېنولو ـ مامـا خـواريـې د پـرورتـه وويـل"دا
مېلمانـهٔ کـالي تـه راولـه"ـ داخبـره بيا پـه لېـوني چـا
منله.؟
مامـا خـواريـې د لاس د مينځلـو اوبـه پـه خپلـه
راوړې.
لېـوني جانـان: "مـوږ دا سـتا غوښـې نـهٔ خورو ـ مـوږ تـه
پياز په غوړيو کښې را سرهٔ کړئ".
مامـا يـې سـرهٔ کـړي پيـاز راوړل، دوی مـو وخـوړه ـ
لېـوني جانـان: "يـارانو ! ورشـئ دوی بـه غلـه وهلـې
وي، خپلې پوښتنې کـوئ ـ زهٔ بـه دلتـه يـو گـړی اتـن
واچوم".
لـه دوی پـس راغلـې ترخـې چـای مـو لـه ناسـتو
خلکـو سـره څېښـلې پـه خبـره مـې څـهٔ داسـې شـروع
وکـړه ـ "يـاره ! هغـه د چـا خبـره چـې(نـه دې وژلـم د
پلانکـې مـړه اوښـه دې پـه رالېدلـه) دا اوس څنگـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمانه شوه- دا نجوني وګوره چې تښتېږي هغه هم له هغه سره چې بل وادۀ يې هم وي- دا نور خلګ بيا وګوره چې له ښو عزتمندو کورنيو دي له يوۀ او بله ځايه ښځې راولي- هغه هم يو يو نۀ په پنځو ،لسو.

په دې کښې به مور،لور،خور ځنګه ترله مالومه شي يا دا چې د پلارېې له يوې ښځې سره ياري وه، زوی يې لور وتښتوله او بل زوی مورته خلګ بياي،ورور خورته ، پلار لورته، اکا وربرې ته ،تربور ترلې ته- دا هم وينو هم يې اورو.

نن پلاني ښځه پرېښې ده،نن پلانې- که پوښتنه پسې وکړې وايي به موبائل يې ورسره نيولی وو- يا پلانې له خوره سره موبائل نيولی دی د پلاني په زوی پسې ګرځي- تول يې هم په سترګو وينو هم يې په غوږو اورو".

دا وخت به لس کسه ناست وو ما په لوړ غږ وويل "چېري دي د دې تولنې ملايان،خانان، پيران او فقيران.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا به تاسو تولو اورېدلي وي ليدلي که مو نه دي".

چا سر و ښورا وو چا "هو".

اوس چې هر چا داسي يوه کيسه اورېدلې وي هغه به يې ودې ناستو خلګو ته کوو".

رفيق: "ستا په دې کېښې څۀ مقصد دی؟".

زۀ: "يو مقصد مې نه دی ـ دا ګورم چې څوک رښتيا ويلای شي که نه. اول وار زما دی.

زمو ړ يو لري قريب دی ـ زوی ته يې وادۀ وغوښتو ـ هغه هم د خپل ورور لور چې کله يې نجلۍ را وادۀ کړه، هلک ولوړل که زۀ نجلۍ خپلې خونې ته راپرېږدم ـ که به هلک ته د نصيحت د پاره څوک ورغلو، هلک به ويل "زۀ دا نجلۍ څنګه وکړم ـ د دې له مور سره ما خپل پلار ليدلي دی" ـ هغه هلک که هر څو وخت تېر شو له خپلې خبري نه واوښتو. نجلۍ يې پرېښوه.

اوس نو تاسو خپله خپله کيسه راته وکړئ".

يو ساده سړی چې له موږه لېري يو بالښت ته ناست وو، د چای پياله يې په لاس کښې وه پټکی

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې له سترګو پورته کړې ويې خندل"مئيا دا خو لا ښهٔ دي چې نر او ښځه دي ـ ما خو يوه ناشوده وليده، ښځه له ښځې سره".

ما ورغبرګه کړه"پېغلې که وادۀ؟".

دی چې پر خپله کړې خبره پښېمانه ښکارېدو"يا پېغلې".

"يو بل سړی وروره! په دې کښې شرم نشته ـ زهٔ به يوه کيسه درته وکړم د يو سړي د خور زوی د يو چا پر لور تکان وکړو بيا مور هغه سړي ته ورغلو ورته و موويل د پر غلط کارېې درسره وکړو اوس دا لور ورکړه د دواړو به عزت خوندي شي د خوارۀ پر وويل وروره ما پر پېړدی ما مه مجبوره کوی بس کم غلط کار چې يې را سره وکړو، تر هغه به زهٔ ورتېر شم"ـ د دې خبرې باوجود هم مور هغه سړی تنګ کړی ـ اخر هغه سړي مخ را واړووـ د هلک ماما ته يې وويل"تهٔ ورشه له خوره پوښتنه وکړه چې زما لورېې و زوی ته روا ده که ناروا"ـ مور تولو له شرمه کښته کتل تر هغه وخته چې را ولاړ شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو بل سړي "یاره! که دغه حال وو خو د مسلمانۍ دربه ودرېږي".

وخندل ته یې ناست سړي وویل "خاوري مو شه مسلماني ــ مسلمانان داسې وي ــ یوه ورځ غرمه له ښاره راغلم ــ یو سپین ږیری کلیوال مې ولاړ ووچې مو د سکول ماشومان کوزول د وویل "مړوړ مې ناروغه ده که دې ماخیګر ډاکټر ته راسره یوړه". ما ورته وویل "سمه ده".

ماخیګر مېلمانه راغلو ــ اوس حېران وم چې له مېلمنو سره کښېنم که له سپین ږیري سره ولاړ شم ــ زه له مېلمنو سره ناست وم چې دی بیا راغلی ــ مېلمنو وویل "ته ور سره ولاړ شه ــ موږ ناست یو خپله ګپه کوو، ته به بېرته راشې" ــ زه ور سره ولاړم هغه ښځه مې ډاکټر ته ور سره یوړه ــ یوار خو مې د ډاکټر څو ترخې واورېدلې چې "تاسو ناروغه ترمرګه ورسوی بیا یې راوړی ــ اوس ور شئ ټیسټ یې وکړئ ــ وینه یې بېخي کمه ښکاري".

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورډورغلو هغه لېب اسیسټنټ یې وینه په موټر کښې واخیسته-دا په هغه موټر کښې ناسته وه چې د سپین ږیري زوی (د ښځې مېړۀ) پر سکوټر راغلی وماته یې لاس له خولې واخیستو"تهٔ د خلګو ښځې په موټر کښې ګرزوې".

زۀ حق حېران ولاړوم-د ښار خلګو راته کتل-دۀ ښځه په یو کشوله پلاریې پر بله-آخر دی روان شو ښځه یې و پلار ته پرېښوده-مورډ هغه تیسټ پرېښودی- دوی مې د خپل کور په دروازه کښې کوز کړو.

په سهاروختي یې پلار له ماجته زموږ کورته راغلی معافي یې غوښته-د زامنو یې نن هم سلام راسره نشته چې یو چل راسره کولای شي کوي یې".

په ناستو خلګو کښې یو بل چا وویل"هغه پلانی او پلانی-دا یو ګروپ وو-له نورو ښارونو یې ښځې راغوښتې-یوه ورځ هغه پلاني خپله ښځه ډاکټرته راوستې وه،هغه د خپل ګروپ ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر پېښ شوي وو هغه ته يې ويلي وو چې "مور يې را وغواړو تا په ګډه وو – ته چې يې را وغواړې بيا خان پر واچوې" – هغه که هر څو وويل دا مې کوروداته ده – نه منل کې ده – تر جنګه سره رسېدلي وو. په دې تول خلګ خبر دي.

بله يو سړي چې د پر په کرار راته رغېدو "ته هغه سړي وګوره په کوريې خلګ وزي تنوزي، دی راروان دی نورو ته لاربښووني کوي – په خپله د پلاني په ښځه تور شو – و ماته د هغه مشر سړي خبره را په ياد شوه – دوی وايي "له هغه مشره سره د پر خلګ ناست وو، يو سړي راغلی مشر ته يې وويل "ته زما په کاريې" – هغه وويل "هره خبره چې ده ووايه" – که يې هر څومره خان تينګ کړی آخر مجبوره شو و يې ويل "زه تور شوی يم".

دوی وايي هغه وخندل ويل يې "سړيه! دا تور تول يو. ته هسې ښکاره شوی يې".

دروازه خلاصه شوه – وروړ مې د غرمې د ودې راوړه – لېوني ولاړ شو اتڼ يې واچاوو – ورور مې حېران حېران ورته کتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

O|
(13)

چې وروړ مې له خونې ووتو، ما دسترخوان هوار کړی. لېوني لاس ومينځل راغلی. ما چې د دېګ سر پورته کړی، چرګ يې پخ کړی وو.
لېوني چې وليد و له خندا شين شو بيا ولاړ شو. ما پرېږ کړو "راشه ياره! ته خو لېونی وای خو زه دې لېونی کړم".

لېوني: وخندل "مرې که يې وژنې! خلک خو وايي چې (پيلان ساتي دروازې به لويې ږدي. زه خو وايم هغه دي ببخي د دروازې نوم نه اخلي).
مرې که يې وژنې! يوار د دېګ سربند کړه. يوه ګپه را په ياد شوه".
ما د دېګ سربند کړی. هوار د سترخوان مې هم سره واړاوو.

لېوني: "مرې که يې وژنې! سرې پر ډوډۍ ګپې نه کوي. يوه د ېره پخوانۍ د اسکول د وختو کيسه را په ياد شوه. موږ د يو کلاس فېلو په کور کښې مېلمانه وو چې هغه زما کلاس فېلو نه بلکه زما عزيز هم وو. يو زه بل د ښار او سېدونکی کلاس فېلو ور سره مېلمانه وو چې کالی

(c) ketabton.com: The Digital Library

یې د خپلو دوو خونو وشاته پر هوار ډګري هوارکړي وو- د ډوډۍ خوړلو وروسته مور نوی نوی تاش زدکړی وو- مور دري وو، څلورم سړی نه وو- جمیل (کوریه کلاس فیلو) کورته لاړ- له هغې خوايې لالټین ،خپل پلار تاش ته راوستو- مور ډېر حېران شو چې "ته دې سړي ته وګوره راغلی له زوی سره ولالټین ته ناست دی ،تاش کوي.

مور د پلار ترمخ د تاش نوم نهٔ شو اخیستلای".

خیر تر ډېره مو تاش سره وکړو بیا یې پلار ولاړ شو ویل یې "ما لمونځ نهٔ دی کړی".

د ګرمۍ شپې وې- مور تول دباندې ناست وو بیا ویدهٔ شو- ګوره په دې کښې څومره وخت تېر شوی وو چې د جمیل د مور ناري وې چې د جمیل بابا ته یې ویل "سړیه ! را پورته شه سپوږمۍ ناجوړه (تندر نیولې) ده".

په دې وخت کښې ترور په زوره زوره ویل "خدایه ! ته خو دا سپوږمۍ زمونږ په ګناه مهٔ نیسې- ګناه ګاره خو مونږ یو دې څهٔ ګناه کړې ده".

د جمیل پلار چې را ویښ شو خپلې ښځې ته یې ورږغ کړو "ها ښځې ! څهٔ کیسه ده".

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جمیل مور: "سریه! را پورته شه سپوږمۍ ناجوړه ده ــ دوه رکعاته نفل به وکړې بل به زۀ چرګ ونیسم هغه به حلال کړې".

د جمیل پلار: "ور شه ښځې! کراره ویده شه ــ سپوږمۍ زموږ په حد کښې نۀ ده ــ د پلانکي خېلو په حد کښې ده". له دې خبرې سره یې ږغ ورک شو.

دا خواره بیا راغله خپل زوی جمیل یې ووېغاوو ــ هغه را پورته شو ــ مور یې چرګ او چاړه راوړې وو ــ هغه چرګ حلال کړی ــ راغلی پر خپله بشتره پرېوتو ــ مور یې پر ږغ کړ "زویه! تۀ ولې پرېوتې ــ دا خپل ملګري وړغوه چې را پورته شي یو دوه دوه رکعاته نفل به وکړي ــ پلار خو دې هسې هم نۀ پورته کېږي".

جمیل: له خندا شین شو ــ "مورې! نفل تۀ او د کلي ملاصېب وکړئ ــ ما خو دا دې چرګ در حلال کړی" ــ د لته ما هم وخندل. جمیل ته مې وویل.

"یاره! درځه چې پورته شو".

د مورکۍ د زړۀ د پاره زۀ ولاړ شوم ــ تر سره کړه بدنۍ مې را واخیسته، اودس مې تازه کړی پر نفلونو ودرېدم ــ دوی دوه حرامیان په بشترو کښې پراته ووخندل یې ــ یو دوه واره یې زۀ هم د لمانځۀ په منځ کښې وخندولم، سلام به مې په وګرځاوو".

(c) ketabton.com: The Digital Library

لـه دې خبـرې سـره سـم لېـونی بېرتـه راغلـی د سـترخوان مې هوار کړی.ډوډۍ مو وخوړه.

لېـونی: لـه ډوډۍ خوړلـو پـس بېرتـه ولاړ شـو، پر کـټ یـې پښې وغځولې.

"مـرې کـه یـې وژنـې! دا متـل خـو دې اورېـدلی دی چـې وایـي (د نـودې ختـې لـړاو بـه کـافي دې)ـ یـاره! کـه رښـتیا درتـه ووایـم د وخـت سـترو او تجربـو دومـره خلـګ جـوړ کـړي دي چـې لــه مـوږه هسـې اشـاره غـوارې خـو دلتـه بدمرغي دا ده چې څوک په چا اعتبار نهٔ شي کولای.

د جمیـل د پـلار خبـره درتـه کـوم چـې زمـوږ نـژدې قریـب هـم وو ـ ببخـي ډېر وخـت زهٔ نـهٔ وم ورغلـی ـ پـه دې وخـت کښـې زهٔ هـم دغسـې ناروغـه شـوم لکـه دا اوس بیـا ورونـو ډاکټـر ته بوتلم خیر دا ډېره اوږده کیسه ده.

بـل وخـت مـې واورېـدو چـې هغـه کاکـا (د جمیـل بابـا) ناروغـه شـوی دی ـــ زهٔ ور روان شـوم چـې ورغلـم دی مـاخیګر د ماجت دېوال تـه یـوازې ناسـت وو چـې زمـا تـوخ شـو، دهٔ پـر سـترګو لاس ونیوو، زما پـه لـوریـې کتـل ـ زهٔ چې ور ورسـېدم وسـره کښېنسـتم ـ غـېږ مـي پـر وګرځولـه ـ د روغبـړ پـه وخـت کښـې یـې ږغ وپېژنـدلی ـ لـه روغبـړه پس یـې وخنـدل"زویـه! زهٔ خـو اوس پـه سـترګو ډېر تـپ یـم ـ اوس چـې راتـه ناسـت یـې هـم دي مـخ ښـهٔ نـهٔ شـم صـحي کولای، اوس مي دي هم ږغ وپېژندلی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تهٔ څنګ یې؟ــ زویه! وامې ورېدل لېونی شوی دی ــ اوس څنګ یې؟". یو ګړی چپ وو بیا یې وخندل.

"زویه! تهٔ نهٔ یې لېونی، لېوني دوی دي".

زهٔ به یوه کیسه درته وکړم ــ زهٔ په لېویز کښې د بل پر ځای بازګیر وم ــ په هغه وخت کښې د پیاده بازګیر لس روپۍ وې، د سپارهٔ (هغه چې آس یې درلود) شل روپۍ وې. په هغه وخت کښې لارۍ پیدا کېدې یوه یوه.

هغه لارۍ به زما په خیال په هیندل چالو (ستارټېدې) کېدې ــ د هغه وخت سرکار زمونږ د خان دوکسه په یو کېس کښې نیولي وو چې اختیار تول له پولټیکل سره وو ــ کله چې وخان ته خپل وس ور تمام شو بیا یې د قام پر سپین بیرو ریږ وکړ چې تاسو تول په یو وار ور شئ ــ دا پولټیکل ته به سوال وکړی که یې دا خلګ را خلاص کړو ــ خان لارۍ راغوښتې وه، تحصیلدار مونږ دوه نوکران په دې لارۍ کښې کښېنولو ــ لارۍ روانه شوه ــ د هر قام مو یو یو مشر را تولاوهٔ ــ بېخي ډېر خلګ وو چې د یو مشر کور ته ورغلو ــ دا وخت د ماپښین د لمنځ وو.

ستا به نو څهٔ په یاد وي ــ په هغه وخت کښې خو د چا په کور کښې دومره لوښې نهٔ وو ــ دا چای هم د چا، چا پر کور پیدا کېدې ــ دهٔ د چای ورته وویل ــ زړهٔ مې ډېر خوشاله شو چې په چای څښنلو به لړ او سا شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خیر له روغبړه پس هغه سړي له کوراوبه راوړي ـ بدنې لړوي مور پر وار اود سونه وکړو، لمنځونه مو وکړو ـ یو یو راتلو کښېنستو چې را پوره شو. دهٔ وویل
"خیر ګډیه ! بیا څنګه را ټول شوي یاست"؟.
چا به ویل تهٔ وراسه ورته وکړه ـ چا به ویل تهٔ وراسه ورته وکړه ـ اخیر یوهٔ سپین ږیري د خان کیسه ورته وکړه.
دهٔ لاس له خولې واخیستو چې څهٔ پر خولهٔ ورتلو هغه یې ویل ـ اخري خبره یې دا وه "دلګانو ! ما ټول عمر لاس چپه نیولي وو چې خدایه ! تهٔ یې ور پېښه کړې ـ اوس خدای ور پېښه کړې ده، دوی دلګان را روان دي خیر یې غواړي ـ ولاړېږئ ـ په خدای که مو تر ما بله بلا پیدا کړه " ـ کور ته یې ور دیغ کړو "دا چای مهٔ راوړئ ـ د کلي ماشومانو ته یې ور کړئ".
مور ټول ساړه ساړه را روان شو ـ په لارې تولو ویل "دا دله خو لېوني دی" ـ چا څهٔ ویل، چا څهٔ ـ خو چې وخت تېرېدو زهٔ چې په دې پوه شوم چې "هغه سړی نهٔ وو لېونی، لېوني مور وو" بیا یو ګړی چپ ناست وو ـ چپتیایې په ژړغونې دیغ دا سې ماته کړه.

د زهیرو زړو په حال
مهٔ کې خبر مسمانان

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې وخت کښې ملا ماجت ته راروان چې ما د رخصت لاس ور کړی "کاکا ! د خدای په امان".
دهٔ ښځې دهٔ پرد شپې ست وکړو ـ ما خپل عذر پېش کړو چې را روانېدم دا کاکړی مې په دې خاطر وویله چې کاکا مطمینه شي چې دی زما په خبره پوه شوو.

د زهیرو زړو دوا دی
باد راوالوت له خوا ستا دی

زهٔ چې له کاکا څخه راروان شوم ـ په لاره مې تر کوره پورې د ږوب د سنزخېلو غاړې په لوړ ږغ ویلې

یو سنزر دوولس زویان
پر ګوسه تل اوري باران

دباښې دغره پر سر
نازک به جنګ کاوی اېکړ

د نازک دوبی دورې دی
سیستان سوړدی که ناهېل دی

لیا نازک پر سیستان لوړدی
ږوب یې خلاص کی که لیا اړدی

دبنګل په مرګ خبر سو
ږوب له بیا فرنګیان ترسو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د روزې اختربه راسي
سپرکۍ څوک به د راباسي

بنګل مړ ظریف ترلی
پرېوب غردی نرېدلی

پرشنکۍ د انور پل دی
بل یې سپین ګل بارومل دی

پرشنکۍ به نه ختې
ګل بارورودله به راتلې

سي شنکۍ تانه یې کنبه
ګل بارو سپوروی که پیاده

سپینه خولکه پیاله
پراوبونا سته بخت نامه
قام د پرې سي پرنیمي
بخت نامه مچ له ورې پېکي
سورد مړکی سیک زخمي
بختنامې خان د کی غازي
خود ده بې تراوس مړونه
بختنامې سره کولا سونه
وزیرخان یای مه ورځۍ
په کوږم کې بوی دی دبېړۍ
زه یې وئیستم له تاخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وزیـــرخـــانـــه امېل واخـــه
بـــازدنـــه یـــوړی ترتـــاکه
پښې دمـــاتي سه بـــوراکه
د نیلي کـولـــمې د پـرې کې
بـــازه لانـــدي رســـالې کې
بازیې مـرکي جـــنو کښېنه
ملخی مـــه وره دروازې لـــه

میمي تـول کـــه خپل هلکان
دویم کاړتوس ورکی شیرجان
تـــرېې کی د ړوب تـــرمـــیان
د مچ پانسی لـــه وري شیرجان
د شـــیرجـــان د پـــانسی نـــاره
خـــواره ســـــوې زرېـــنې زاړه
مـــامـــه جـــانـــه نـــه راځې
یاغي ځنګل مامتې ســـوې
د نـــــواب پـــر ځنګ بـــه تلې
ډنګـــره نیم سنزرخـــېل وې
شـــین مـــوتـــر په رود به تلی
شـــهزاده غـــــرونـــرېـــدی
ړوب لـــه رالـــه پـــرنـــامـــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

انګرېزیای غوارم شهزاده
نـه پرولنګ سته نه پرکور
پـرکمـه روند زرغـونې یورې
پـــه ګـرنګ راوخـــتم
درېوب پــه دیـدنه مـرېدم
دعوه ګـیرد کـــښېنې غلي
رېوب کلا سیف الله لـــولـــي
یـــو اخـــتو بـــل شـــېرعلي
دواړه مضبوط مرګـیان دی
اخـتو مــــــر شپرک بندي
پـر رېوب لاری بې پـروا ځي
سپینې خـولې ژړ چارګلان
رالې رېوبې د خـــراســـان
راکـوي به خـولــه ضـرور
نـه یې د رېوب د نـواب لــور
یـو ننګـرد میا سخـي دی
بـل پــه رېوب کـې د لـوني دی

لـه دې غـاړو پـس چې راپورتـه شو، سترګې یـې لـه اوښـکو ډکې وې.

لېـــوني: "مـرې کـه یـې وژنـې! کـاش! چـې دوی لـه داسـي پاکو میړنو سره بې انصافي لا مهٔ وای کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستابه دا خیال وي چې دی خود ستزخېل دی ــزۀ ستزرخېل نۀ یم خو د ستزرخیلو سیمه یم.

دوی وای "یو خت د یو بل خېل سړي دا غاړه خود د ستزرخېل له خولې اورېدلې وه

یو ستزر د ولس زویان
پر ګوسه تل اوري باران

دی چې له هغه روان شوي وو په لاره یې څو واره دا غاړه په لوړ ږغ پورته کړه

یو ستزر د ولس زامن
پر ګوسه تل باران ورېګي

څو څو واره به یې وویله، نۀ سره سمېده- اخیر یې وویل "هغه ستزرخېل ماما څۀ وړ ویله چې دا سې خوند به یې پې وکړو".

په دې وخت کښې دروازه خلاصه شوه- هغه ترکۍ نرسه دننه راغله. دی چوپ شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

(14)

ترسه چې ووتله نو ما ورته ویل"یاره! هغه خپله کیسه راته وکړه. تا کیسه په بله خوا بوتله. دا غاړې ماړې، ستړزخېلې، دا بیا چیش دي. هغه ستا د لېونې جانان کیسه.

لېونی: "مرې که یې وژنې! دا دي ښهٔ وکړو. هغه خو مې بېخي له یاده وتلې وه. پرکوم ځای پاته شوه"؟

ما کیسه ور په یاد کړه.

لېونی: "مرې که یې وژنې! که زهٔ پر بله خوا تلم. را ګرځوه مې خو درته معلوم یم چې په بجو کښې یې نهٔ یم".

لېونی جانان: "مرې که یې وژنې! یو ورځ بریال د موځې ماما دوکان له راغلی ویل یې"ماما! ډېر د بغت مو کړی دی. خوښه دي نهٔ ده چې په سبل لاړ شو. زموږ باوری چې له ښار څخه یو څو کلومېټره لرې ده هغه به هم ووینو. یو به چکر شي بل به لږ وخاندو. هغه د شپون مېموري به هم په ښه(ایل سي ډي) کښې در ښکاره کړم. ما خو خپله کتلې ده خو غواړم چې تاسو یې هم وګورئ".

(c) ketabton.com: The Digital Library

تولو ورسره خوښه کړه.

ښهٔ ولاړ ماځیګر بریالی راغلی.موږ ورسره روان شو چې تر ښار ووتو، شا و خوا شینګښتي خوره وه. تازه تازه هوا، سړک د باغونو په منځ کښې تېر شوی وو. بریالي موټر سم د سکو(کیشپ)په قدم روان کړی وو ،نهٔ د سوی په قدم. د سړک له اړخ سره د اوبو لښتی بهېدلې.د اوبو شوږهار د موټر په ږغ کښې هم اورېدل کېدو. ځای ځای به ښځې پر تالاب ناستې وې چې موټر به یې په نظر شو نو ژر ژر به یې د خپل پړوني ځاک ونیوو.

هر ځای چې به ماشومان ولاړ وو،چا به لاسونه ښورول،چا به د موټر د تېرېدو په وخت کښې نارې را پسې وهلې.لېوني جانان به تر ډېره پورې تر شا پسې کتل . موږ به پر لېوني جانان خندل. لېوني جانان او ماما به موږ دومره وخندولو چې پر تشو به مو درد شو.

په تلو تلو کښې بریالي موټر ښي اړخ ته پر یوه کچه لاره وګرځاو. دغه سړک که څهٔ هم کچه وو خو ږغل یې هم پر هوار کړی وو.دوره یې نهٔ کوله.

له دې ځای څخه د بریالي باغ شروع شو. په باغ کښې یې د سړک له یوه او بله اړخه ډېر ښایسته ګلونه ېښي وو چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څنګه راکښته شو،د ګلونو ښایسته خوشبویي داسې ښایسته ځای چې تیار پارک وو. د ګلونو په منځ کښې چمن وو. بالښتان پکښې پراته وو. موږ هم هلته کښېنستو.د دوی کښې (بزګر)چای راوړلې.بیسکوټونه او بادام هم ورسره وو.

لږ وخت پس د بریالي پلار هم په باغ کښې تللی وو چې راغلی یوار یې لا د موټر په خوا د تلو هڅه وکړه، بېرته راوګرځېدو. خدای شته زهٔ پرېشانه شوم چې دغه بیا څنګه دلته راغلی دی.؟

دهٔ تر رارسېدو له مخه خندل.له موږ ټولو سره یې روغبړ وکړی ویل یې"زړهٔ خو مې غواړي چې ستاسو په شان لټې وکړم خو څهٔ وکړم.یو وخت تېر دی بل زموږ لوي اجازه نهٔ راکوي.ستاسو لېونتوب او لټي بېخي ډېر خوند راکوي.

خو د خپلو له وجې نه شم درسره کښېنستای بیا به وایې چې دی هم لېونی دي.

دا بریال ډېر بې لارې هلک وو. هغه هم د دهٔ قصور نهٔ دی،قصور زموږ دی . موږ خپل ماشومان د علاقې له عامو خلګو سره نهٔ پرېږدو.د دوی تربیت داسې وشي چې بیا زموږ له اختیار څخه هم ووزي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بریالی چې له کومه وخته ستاسوسره ملګری شوی دی،له هغه ورځې یې بیا داسې حرکت نهٔ دی کړی چې زهٔ یا یې مور په خفه شو. یو سهار وختي راپورته کېږي لمونځ په جمع کوي. سبق له پروخت څخه او پروخت راځي .هان خو دا خپل ترېرونه او همزولي ځیني ناراضه دي. ورته وایي"دا لېونیان او لغړیان څهٔ کوې"؟

خو دی یې داسې ځواب وکړي چې هغه په ځان حېران کړي".

ما پوښتنه ځیني وکړه.

"حاجي صېب! دا ولي تاسو خپل ماشومان له عامو خلګو سره نهٔ پرېږدی؟".

حاجي صېب: "زویه! بس خپل غرور مو په غاړو کښې لوېدلی دی. نور څهٔ دي".

د بریالي پلار ویل تاسو خپل مجلس وکړی.زهٔ ځم.مورې رخصت ور کړی.

مورې بېرته راغلو خپله ګپه مو شروع کړه.لېونو او موځې ماما ښهٔ وخندولو. په دې وخت کښې د بریالي دوی کشي (بزګر) شنې چای راوړې . مورېچای څیښلې نو ما له بریالي څخه وپوښتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"بریالیه! په تاسو کښې دا پېښې ولې نهٔ کېږي؟".

بریالي: "یاره! ډېر چالاکه یې. ته بیا اوس له ما انټرویو اخلې. خهٔ ستا خوښه ده!

په اصل کښې خبره دا ده چې موږ خپلې پېښې ځای پر ځای حل کړو. ستاسو رنګه خو نهٔ یو چې یو را شي وایي "پلانکی حق نهٔ را کوي بل را شي پلانی ناحقه دی". هلکه خو له پلانکي سره په یو بل چا حساب وکړه. موږ ته د خهٔ پاره راځې. موږ خو له خدایه دا غواړو چې یو څوک راشي بیا یې نو موږ ته را پرېږده". ویې خندل.

"یاره! تر دې پورې یوه خبره را په یادشوه. یوه ورځ ډېر خلګ را ټول شوي وو بابا ته مې راغلو. یو دوو کسانو یو بل ته د ورسې کولو ست وکړو. اخر یوه قسم وکړو هغه بل وینا شروع کړه.

د هغه په وینا کښې کله یو وروغورزه کله بل دبل په هغه کښې ، چا به ویل "پلانکی او پلانکی ستاسو مخالف دي، چا او چا به بل په ګوته کړو". یوسړی چې تر اخره چوپ ناست وو.

بابا هغه ته وویل "پلانکیه! ته یې په زوره راویستلی یې. که تا دوی راوستلي دي؟.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه سرې یوه ګړۍ چوپ ناست وو بیایې ویل "مشره ! که رښتیا درته ووایم راغلي خو په دې وو چې له تا سره پر یو څو قومي خبرو وږغېږو لېکن خلګو خبره څۀ بلې خواته بوتله.

زۀ به څۀ داسې خبره درته وکړم . تۀ داسې وکړه چې دا ساده خړ پر اولس چې پوندې یې چاودلې وي،ږیرې یې له خاورو ډکې دي، دا د خان کړه . په خدای که دې د دنیا یو طاقت هم خواب وکړي".

بریالي وویل یاره داخبرې پرېږدی له دغوخبرو زه کور تنګ یم،ماماته یوڅوګېپې لاوکړه داسې ښه خوند یې وکړ.

ما هم خان لږ تکیه کړی.ماما د شاه بهرام د بېب نکل شروع کړی.د ډوډی خوړلو تر وخته پوري نکل شروع وو.شاه بهرام یې دومره غټ کړی وو چې پوره ښار به یې پر اوږه را اخیستی وو چې په نکل کښې به د ختدا خای راغلی، لیونی جانان به پورته شو ، پر پونده به څرخېدو.اتن به یې شروع کړ. په دې وخت کښې ډوډی راغله.

د ډوډی خوړلو پس بریالي(ایل سي ډي) خوني ته راوړله .سمه یې کړله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شپانهٔ مېموري يې ور واچوله. د شپانهٔ په مېموري کښې د کوچيو نجونو داسې عکسونه وو (يوې ښځې به مېږي لوښلې بلې به د اوبو ګوډى را اخيستى وو بلې به ډوډۍ پخوله. د رمو د غرهٔ په سر کښې د مېږو او ورو وريو د رمو عکسونه، اوښان او خرهٔ په کډو بار، په سر کښې يې چرګان او واړه وري، واړه ماشومان. د شپون له يوې ډېرې ښايستې نجلۍ سره ګډ عکسونه. د شپون د شپلۍ بېل بېل ږغونه خو يو دوې داسې وډيوګانې چې ښېځې د کتلو نهٔ وې) موږ ورته حېران دريان شو.

بريالي: "تهٔ دا غريبان وګوره په موبايل هر رنګه عکسونه باسي. وډيوګانې جوړوي. د دوى خو دا خيال دى چې بل څوک يې نهٔ شي ليدلاى، کله چې موبايل د موبايلونو دوکان ته يوسي، هغه يې ګرده مېموري په خپل کمپيوټر کښې کښېږدي بيا يې نو په پيسو خلګو ته په موبايلونو کښې وراچوي.

دى خوار خو لا په دې هم نهٔ دى خبر چې مېموري ريکور کېږي هم. دا تېزه دنيا، مړي له قبرونو را باسي

يعني ډيليټ شوې مېموري ريکور کولاى شي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې وخت کښې د ماښام ډوډۍ او ترکۍ ترسه يو ځای سره راغلو. د ډوډۍ له خوړلو پس بې څۀ ويلو لېونی جانان ولاړ شو پر کټ وغځېدو. ما هم اودس او لمونځ وکړو ويدۀ شوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(15)

په هسپتال کښې مو ډېري شپې وشوې . سهار وختي ور خلاص شو، زما کشر ورور روغانۍ راوړې، کومې چې ادې زما د پاره ورکړي وې .لېونی هم راوېښ شو، زه پوهېدم چې زموږ خبري اوري

لېونی: "مري که يې وژنې !د ادې د لاس روغانۍ دي، تر ادې قربان شم .څومره بې مفاده مينه يې ده . له هسپتاله څخه چې رخصتېدو له ادې سره به وينو، بختوريې چې مور دې ژوندۍ ده او هم دې ګرانوي".

هر وخت چې به چای، ډوډۍ يا د خوړلو بل شی راغلی لېوني به اتن شروع کړی خندل به يې خو په دې ورځ به يې يو ځل ماته بيا زما ورور ته بيا د روغانۍ په خوا حېران حېران کتل بيا د اسې وچ شو لکه بت .تر سترګو يې اوښکې را روانې شوې . داسې ښکارېدو لکه په سوچونو کښې چې ډوب وي.زۀ په دې پرېشانه وم ما ويل"بې هوښه نۀ شي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورورته مې رخصت ورکړي،زۀ د لېوني څنګ ته ورغلم ورسره کښېنستم .په خپل دوسمال مې اوښکې ورپاکولې .دۀ مې لاس ونیو، په اشاره یې منع کړم زما پرلاس یې خپل دواړه لاسونه وګرځول ـښۀ تر ډېره پورې یې وژړل بیا راکښته شو .په چپه خولۀ سره یې روغانۍ له چای سره وخوړې.

ما یې هم خاموشي نۀ ماتوله چې له چای څخه فارغه شو، ماته یې په څېر څېر کتل .یو دم یې وخندل.

"مرې که یې وژنې !نن کیسه نۀ غواړې؟".

ما ورته وخندل.

"ولې نۀ".

لېوني: "مرې که یې وژنې !ورورکه !یو ورځ زه، صالو او لېونی جانان د موڅي ماما تړې ته ورغلو ـ هغه ماستر(کوم چې شاعر وو)موږ چې کورته ورغلي وو.هغه کیسه دې په یاد ده ؟".

زۀ: "هو ولې نۀ؟.تکي په تکي مې یاده ده".

لېوني: "مرې که یې وژنې !بیا خو نو ډېرد کار سړی یې نو چې د موڅي ماما تړې ته ورغلو ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماستربندوال ناست وو اخبار یې مخته خور وو. مورږ هم د دهٔ وخنګ ته کښېنستو .د روغبړه پس دهٔ هم اخبار سره ټول کړو-چای راغلې .ماما هوټلي ته وویل
"دوې چائینکې نورې راوړه .تهٔ نهٔ وینې چې لېونو راغلی دی".
هوټل والا هم وخندل روان شو.
یو موټر سایکل چې یو ځوانکی هلک پر سپور وو،موټر سایکل یې له لېوني سره نژدې تېر کړی . لېونی را تولوت،و یې وپرولی .د موځي ماما برش یې په هلک پسې ورختا کړی .هلک یې په ځټه کښې وویشتی.
هلک بېرته را غبرګ شو چې څهٔ به یې ویل پر ماستریې سترګې ولګېدې .هیڅ یې نهٔ وویل . بندوال صېب ورته وویل
"زویه سری خیال کوي .موټرسایکل وي،که سایکل،که موټر په پام یې چلوي".
هلک په اصل کښې د ماستر صېب شاګرد وو ځکه یې له ماستر او لېوني څخه معافي وغوښته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما سوچ وکړی چې"اوس هم په ټولنه کښې د استاد او شاعر قدر شته .که ماستران او شاعران خپله ذمه واري په صحي مانا پوره کړي .پر ټولنه ښۀ اثر لو بډلای شي".
هغه هلک هوټل والا ته زمورږ د چای روپۍ هم ور کړې وې نو بند وال ویل
"تر دې هلک پورې یوه کیسه درته کوم.
خوانان پېغلې تېښتوي .تۀ په دې خبر یې چې په دې کښې داسې هم شته چې خور او ورور کېږي .دا خواران په دې نه دي خبر چې زما د مور د دې له پلار سره یاري وه یا د دې د پلار زما له موره سره یاري وه او بل داسې هم شته چې د بل د بنګلې او موټر عکسونه ورښکاره کړي نجلۍ تېر باسي چې ورسره وتښتېږي .هغه د بل په خونو کښې په سوال د ژوند شپې او ورځې تېره وي.
داسې هم شوي دي یاري د یوۀ ور سره وي کله چې د تېښتې وارشي بل ورولېږي .په شپه کښې د بل تر کوره سره لاړشي .د بل په کور

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښې چې په رڼا کښې سره ووینې نو تجلي، حقه حېرانه کښېنې یا له هلک سره یوې تجلي، قول کړي وي ور سره وتښتېږي بله .دا خو ښکاره خبره ده چې دا سړی دی که تجلي، له عېبه نه دی خلاص".

لېوني: "مرې که یې وژنې !درځه چې خو دېر ناوخته دی".بندوال ماما ته ویل

"ته به را سره ځې .دا لېوني یو پیر ته بیایو ما پېژني .ته به ورته ووایې چې دا مې ورور دی"-ماما ورسره خوښه کړه.

موږ هم را ولاړ شو-ما ستړ له مخه شو موږ وریسې .په تلو تلو کښې یو سرای ته ورددننه شو-د یوې خونې ومخ ته څو ښځې او نارینه ناست وو.موږ هم

د دې خونې و مخ ته کښېنستو .یو یو ددننه ورتلو-موږ د خپل وار په انتظار کښې ناست وو-دې تنداړې ته موکتل چې یو ځوان او یوه ښځه به راغلو هغه خالي خونې ته به ننېر شو-نور چې به راغلو هغې بلې خونې ته به ننېر شول .یو وخت به

(c) ketabton.com: The Digital Library

دورې وو بيا به را ووتول .نور به هغې خونې ته ورغلو.

دا يو دوه نۀ وو لکه څومره چې د خونو شمېر ډېر وو دومره هم د دې ښځو او ځوانانو شمېر وو.

زۀ:چې له بندواله مې په قصد پوښتنه وکړه.

"ياره ! په دې نورو خونو کښې هم پيران ناست دي؟".

بندوال: "وروره ! دا پير نۀ دی .دا يو ټگ دی د دې پير په بهانه د ښار نر او ښځې راځي ملاقاتونه سره کوي، خپل مطلب تر سره کوي".

زۀ: "تو دا پير په دې بد نۀ وړي؟".

بندوال:"ياره ! يو خو تۀ ځان نۀ پوه کوې .سر خلاص کړه ياره !".

څۀ وخت پس زمونږ وار راغلی کله چې خونې ته ورغلو۔ په خونه کښې يو سپين ږيری گړدی سړی ناست وو چې مخ ته يې يو وړوکی تېبل، پر هغه سربېره سپين کاغذونه،قلم او دوات پراته وو ، مونږ کښېنستو.

پير: "دا مو څۀ دی؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

موچي ماما: "ورور مې دی".

پیر:لېوني ته وکتل ."عجبه خلک یا ست چې قریب ترمرګه ورسوی یا یې تر دېرو بیا یې را ولی".

زه:"اخوندزاده صېب اوس به خدای کوي ته به کوې".

پیر:"اوس به د کلونو ناروغه په یوه ورځ رابانـدي جوړوې، که نه شو جوړ ته یې بل ملا یا ډاکټر ته ورې .په ما پسې به ږغېږې چې د دې سري دم او تاویزیو کار نه کوي".

موچي ماما:"اخوندزاده صېب! بله خواته نه ځم .پر ډېرو وګرځېدم فائده یې نه کړه وه . اوس به خدای کوي ته به کوې".

دهٔ چې د لېوني لاس پر هغو سپینو کاغذونو برسېره کېښېښودی، په قلم یې سوکه سوکه وټکاوو.ولیکه د دهٔ ناروغي.

هغه کاغذ یې له هغه نورو را بېل کړو۔ په خپل لاس کښې یې نیولی وو۔ ماماته یې باکس په لاس کې ورکړو، یوه تېلۍ ووه،تر دې کاغذ لاندې یې وګرځوه .ماما چې تر کاغذ لاندې تېلۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګرځوله چې کله پرکاغذ توري ښکاره شو .زما د زړۀ ترک شو،وویرېدم.

په زړۀ کښې را وګرځېدو چې رښتیا ته سره وډرېدو.

پیر وخندل.

پیر:"په دې سرې تعویزونه شوي دي .اوس به که خیر وو د غوېې هډ راکوې".

ماما: "خود یې درکوم.دی دي خدای را جوړ کړي".

یو ځښت تعویزیې ورکړو.

پیر: "دا واخله .خدای به یې جوړ کړي . پوخ تعویز به که خیر وو،هغه ورځ درکوم چې غویی دي را ویستو".

چې را ووتو سل روپۍ مو پر هغه تېل کښېښودې

پیر: په ترخه لهجه وویل.

"ډاکټر ته چې ورشئ هم فیس ورکوئ،هم د زرو روپو دوا اخلئ .که وار د شکرانې شي بیا سل روپۍ بدی".

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ را ووتو .په لارې مو له بندوال څخه د کاغذ پوښتنه وکړه.

بندوال: "کاغذ يې په شيدو ليکلی دی يا د پياز په اوبو.دا دومره کيسه نۀده".

لېونی: "مرې که يې وژنې !دا ښځې اوس تولې د عزت منو کورنيو وې ؟".

بندوال: "تۀ څېنې هغه ښځې دي چې زۀ دې اوس وروړم".

زۀ: "چېرې څو ؟ څنګه ورځو ؟".

بندوال: "هغو جونګړو ته".

لېونی جانان: "مرې که يې وژنې !څنګه ورځو چې نۀدوی موږ پېژني نۀ موږ دوی پېژنو".

بندوال ماستر: "تۀ بې غمه شه .ما پرون لا يوۀ ته روپۍ ورکړې .دی مې پوه کړ ـ تا سو هسې په ما پسې راځئ".

ماستر روان،موږ ورپسې شو چې جونګړو ته ورسېدو،يو تورکی خوان ولاړ وو ـ خيرنه خولۍ يې په سر وه،دی له مخه موږ ورپسې شو ـ په جونګړو کښې روان وو ، څادرونه مو پر سرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اچولي وو چې په یوه جونګړه کښې مودوه د ښار ښهٔ مشهوره کسان په سترګو شو چې تر هغه تېر شو، د دوی جونګړې ته وردننه شوې موږ کښېنستو هغه څوان پر خپله مور ږغ وکړ.

سوري: "هغه واورګی، چیري ده .ورته ووایه چې چای پخې کړي".

ماته يې خوند نه را کاؤ ـ رښتیا خبره وه چې هم شرمېدم، هم وېرېدم نو مې بندوال صېب ته سوکه وویل چې "چای څهٔ کوو څو".

بندوال: "تهٔ صبر وکړه .زهٔ په چل چل کښې خپلې پوښتنې ځینې کوم .غوارم چې تاسې دا هر څهٔ په خپله هم ووینئ هم یې واورئ".

پنځلس، شل مینټه پس یوه ښایسته نجلۍ، تک سپین اننګي، اوږدې زلفې، تور کاکل یې په سپین مخ خور وور، واړه غاښونه، دنګه ونه دا سې ښایست چې ما په خپل ژوند نهٔ وو لیدلی .ښکلې جامې دا سې ښکارېدو چې دا هر څهٔ زمورږ د پاره شوي وي .چای یې راته کښېښودې، واړه یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وختـدل .هغـه ځـوان کـوم چـې يـې مـوږ راوسـتي وو ،هغه ورته ويل.

"واورې !دغـه دې هغـه ځوانـان مـا چـې پـرون درتـه ويلي وو".

بندوال: "(تورکي ځوان ته)واورګې دې څۀ ده؟".

ځوان: "کورودانه مې ده".

زۀ حېـران شـوم چـې خدايـه !تـۀ دا تـورکي او دا ښايسته ښځه .دې حېرانتيـا مجبوره کـړم نـو مـې ورتـه وويـل چـې "واوره لـه کومـه ځايـه ده او څوکـه ده؟".

ځوان:"واوره زما د اکا لور ده".

دې خبرې لا پسـې نـور حېـران کـړم چـې څنګـه کېـداى شـي مـور يـې تـوره، پلار يـې يې خولـه بيـا څنګـه ده واورې جـوړاو رنـګ لـه دوى څخـه بېـل دى .زۀ لا پـه دې سـوچ کښـې وم چـې د واورې مېـړۀ او مـور ووتـو ويـل يـې چـې "تاسـي لـه واورې سـره ګپـه وکړئ،مـوږ ګړى پس راځو"۔زما زړۀ لا پـه تو پونو شـو چې دا بيـا کومه معامله ده.

واورې پروني له سره کښته کاوو ،بندوال ورته ويل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"واورې! تکرې پر سر سم کړه . مور د هغه نيت خلک نهٔ يو ،نهٔ دلته تا له د دې د پاره راغلي يو چې تا ته په سپک نظر وګورو. مونږ يواځې له تا سره په دې نيت وينو چې له تا څخه يو څو پوښتنې وکړو. له دې خبرې سره د واورې پر مخ د خوشالۍ رڼا له ورايه ښکارېده.

دلته زهٔ هم مطمينه شوم او بندا ل پوښتنه ځينې وکړه . "واورې! دا خلک چې دلته راځي، په دې کښې ستا خوښه موجوده وې؟".

واوره: "نهٔ زما خوښه نهٔ وي .دوی پر مونږ پېښې اخلي،خپله هيڅ کار نهٔ کوي .دلته خلک راولي . اوس تا ويل چې مونږ داسې خلک نهٔ يو ،زهٔ ډېره خوشاله شوم .دا اول وار دی چې دې جونګړې ته اول وار داسې خلک راغلو چې هغه داسې نهٔ کوي".

زهٔ:"واورې! يوه پوښتنه کوم،شرمېږم هم .دا تهٔ ولې له دوی څخه په رنګ جلا يې؟".

واوره: "دلته خو رنګا رنګ خلک راځي نو زمونږ اولادونه خو به خامخا رنګا رنګ وي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واوري مېرۀ ږغ را وکړ چې ژر کوئ .ترماښامه پوري قول خو مې نۀ وو سره کړی،نور مېلمانۀ راغلو.

زۀ: "واوري د دې دوو خبرو لا ژر ژر څواب را کړه".

واوره: "لکه څنګه؟".

زۀ: "یوه دا چې تا سو دا نۀ غواړی چې له یو ښۀ عزت مند سره وادۀ وکړی.

بله دا چې دلته دا خلک راځي .په دې کښې وتاته دا درک درکوي چې دا خو د هغه سري ورور یا زوی نۀ دی چې پرون یا هغه بله ورځ راغلی وو".

واوره: "د عزت ژوند به ولې خوند نۀ را کوي خو دا خپل خاندان نۀ شم پرېښودلای.

بله دا چې زمونږ له دې سره کار نشته چې دا د چا زوی یا ورور دی خو دا کومې روپۍ چې پر مونږ اخیستل کېږي،دا هم زمونږ په ښه نۀ دي .دا دوی پر کرکانو او چرسو ور کوي".

زۀ: "واروې ! ستا یې کوروډان چې مونږ ته دي پاک خوابونه را کړو او په مونږ دي باور وکړ چې مونږ دا د دې د پاره نۀ کوو چې ستا سو توهین وکړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

يـا مـو عزتونـه واخلـو .دا صـرف او صـرف د ټـولنې دا صـلاح د پـاره کـوو چـې لـه تاسـو سـره ولـي دا سـي کېږي؟

مـوږ هـم خپـل سـرونه پـټ کـړو چـې راووتـو، راغلي مېلمانـهٔ هـم دا سـي خلـک وو چـې ځـان يـې د هـر صـفا صفا کاوو.

لېـــوني جانـــان: "مـري کـه يـې وژنـې! لسـمه ورځ مـاخيگر بـه زمـوږ هوټـل تـه راشـئ، زمـا مېلمانـهٔ ياست".

زهٔ: "ستاسو هوټل چيري دى؟".

لېوني جانان: "مري که يې وژنې! هغـه اولـه ورځ چـې پکښـې ناسـت وم، تـا وپېژنـدلم .هغـه چولـه چـې کـوي زمـا مشـر ورورردی .دا چـائينکې چـې وړي زموږ تر ټولو کشر وروردی.اوس د الله په امان".

موږ:ورځه پر خداى مو سپارلى يې.

پـه دې وخـت کښـې بيـا دروازه خلاصــه شـوه،هغه نرسـه دننـه راغلـه .ليـوني اتـن واچاوو.لـه اتنـه پـس زهٔ او نرسه دواړه راووتو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(16)

لېوني : "مري کـه يې وژني ! پـه ټاکلې ورځ هوټـل تـه سـره راغلو.

لېوني جانـان :بنـدوال ماسـټرهـم راغوښـتی وو-ټـول پـه هغـه مـوټرکښـې سـپاره شـو چـې لېـوني پـه کرايـه نيـولی وو چـې لـه ښـاره ووتو ،مـوټردښـته تـه وګرځېدو ، پـه شـګو او پوټيـانو کښـې روان وو چـې کلـه مـوټرودرېـدو مـوږ راکوزشو.

ماجت مـو ولیـدی چـې د لېـوني وکـور تـه د پـرنـږدې وو-مـلا د ماجـت شـا تـه د محـراب وخنـګ تـه ولاړ وو ، پـه غوږو کښې يې ګوتې نيولې وې اذان يې کاوو".

لېوني جانـان: "مـري کـه يـې وژنـې ! ماجـت تـه څـی کـه لمنځونه کورکوو".

ماسټر: "کورلمونځ زۀ درکوم".

د ميلمنـو خـوني تـه دننـه شـو-د پـره غټـه خونـه وه چـار پېـره نـالی هـوارې وې ،بالښـتونه پراتـه وو-دري څلـور الـماری چـې لـه کتـابونو ډکـې وې -مـوږ لمنځونـه وکړو-د کلـې سـپين ږيـري او خوانـان هـم لـه مولـوي صـيبه سـره لـس دولـس وو چـې راغلو-مـوږ ورولاړ شـو پـه لاس مـو پـر خپـل وار لـه هـرچـا سـره روغبـړ وکـړ چـې مـوږ بېرتـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښېنستو، د لاس مینځلو اوبه هم راغلې ـ دسترخوان هوار شو ـ د ښوروا کاسې راغلې، ورسره ښې تورې او سپینې غوښې هم راغلې ـ ډوډۍ وخوړل شوه ملاصېب دعا وکړه دسترخوان ټول شو.

یوه سپین سرې (لېوني جانان تر لاس نیولې راوسته) د یو بل سپین ږیري وڅنګ ته یې کښېنوله ـ موږ له هغې مورکۍ سره روغبړ وکړې چې کله له روغبړه پس چپتیا خوره شوه.

لېوني جانان: چپتیا په دې ډول ماته کړه.

"مرې که یې وژنې ! دا زما مور ده چې په ټول کلي کښې په بې شرمه ترور مشهوره ده ـ موږ وروڼه د بې شرمې په زامنو مشهوره یو ـ دا زموږ مور کومه بې شرمي کړې ده ـ دا خو به په اخیره کښې درته ووایم او که رښتیا درته ووایم زۀ دې بې شرمې مور ودې کار ته مجبوره کړم یا هغې ورځې چې د یو چا جوګۍ اور اخیستی وو ـ چا خاورې پر غورځولې، چا اوبه ـ ښځو چیغې وهلې چې د شپږو میاشتو ماشوم دننه پاته دی ـ خلک ډېر ولاړ وو خو څوک د اور او هغو کارتوسو له وېرې دننه نه ورتلو (کوم چې په صندوخ کښې پراته وو) ـ ما توکل کړی پټو (څادر) مې پر ځان راتاو کړو ـ څو بالټۍ اوبه مې پر ځان توییې کړې، په بسم الله سره وردننه شوم ـ هغه د شپږو میاشتو ماشوم مې روغ

(c) ketabton.com: The Digital Library

رمتې تر اور راویستو چې کله هغه ماشوم مور په غېږ کښې ونیوو.

زۀ کښېنستم د دغې جوګې په اور کښې وماته تول پښتون ښکارېدو او دا ماشوم یې نوی نسل ـ دا چې په تولنه کښې مې ځان لېونی کړو، سبب یې دا وو چې له هغې ورځې دا تولنه وماته هغه جوګې ښکارېده ـ نوی نسل هغه ماشوم او دا کار بې له لېونتوبه کېدو هم نه ـ نن که زۀ د کلو په لېونتوب کښې روغ سر کور ته راغلی یم ـ هغه د دې دوو کسانو برکت او مرسته وه چې نن یې زۀ د احسان بدل نۀ لرم ـ تش په شکریه یې عذر کوم ـ دا هغه کسان دي چې نه ستړي کېدونکي دي ـ دې دوو کسانو له ما سره په دې کار کښې ډېرې ستړې یوړې او ډېرې بدې بدې خبرې یې وځغملې.

دې دوو کسانو ته نۀ ما خواست کړی دی، نۀ مې څۀ معاوضه ور کړې ده ـ کله چې زۀ په لېونتوب کښې دې دوو کسانو وپېژندلم نو زما یقین شو چې په تولنه کښې سړي شته، اعتبار نشته ـ خیر را به شو ښځو ته ـ له هر چا چې مو پوښتنه وکړه یا یې اوس له تاسو کوم چې ښځه څۀ ده؟ ـ هغه به وو‌ایې چې "ښځه ډېره عاجزه مور، خور او لور ده". دا هر یو درسره مني.

که ورته ووایې نن موږ دا درې کسان له تاسو دا پوښتنه کوو چې له هغو عاجزو او مظلومو سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

بدکېږي ـ ظلم او جبر ورسره کېږي ـ خلک يې تېرباسي ـ پنځۀ پنځۀ يوې ښځې ته ورځي ـ په عکسونو او وېډيوګانو يې د ښار دوکانداران کاروبار کوي ـ ټول په خبر يو ـ نن نۀ خان شته، نۀ ملا، نۀ ملک، نۀ پير، نۀ فقير چې راپورته شي چې دا ولې کيږي.

ستاسو به ياد وي چې کله دلته جنګ راغلی ـ د جهاد په نوم چندې کېدلې چې مسلمانې خوندې مري ـ مسلمانې مندې سرتورې شوې.

نن هغه خلک چيرې دي چې راشي ويې ګوري ـ دا خو هغه خوندې، مندې نۀ دي چې د جوماتونو په دروازو کښې ناستې دي خيراتونه غواړي ـ دا هغه دي که نورې چې بله زه دبلې ژبې اوبل مذهب نه کوم ـ انسانيت خبره بېخي نۀ کوم.

دا د هغو مسلمانو مجاهدينو خوندې او مندې دي چې نن په لځو پښو زما او ستا په بازارونو کښې خيراتونه غواړي".

دلته يې سترګې له اختياره ووتې ـ سر يې کښته کړو ـ څۀ وخت پس يې له اوښکې ډکې سترګې راواړولې.

لبونی جانان: "تۀ دې بدبخته قام ته وګوره ـ ښځه يې ډاکټره، استازه نه ده خوښه ـ سوال دې کوي، سوالګره پروا نۀ لري ـ په دې وخت کښې پېر، ملا، فقير، خان او خوار ټولو سترګې پټې کړې دي ـ دا ښځه نۀ وينې ـ ولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

که یې ولیده بیا خو یې ذمه واري جوړېږي چې د دې خوارې ښځې سره مرسته وکړي".

بیا یې لکه ماشوم په چیغو چیغو وژړل چې کله یې اوښکې پاکې کړې.

لبوني جانان: "یو بله خبره ـ نن مې دا خبره په غور واورئ ـ که نن د یو څو کسانو د لوټو او خوندو عکسونه په یو او بل دوکان کښې خرڅېږي یا یې ګوري ـ تۀ پروا نۀ په کوې، زۀ پروا نۀ په کوم نو سبا زما او ستا واردی ـ په خدای که خانه تۀ پاته شې یا ملا تۀ ـ که چیرې ښځه د خپل حق غوښتنه کوي ـ ملا تا د هر کور و سړي ته سوټی په لاس ور کړی ـ هغه د خپل کور په دروازه کښې ولاړ دی، وښځه ته د وتلو اجازه نۀ ور کوي.

نن هغه خلک ولې تا تر لاس نۀ نیسي چې دا بدمرغۍ او بدنامۍ ولې پېښې شوې.

نن زۀ وخپلو مندو ته دا وایم چې په کومه ورځ ستا مېړۀ او ملا صېب سوټی وغورزاوۀ ـ د دود او د ستور لمنه یې ونیوه ـ په هغه ورځ که دې لور سوټی نه شو را اخیستای ـ تۀ یې را واخله ـ وملا او خپل مېړۀ ته لیکه کش کړه چې نن نو په خدای که زما لور په پټو سترګو په لکونو روپو خرڅه کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که چېري بيا هم جرأت وکړنو دغه حال به يې وي لکه زما د مور چې نن يې هم زامن د بې شرمۍ په نوم پېژندل کېږي.

وهغه بله خواته بيا ازاد خياله ګڼل دي—وايي چې "وښځه ته دومره ازادي ورکړئ چې څۀ کوي هغه دي کوي".

دا غوښتنه دلته هغه خلک کوي چې خپلې خوندې، مندې په څو پردو کښې نغاړي چې کله يې له يوه کوره تر هغه بله بيايي يا يې په پرده کښې د موټر په تورو شيشو کښې تر ډاکټره وړي بيا وډاکټر ته هم وايي چې دا نور خلک وباسه.

اوس که ښځې يو فيصد اذادي اخيستې ده—هغه هم دې اذادو خيالو نۀ ده ورکړې—دا اذادي هم ښځو ته دوران ورکړې ده— په يو فيصد اذادي کښې ښځو دې تولنې ته نهه نوي فصيده بدې او بدمرغۍ راوړې دي.

يوه بله خبره، که مو اوس ښځه په پړونې کښې نغښتې ده يا مو په څلورو د ېوالونو کښې تړلې ده—دا زما يقين دی چې ښځه زياته اذاد ېږي—ترل يې زياته د چا د وس خبره نۀ ده—که د څلورو د ېوالونو په ميان کښې نغم (کډی) ورو کاږي لا هم.

زۀ: ،بازک(باومحمد) صالوجان دا درې د دوارو ډلو مخالفه نۀ يو بلکې تجويز دی—دلته هغه د چا خبره چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وای "پر خپله ښځه د فولادو د ېوال راګرځوي د بل پر ښځه یې د شګو د ېوال نهٔ دی خوښ".

دا ناروغي زموږ په درسته تولنه کښې شته- دا بیا بېله ده په یو چا کښې لږ، په چا کښې ډېره لېکین خلاص نهٔ ملا ،نهٔ خان،نهٔ پیر ،نهٔ فقیر او نهٔ مزدور دی.

د اختلاف حق هم تا سولری هم یې موږ- خبره د دې خپلې تولنې کوم- زموږ په خیال تر تولو ښه خبره دا ده چې په ښځه اذادي وپېژونو- زموږ په تولنه کښې باید وښځې ته د دې د صلاحیت مطابق ازادي ور کړل شي او تعلیم یې لازمي شي- له دې سره سره دا اختیار ور کړل شي چې ویلایې شي ،زما دا سړی خوښ دی- تا سو ور شئ ویې ګورئ چې ژوند او کرداریې څنګه دی بیا امید دی چې تولنه پر سکونه شي.

اوس راځم د خپلې موربې شرمي ته- زما مور تر پنځمه سبق ویلی دی ځکه دا بې شرمي ځینې وشوه- دا کلیوال نا ست دي- په موږ کښې دا دود وو چې هر چا به وادهٔ وکړو- دریمه شپه چې به سره یو ځای شو ،میړهٔ به یې اول قسم ورکاوهٔ چې له چا سره خو دي یاري نه ده کړې- هغې که هر څهٔ کړي وو ،مجبوره وه قسم یې خوړلو.

موږ په کلي کښې د بې شرمي په زامنو مشهور وو چې کله زهٔ په ښهٔ او بد پوه شوم، له موره مې پوښتنه وکړه-

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا هغه ده مخامخ ناسته ده ـ هغه سپین ږیری چې یې وځنګ ته ناست دی (هغه مې پلار دی)ـ مور کې راته وویل "زویه ! کله چې زهٔ راواده شوم ـ پلار دي دریمه شپه قسم راکاوهٔ چې له چا سره خو دي یاري نهٔ ده کړې".
ما ورته ویل "تهٔ اول قسم وخوره ـ تا خو به یاري نهٔ وي کړې"ـ دی ووتو بیا یوه میاشت پس خپل پلار راوستوـ له هغې ورځې تولې ښځې له دې عذابه خلاسې شوې ـ اوس مور دې درو کسانو د دې تولنې ناروغې تر خپله وسه درپه ګوته کړې ده ـ علاج یې اوس ستاسو کار دی".
لېوني وماته مخ راواړاوو ستابه دا خیال وي چې بازک په کیسه کې څنګ راګډ شو ؟
بازک زمانوم دی چې وتاته په هسپتال کې پروت یم ته مې لېونی بولې
په دې وخت کې دروازه وټکېده زه ورولاړ شوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

(17)

سهار وختي راپورته شوم،اودس او لمونځ مي وکړدی مي هم را ويښ کړی ، راووتم هوټلي ته راغلم د چای مي ورته وويل ــ مخامخ بېکری ته ورغلم يو ښهٔ کېک مي رااخيستو بېرته راغلم ـ لېوني هم اودس او لمونځ کړی وو ،تلاوت ته ناست وو ، قرآن مجيد يې په دوسمال کښې ونغښتلو ،لوړ يې کښېښودو ،بېرته راغلی پر کټ چوپ چاپ ناست وو.داسي په سوچونو کښې ورک وو يو واريو وار به يې لاس لاهم وخنډلی ـ کله چې هوټلي چای راوړلي،دروازه خلاصه شوه،دی د سوچونو له دنيا را غبرګ شو.راغلی له ما سره پر خپور شوي کالي کښېنستو بيا يې هوټلي ته وويل

"ياره ! يو دوې چائينکې نورې راوړه،روپۍ خو يې هسې هم بل ادا کوي ـ ما چای واچولې ـ دهٔ ژر ژر يوه پياله ورپورته کړه.

زهٔ: "دا کېک در واخله".

لېوني: "مرې که يې وژنې ! ما خپل کار ته پرېږده".

پياله يې کښېښوده،ولاړ شو ،پر يوه پښه وڅرخېدو.

واړوئ،واړوائ،لاسونه راواړوئ راواړوئ

سپين مروندونه په اتڼ کښې خوندکوينه

نجونو واړوئ ،راواړوئ

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیرته راغلی چای ته کښېنستو. مور هغه چای څېښلې وې چې هوټلي نوري چای راوړلې.

له هوټلي سره سمه هغه ترکۍ نرسه هم راغله. دې د بېرته وتلو هڅه کوله چې لېوني ور وغوځېدو، ترلاس یې ټینګه ونیوله، راغبرګه یې کړه. دا هم له لېوني سره سم راغله له مور سره پر هغه کالي کښېنسته. لېوني خپلې ناتراشې کولې، ما او دې پر خندل.

ما له ځانه سره دا فکر کاوه چې "ته دا پرېدې ښځه وګوره، له مور سره دا سې مطمینه ناسته ده لکه مور چې دواړه د دې وروڼه یو".

نرسې چې کله خپله پیاله ور پورته کړه، یوه خاشه یې له کېکه هم ورماته کړه.

نرسه: لېونو لالا! نن ډېر خوشاله راته ښکارې".

لېوني: "مرې که یې وژنې! روغ رمټ شوم. نن به ماته رخصتي راکوې".

نرسه: "لالا! دا خو د ډاکټر کار دی".

لېوني: "مرې که یې وژنې! ډاکټر خو به نن راځي".

نرسه: "هو لس بجې پر وارډونو راوند وهي".

لېوني: "مرې که یې وژنې! ستا یې په مخه ښه، ستا یې په مخه ښه. زه نن ستن نه لګوم".

نرسه: "ولې لالا!".

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېونی: "مرې که يې وژنې ! بس زهٔ روغ رمټ يم".
ترسه: "لالا ! دا يوه ستن لاپاته ده، دا لاولګوه".
لېونی: "مرې که يې وژنې ! درته و مې ويل چې زهٔ نن ستن نهٔ لګوم".
ترسه: "سمه ده".
زه"ترسې ته خوره ! يوه پوښتنه درڅخه کوم - تهٔ چې دې پرېدو خلګو ته راځې، ولې و ېرېږې نهٔ؟".
دې دومره په زوره زوره وخندل، کله چې يې له سره لوېدلی سپين پړونې بېرته پر سر سماوو.
ترسه: "لالا ! سږ مې څلېرويشتم کال دی چې نوکري کوم".
د دې خبرې له کولو سره سمه ووته.
لېونی: "مرې که يې وژنې ! ستا څهٔ خيال دی - زهٔ لېونی يم که دا خلګ؟". **زهٔ**: "تا دي خدای نهٔ کړي لېونی. لېوني دوی دي".
لېونی راوغورځېدو پر مخ يې مچ کړم "وش ! تهٔ وماته چاراکړې"؟
اوس مې د ېرې شېبې او رځې ورسره شوي وې - د لېوني له ناتراشو سره بلد وم.
زهٔ: "تر څهٔ پورې دې وويل چې زهٔ لېونی يم که خلګ"؟
لېونی: "مرې که يې وژنې ! مابه وخلګو ته وويل چې ښځه دا سې هم کېدلای شي يکې يوازې. د ماشومانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشين نۀ ده نۀ يود........................

زۀ: "ياره! قصور په ښځه کښې نۀ دی- قصور په نر کښې دی . د ښځې په هره بدکارۍ کښې د نر لاس وي او بل ښځه تر نر ايمانداره هم وصيله ناکه او مينه ناکه ده".

چې کله لس بجې شوې، دی را ولاړ شو- د هوټلې راوړی پتنوس يې پرمخې واړاوو.

لبونی: "مرې که يې وژنې!"- زۀ غزل وايم، تۀ به يې کسر را سره نيسې".

زۀ: "سمه ده.دې ته مې ببخې فکر نۀ وو"- د پر ښۀ رغ يې وو چې غـزل يې پورته کړه.

چالـه بـه ورشم تـول بدن مه پاړې پاړې
مورې دا د اوس ډاکټران سړی کښې کاړې
اول خـونه راځي نـوبته سفارش نه لـرم
اوس تېروم خان په رشوته سفارش نه لـرم
صورت مـه اوراخلې لمبې باندې بلېږې
چالـه به ورسم تـول بدن مـه پاړې پاړې
مورې دا د اوس ډاکټران سړی کښې کاړې
د دروازې چو کېدارهم دی سترګې وهي
د سپينو خولو خريدارهم دی سترګې وهي
لکه مجنون له خندا شين شين راته کېږې
چاله به ورسم تول بدن مه پاړې پـاړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

موري داداوس ډاکټران سري کښې کاږي
په دې وخت کښې دروازه خلاصه شوه، يو ډاکټر څو نور کسان، هم دننه راغلو.
ډاکټر ماته غصه وکړه ما خو ويل چې يو دى لېونى دى

....

اخر يې يو بل ته وويل "دوى اوس اوس فارغه کړه ـ له هسپتاله يې استېديو جوړه کړې ده"
لېونى: د ډاکټر مختـه ور وغور ځېدو ـ "مرې که يې وژنې ! ډاکټر صېب ! داچېرې ده؟
زۀ په کښې داخلېږم".
ډاکټر: "تر هسپتال دباندې يې پوښتنه وکړه".
لېوني: ډاکټر لا ولاړ وو ،لېوني زۀ ترلاس ونيوم،کش يې کړم. "درځه هغه ځاى ته ځو. دا ډاکټر صېب چې ياد کړو".
ما له کوره راوړي شيان سره راټول ول،ډاکټروت ـ زۀ خو د لېوني په رخصت مخکې خوشاله وم خو د ډاکټر خبرې ډېر بد تاثير راباندې وکړى.
ډاکټروت ،دۀ ماته حېران حېران کتل ـ بې اختياره مې تر سترګو اوښکې راغلې. داسې پرېشانه شوم لکه له چا څخه چې سکه ورور بېلېږي. ما ويل "که دا مغزي ماتى لاړ، زۀ به څۀ کوم". مخ مې په بله خپنې واړاوو.
لېونى: "مرې که يې وژنې ! انديواله ولې دې مخ واړا وو ؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما په لاسونو پټې اوښکې پاکې کړې،مخ مې ور واړاوو. دۀ هغه بشتره په شا کړه،ما هغه نورشیان راواخیستو.دی له مخه،زۀ ور پسې شوم چې تر هسپتال راووتو، رکشې ته مې اشاره وکړه.رکشه راغله بشتره او نورشیان مو ور وخېژول،موږ هم ور وختو.

لېونی: "مرې که یې وژې ! استاده پر دې لاره درځه".

رکشه چې په ښار کښې لږ لاړه.

لېونی: "مرې که یې وژنې ! دلته یې ودروه،کوز شو.مرې که یې وژنې ! ژر راځم".

موږ ورته کتل دی هغه دمصالې وړوکې دوکان ته ورغلی چې ومخته یې ښځې د بر تېپونه له مصالې پېمانه ښکارېدو. له هغې خوا چې راغلی ، رکشې والا ته یې وویل.

لېونی: رکشې والاته" سیده پردې سړک درځه".

لېونی: "رکشه ودروه".

موږ ورته کتل لېونی کوزشو هغه دمصالې وړوکې دوکان ته ورغلی چې ومخته یې ښځې د بردمصالې ډک تېپونه پراته وو له هغې خوا چې راغلی

یوه توره د پلاستیک لوته یې په لاس کښې وه.

لېونی : رکشې والاته" سیده تانې ته درځه".

تانې ته چې ورسېدو ، دۀ له هغې لوټې خپل شناختې کارډ راویستو، تانې ته ورغلی.له هغې خوا چې راغلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

"مرې که يې وژنې !دا يې تهٔ د تاڼې له کار څخه خلاص۔
اوس نو درځه چې ستا مورکۍ ووينو".
رکشه روانه شوه، ما لار وروښوده، کورته يې ورسولو.
ما له رکشې شيان کوزول،دهٔ په کوټه کښې اتڼ وا چا وو
چې شيان مې کورته يوړل،راووتم ورته و مې ويل "راځه تهٔ
څهٔ کوې چې ولاړ يې"؟
لېونی: "مرې که يې وژنې !مورکۍ د ميلمنو خونې ته را
وغواړه". دی
مې خونې ته بوتلی۔مورکۍ مې راوغوښته،مورکۍ راغله
.
لېونی: "مرې که يې وژنې !تهٔ لاړ شه ،زهٔ مورکۍ ته دوې
،درې خبرې کوم، تازيله مې ده".
زهٔ راووتم کورته راغلم۔لږ ګړی وروسته مورکۍ راغله د
لېونې لوته يې په لاس کښې وه ماته يې وويل
"ورشه هغه لېونی له ژړا شين شين کېږي"—
زهٔ: "ولې؟".
مورکۍ: "څهٔ خبره يم۔زويه !چې زهٔ يې وليدم را ولاړ شو زما
لاس يې ونيوو ،پر لاس يې مچ کړم ،په چيغو شو۔لوته يې
زما په غېږ کښې را وغورځوله،دی ووتو۔ورشه ويې ګوره
چې ځان خوږ نهٔ کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهٔ چې راغلم دی په خونه کښې نه وو-د سرای تر دروازه راووتم، په کوڅه کښې مې وکتل،لټونې ولوړل که ما پیدا کړې؟.

(c) ketabton.com: The Digital Library

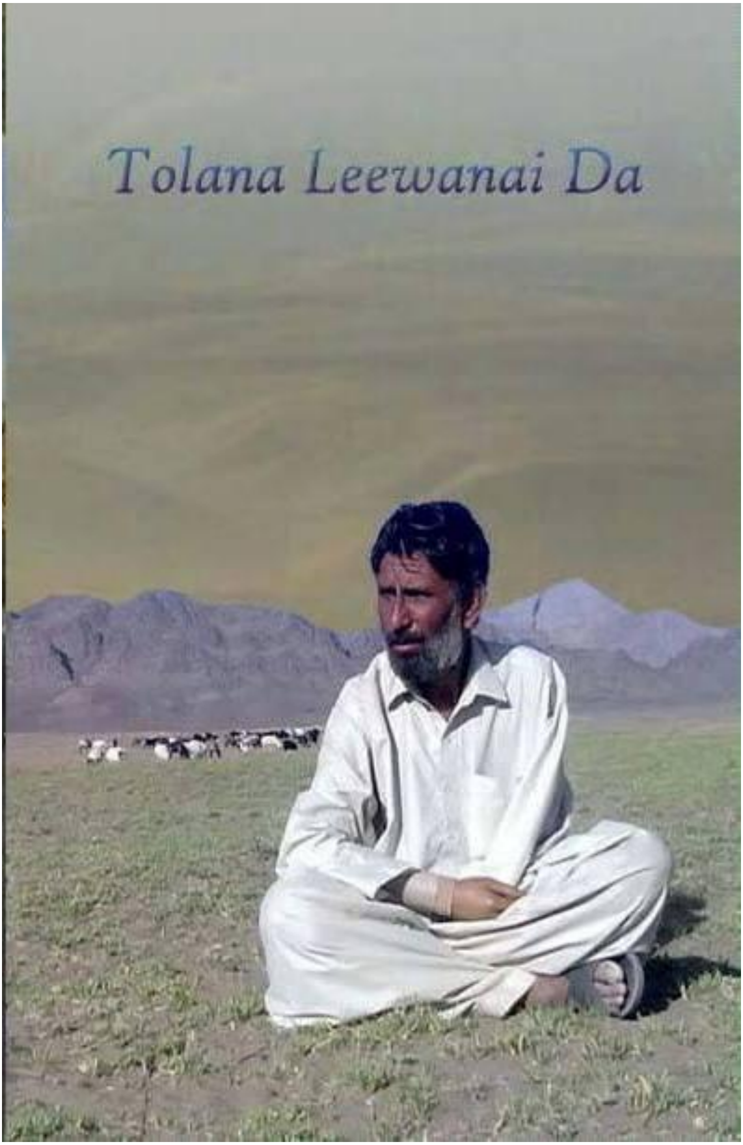

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library